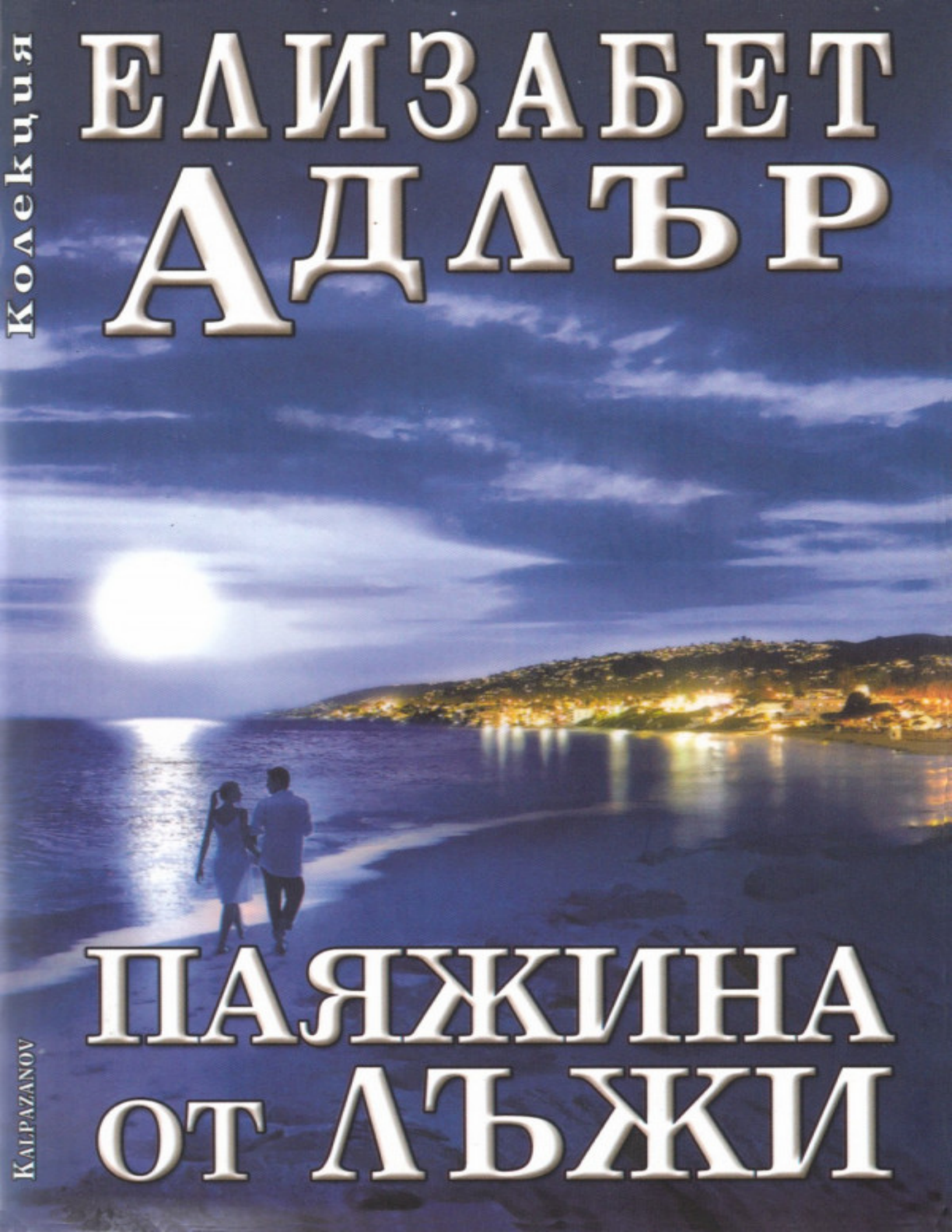

Колекция

ЕЛИЗАБЕТ АДЛАЪР

ПАЯЖИНА ОТ ЛЪЖИ

КАРЗААНОВ

ЕЛИЗАБЕТ АДЛЪР ПАЯЖИНА ОТ ЛЪЖИ

Превод: Силвия Вангелова

chitanka.info

Беше една от онези нощи в Малибу, тъмна и мека като кадифено одеяло; вълните, покрити с бяла като сметана пяна, се разбиват в брега, а бризът е неясен като лекия дъх на котенце...

Когато частният детектив Мак Райли чува женски вик, по-силен от рева на вълните, неговият безгрижен начин на живот се променя завинаги. Красива, измъчена жена, облечена само в черно дантелено бельо, стои на прага на великолепна плажна къща. В ръцете си държи пистолет и той е насочен в него.

Мак успява да избегне куршума, но на косъм. Коя е тази жена? Дни по-късно тя вече е изчезнала, а оръжието, с което едва не го убива, изведнъж се оказва в неговия автомобил.

Не толкова случайно, Али Рей, звезда от големия екран, също изчезва. Двете жени са свързани и Мак неочаквано се оказва оплетен в паяжина от лъжи. Той ще има нужда от помощ, ако ще трябва да стигне до дъното на всичко това.

Елизабет Адлър е родена в Йоркшир, Англия. Омъжена е за американец, адвокат. Имат само една дъщеря. Живели са в Бразилия, Съединените щати, Англия и Франция. Елизабет Адлър е световноизвестна авторка на бестселъри.

ГЛАВА 1

Не беше една от онези нощи, нито едно от онези места, където човек би очаквал да чуе пронизителен женски вик. Беше просто нощ в Малибу, тъмна и мека като кадифено одеяло: вълните, покрити с бяла като сметана пяна, се разбиват в брега, а бризът е нежен като лекия дъх на котенце.

Мак Райли, частен детектив, вървеше по плажа сам, ако се изключеше кучето му. Любовницата му, Съни Алварес, беше отлетяла за Рим след леко тяхно „разногласие“ относно общото им бъдеще. Но тяхната история беше такава — пълна с обрати.

Мак живееше в „Малибу Калъни“, известния квартал на филмовите звезди и магнатите на шоу бизнеса и въобще на богатите от всякакъв вид, всеки един от които беше по-богат от предходния, без да броим разликите от по два милиона или, в някои случаи, милиарда. Техните къщи имения, разположени едва ли не на самия плаж, не бяха така очарователни и желани от гледна точка на Мак, но пък, от друга страна, плажът не беше гледната точка на останалите хора. Всъщност по-голямата част от хората въобще не ги виждаха. Всяка къща в квартала имаше ограда и порта, която се охраняваше, и макар плажът да беше за свободен достъп, той представляваше изключително тясна ивица пясък досами водата. Всеки непознат, който се разхожда там посред нощ, би бил подложен на съмнения и множество въпроси.

Къщите имения в квартала бяха предимно втори или трети жилища за въпросните богаташи и биваха обикновено подценявани, но те притежаваха елегантност и веранди, които гледаха към океана. Верандите бяха много малки, но пък струваха толкова пари на квадратен метър, че цената би могла да удиви и най-невъзмутимия жител на планетата.

Жилището на Мак беше по-скромно — бунгало, което той беше купил евтино преди години, при поредното спадане на цените на недвижимите имоти. Някога то било собственост, или поне той беше чул подобни клюки, на някогашната филмова звезда Норма Шиърър.

Или пък дали не беше Норма Джийн? Норма или Мерилин, нямаше никакво значение. Развалината си е развалина откъдето и да я погледнеш.

Най-хубавото нещо в тази малка къща, като се изключи разположението ѝ, беше дървената веранда със стъпала, които водеха директно на плажа. Понякога, при зимните бури, водата с рев стигаше до дървените стълбове, които подпираха верандата и дори прехвърляха перилата, а Мак се чувстваше така, сякаш седи в лодка. Той обаче обичаше вълненията и дори потенциалната опасност. Беше щастлив в Малибу. Не би живял никъде другаде по света, дори да му платяха. Освен може би в Рим за седмица или две в компанията на Съни.

Мак наистина изглеждаше като частен детектив — беше висок метър и осемдесет и шест, имаше дълга черна коса, която все още беше гъста, слава богу, макар той да беше вече на четирийсет. Тъмносини очи, в ъгълчетата, на които се бяха образували фини бръчици от прекалено много дни на плажа и също толкова ноци в ноцните клубове. Нямаше брада — Съни не одобряваше растителността по лицето, както се изразяваше тя. Тялото му беше стройно и атлетично, което, като се имаше предвид колко мързелив беше той и колко много мразеше физическите натоварвания, се дължеше на тичането по плажа в компанията на спасеното от него куче, трикрак помияр на име Пират, което бягаше много по-бързо, ако вятърът духаше в гърба му.

Пират беше най-добрият приятел на Мак. Сигурна съм, че не сте виждали по-наперено малко псе. То имаше дълги и тънки крака, рошава сиво-кафява козина, увиснала челюст, която разкриваше долните му зъби във вечна „усмивка“, и лесно би могло да спечели всяко състезание за най-грозно куче.

Съни обожаваше Пират, макар никога да не би го допуснала до своето чихуахуа Тесоро. Със силни крайници, бърза захапка и с тегло само от килограм и половина, Тесоро, което беше умно куче, превъзхождаше Пират във всеки един момент. Съни вярваше, че враждата между техните кучета осуетява тяхната сватба, обаче Мак не беше много сигурен в това. Защо да се разваля нещо хубаво? На двамата със Съни им беше добре заедно така, както си бяха — тоест, необвързани.

Понякога Мак мислеше, че може би неговото друго „аз“ се появява по телевизионните екрани в четвъртък вечер в документалните

предавания за повторното разследване на престъпления в Холивуд, които със сигурност са нещо повече от очакваното от вас. Предаването му се казваше „Мак Райли и загадките в Малибу“ и той наистина изглеждаше страхотно в черното кожено яке на „Долче и Габана“, което му беше купила Съни.

Когато тя му каза, че якето е „Долче“, той не беше я разбрал в първия момент. Не проумяваше какво иска да му каже. Името звучеше като подходящо за италиански сладолед. По-късно беше открил, че то принадлежи на италиански дизайнер. Якето със сигурност беше най-хубавата дреха, която той имаше. То беше станало неразделна част от телевизионния му имидж, макар, Господ му беше свидетел, хората да го виждаха по-често в свободни панталони да крачи по „Малибу роуд“, за да отиде до супермаркета за бира и кучешка храна, отколкото да се подвизава нощем по скъпо кожено яке.

Предаването му, в което се разкриваха стари престъпления, му беше осигурило известна слава. Всички тези неща като славата са относителни, разбира се, защото, както знаят всички в Холивуд, щом предаването ви бъде свалено веднъж от екраните, вие бивате веднага забравяни. А ето че в момента изглеждаше, че предаването на Мак е изчерпано и няма да има нови емисии поне до следващия сезон. Много лошо, защото парите от него му трябваха, макар да беше запазил работата си, а именно — да разследва за всичките богати клиенти от квартала, а и не само. И, изненадващо, но по-голямата част от тях бяха приятни и мили хора. Плюс това, те имаха същите проблеми като всички други по света. Секс и пари. В този ред.

Той свирна тихо на Пират, което означаваше „Върни се при мен“ и кучето дотича обратно, без повече да обръща внимание на тайните, които беше открило по този най-скъп отрязък от плажа на Малибу. Двамата се обърнаха, решили, че е време да се върнат у дома. Вървяха редом, но всеки мислеше за своите собствени проблеми, слушаше разбиването на вълните, вдишваше соления океански въздух, търсеше с поглед евентуални звезди на киното, заети със снимки, и въобще — този род неща. И тогава чуха пронизителния женски вик. Много висок. Оглушителен. Предизвикващ тръпки на ужас. Не беше необходимо да си частен детектив, за да разбереш, че вика жена. И че тя е изпаднала в беда.

ГЛАВА 2

Погледът на Мак бързо обходи къщите. Всички тънеха в мрак. Само на една веранда се виждаше светлина, а къщата беше зад него, скрита зад други две. Той запристъпва мъчително през мекия пясък към нея, следван от Пират.

Спря в подножието на дървените стъпала, които водеха към къщата, послуша се, но не чу повече викове. Стори му се обаче, че чу ридание. Приглушено, но определено някой плачеше.

Даде знак на Пират да остане на мястото си, изкачи се по стъпалата и стъпи на верандата, която беше с размери около три квадратни метра — обичайните за този квартал. Къщата обаче беше изградена от стъкло и варовикови скали и беше последната мода на хилядолетието и по-бляскава от архитектурните творения на Ричард Майер, известен с плановете за музея „Гети“ в Лос Анджелис, както и с много други постижения. Тя беше също толкова тъмна, колкото и нощта.

Изведнъж една от лампите светна. През стъклото на прозореца той видя жена. Червенокоса, облечена в скъпо черно дантелено бельо и освен ако той не грешеше и макар разстоянието да беше около петдесет крачки, почти нищо друго. И сега, противно на общоприетото мнение, това не беше обичайното за Малибу облекло за сън, нито пък хората си лягаха в полунощ. Повечето от обитателите на Малибу бяха заети в света на киното и ангажирани с ранни снимки, затова бяха в леглата още рано-рано, облекли фланелените си пижами. Те заучаваха репликите си за утрешния ден, свити удобно под завивките, докъм девет часа и половина и после потъваха в сън.

Мак почука на прозореца, но жената, изглежда, не го чу. Тя гледаше надолу, в краката си, като че ли там имаше нещо, което приковаваше вниманието ѝ. Като, може би, труп, помисли си Мак.

Беше млада, може би на двацет и три, и много красива. Всичко си ѝ беше на мястото, както се разкриваше от черната дантела, която красеше тялото ѝ. Имаше привлекателното лице на палаво ангелче.

Мак щеше да се радва, ако може да помогне. Провери, видя, че стъклените врати не са заключени, и влязъл в ролята на рицаря с блестящите доспехи, ги отвори.

Тя вдигна рязко глава и той ѝ се усмихна окуражаващо.

— Здравей. Аз съм Мак Райли, твоят съсед. Стори ми се, че чух вик. Да не би да има някакъв проблем?

Жената отметна дългата си червена къдрава коса от красивите си прочувствени очи, изпъна тяло в цялата му височина и насочи към него пистолет.

— Изчезни оттук! — Гласът ѝ беше просто гърлен шепот.

Мак хвърли поглед на пистолета. Беше „Смит & Уестън Сигма“, четирийсети калибър, и определено не беше нещо, с което да искаш да си имаш работа. Той се забави само толкова, колкото беше необходимо през главата му да мине въпросът, защо тя не натисне бутона, с който да извика охраната, застанала при портата, вместо да го заплашва. И после пистолетът гръмна.

Куршумът рикошира от полирания под близо до краката му, счупи една кристална ваза и се заби в гърба на близкия диван.

Мак не изчака втория изстрел. Изтича бързо надолу по стъпалата, а после буквално спринтира през плажа, но все пак на две крачки зад страхливото псе.

— Упс, съжалявам, грешката е моя! — извика тя след него и нежният бриз поде гласа ѝ, за да го разнесе надалеч.

ГЛАВА 3

Съни Алварес лежеше на леглото в стаята си в хотел „Д’Ингилтера“ в Рим и набираше Лос Анджелис на всеки десет минути, като в същото време се питаше къде ли, за Бога, е Мак Райли. Беше девет часът сутринта в Рим, което означаваше, че в Малибу е полунощ. Възможно ли беше Мак да се е впуснал в нощен живот в мига, в който е видял гърба ѝ? Истината беше, че тя беше дошла в италианската столица с тайното намерение да го разтревожи малко. Беше решила, че малко ревност от негова страна няма да навреди. Нали според поговорката раздялата за известно време прави любовта по-силна. Но ето че сега не беше толкова сигурна.

Неспокойна, стана от леглото и закрачи из стаята, като прокарваше разсеяно ръце през дългата си коса, която обгръщаше раменете ѝ като черен сатен и беше точно толкова разкошна и вълниста, че да се полюшва и подскача примамливо. Очите на Съни имаха топъл кехлибарен цвят, а миглите ѝ бяха толкова гъсти, че изглеждаха като тъмна сянка над прозорците на душата ѝ. Кожата ѝ беше златиста, краката ѝ бяха дълги, а полите — обикновено къси. Тя беше, както Мак често ѝ казваше между целувките, нещо поразително.

— Ти си достатъчно зашеметяваща да подлудиш всеки мъж — каза ѝ веднъж той, което я накара да грабне най-близката възглавница и да го замери с нея, което пък на свой ред причини трескавия лай на Пират, защото никой, дори Съни, която той обичаше, не можеше да напада „баща“ му.

Единствената добра новина бяха пощенските картички, които Мак ѝ изпращаше всеки ден. Тя поне предполагаше, че са от него, но тъй като липсваше подпис, не можеше да е абсолютно сигурна. Не познаваше никого друго, който би ѝ изпратил снимки на Сърфрайдър бийч, Зума и Райската пещера с анонимното посвещение „От Малибу с любов“. Съни събираше въпросните картички. Щеше да ги залепи в албумите си, за да ги разглежда, когато остарее и косите ѝ

посивеят. И когато, освен ако не успееше скоро да заведе Мак пред олтара, щеше все още да бъде сама.

Стаята ѝ изглеждаше така, сякаш през нея беше преминал тайфун. Тя обикновено изваждаше всички дрехи от куфара си и ги разхвърляше по столовете и леглата, а после, когато ѝ се наложеше, избираше подходящото облекло. В апартамента ѝ, поне през по-голямата част от времето, цареше същият хаос. Този навик ѝ беше останал от дните в колежа, когато този метод изглеждаше най-лесният — и най-бързият — начин да се съблече и облече. Неподредеността ѝ буквално подлудяваше Мак. За компенсация тя му показваше кухнята си, която беше безупречно чиста и подредена като операционна зала. Тя обичаше да му приготвя вкусни блюда, а освен това винаги измиваше чиниите веднага след храна. Храната беше първата ѝ страст. Втората бяха дрехите, както ставаше очевидно от пазарските торби от различни римски бутици, пръснати из цялата стая. Третата ѝ страст беше нейният чопър „Харли Дейвидсън“, но за нещастие, той беше останал в Лос Анджелис. Рим беше град, пълен с мотоциклети марка „Веспа“, но те определено не бяха същото нещо.

Вдигна отново слушалката на телефона, свърза се за пореден път с гласовата поща на Мак, затръшна я върху вилката, легна по гръб на леглото и започна да разглежда лакираните в коралово червено нокти на краката си и да размишлява за живота си.

Всъщност името ѝ не беше Съни. Така я наричаше Мак. Истинското ѝ име беше Сонора Скай Кото де Алварес. Доста дълго и некрасиво име, както тя болезнено осъзнаваше. И беше искрено благодарна то да бъде смалено до Съни. Така поне не ѝ се налагаше постоянно да обяснява странностите на името си, което беше резултат от майка хипи, която се старае да общува с природата и духовете и живееше в комуна наред с пустинята, преди да се преместят в ранчото в Санта Фе, Мексико.

Майката на Съни беше красавица — мечта за всеки мъж, но все още беше склонна да носи широки безформени дрехи, обсипани с кристални мъниста, и цветя в правата си блестяща руса коса. Странно, но въпреки всичко тя винаги е била страхотна майка. Да, понякога се налагаше дъщерите ѝ да прекарват нощите с нея навън в пустинята и да общуват с природата, докато в същото време нервно се оглеждат за гърмящи змии. А майка им никога и не помисляше за такива неща като

змиите. Нея я занимаваха по-възвишени мисли — тя живееше на ниво, което, тъжно, но Съни и сестрите ѝ никога не достигнаха.

Те бяха стъпили здраво на земята. Като деца, обичаха да яздят коне, да преследват момчетата и да вдигат олелия. По-късно започнаха да карат мотоциклети, да преследват момчетата и да вдигат олелия. Но това беше само докато баща им не взе възпитанието им в ръцете си и не ги изпрати да учат в колеж с надеждата, че реалният живот няма да им нанесе смъртоносен удар.

Бащата на Съни беше нещо различно. Дали беше красив? Нямаше дори да знаете значението на тази дума, докато не видехте баща ѝ. Той беше мексиканец, с онази приятно мургава кожа, гъста сребристосива коса, топли кафяви очи и внимателно оформени мустаци. Приличаше донякъде на Хауърд Кийл в сериала „Далас“. Възседнал своя черен чистокръвен жребец, той беше олицетворение на мексиканския ранчero.

Той беше решил, че „Браун“ е идеалният колеж, който да обуздае едно буйно, каращо мотоциклет и лудо по момчетата момиче, и вярно, той беше разширил кръгзора на Съни и ѝ беше показал живот, какъвто тя никога не беше виждала. Обаче ѝ липсваше семейството ѝ и тя плачеше непрекъснато с мисълта за любимата си *abuelita*, мексиканската си баба, и за нейните гозби, които никой друг не можеше да приготвя като нея. Нейните традиционни мексикански *tamales* бяха основното блюдо в навечерието на Коледа в ранчото и всички, от работниците и каубоите до местните семейства, се събираха, за да им се насладят. При тези случаи обикновено се изпиваше и огромно количество текила и бира „Корона“, слушаше се мексиканска музика и се танцуваше.

Мама пък приготвяше традиционната пуйка, макар и по своя начин — без да се интересува особено от резултата. Но какво да се прави, такова беше нейното отношение към живота. Понякога пуйката беше сурова и трябваше да я върнат във фурната за час или два; а понякога беше така препечена, та татко казваше, че човек има нужда от конски зъби, за да може въобще да отхапе. Но какъвто и да беше резултатът, беше забавно.

В колежа не беше трудно да забележат латиноамериканското момиче със златистата кожа и гарвановочерната коса, което непрекъснато бръмчеше наоколо със своя харли. Скоро тя приготвяше

tamales и раздаваше бири „Корона“ на собствените си партита. Когато се дипломира, magna sim laude, а гордите ѝ родители и сестра ѝ се усмихваха лъчезарно и щастливо сред публиката, Съни се чувстваше почти готова да се захване здравата със света. Преди това обаче трябваше да вземе своята магистърска степен.

По-късно си намери работа в Париж — работеше за парфюмерийна къща. След година се премести в Болоня и започна работа в корпорацията „Фиат“. След това се върна у дома, а после замина за Калифорния, където започна свой собствен PR бизнес, който процъфтяваше.

Срещна Мак на прес-парти за неговото телевизионно предаване. Той ѝ каза, че я забелязал веднага, макар тя да била в другия край на помещението.

— И как бих могъл да те пропусна, облечена в този тоалет — бяха всъщност думите му.

Беше зима, но тя носеше много къса бяла пола, рокерските си ботуши — защото, естествено, беше дошла със своя „Харли“ — и черно поло. Виждаха се дългите ѝ златисти крака, секси извивките ѝ и буйната ѝ черна коса. Тя винаги внимаваше да не пие алкохол, когато е с чопъра си, затова държеше чаша с лимонада. Мак се приближи зад гърба ѝ и я потупа по рамото. Тя се обърна и видя привлекателен мъж в дънки и тениска, чиито тъмносини очи я поглъщаха, като че ли тя беше най-желаното нещо на земята.

„Това е той, помисли си тя очарована, подвластна на момента. Мъжът, когото съм чакала през целия си живот.“ Разбира се, беше достатъчно умна да не му го каже. Вярно, те бяха коренно противоположни: Мак, издигнал се от престъпленията по улиците на Бостън и Маями до частен детектив и телевизионна личност, и тя, дивото дете, отгледано в ранчото, красиво, смело и главозамайващо, твърдо решено да успее само да се издигне в живота.

Всъщност животът, изглежда, беше на нейна страна и ѝ поднасяше всичко едва ли не на тепсия. Докато не го покани на вечеря в елегантния си скъп апартамент в Марина дел Рей, на няколко мили от неговия дом в Малибу. Дори домашно приготвеното tamales не можеше да бъде изкупление за катастрофалната първа среща на Тесоро и Пират.

Съни с въздишка призна, че Пират би искал всички те да са приятели, но Тесоро — не. Мак предпочете да не причинява болка на кучето си и си тръгна, без дори да вкуси от ястието.

— Следващия път няма да взема кучето със себе си — каза, като предпазваше Пират от войнственото чихуахуа.

И ето как стояха сега нещата. Тя отиваше в къщата му в Малибу без Тесоро. А той прекарваше часовете в апартамента в Марина без Пират. „*И двамата няма никога да се срещнат*“, беше мотото на Мак. Което, разбира се, беше вид несигурност в тяхната връзка.

Съни погледна часовника си. Минаваше полунощ в Малибу, а Мак все още не се беше прибрал в дома и тя трябваше веднага да стане от леглото и да тръгне по оживените улици на Рим, да позволи на някой очарователен италианец да ѝ прави компания и дори да накара коленете ѝ да се подкосят.

Въздъхна тежко и реши, че повече няма да се обади на Мак. И че диетата може да върви по дяволите. Буквално вдъхваше аромата на захар и канела, докато прокарваше длани през дългата си черна коса, напъхваше краката си в скъпите черни сандали и крачеше бързо към вратата.

Телефонът звънна. Тя се завъртя и втренчи поглед в него. Той отново звънна. Разбира се, беше Мак. Как беше възможно? Нима тя не му звънеше непрекъснато през последния час, по дяволите? Вдигна слушалката и каза раздразнено:

— Pronto?

ГЛАВА 4

— Съни? — каза Мак.

— На телефона е Сонора Скай Кото де Алварес.

И Мак изведнъж го побиха студени тръпки, макар да беше в Малибу. Изговарянето на пълното ѝ име показваше специално отношение. Той беше здравата загази. Но не знаеше каква е причината.

— Звучиш толкова по италиански — каза той. — Може би трябва да те наричам синьорина.

— А откъде знаеш, че вече не съм синьора? Така, както ме пренебрегваш...

Той се усмихна.

— Окей, синьора, кой повдигна въпроса?

— Със сигурност не ти. Къде беше, Ромео? Цял час се опитвах да ти се обадя.

— Ще повярваш ли, че се разхождахме по плажа? Само аз и Пират. Гледахме звездите и се питахме дали и ти ги виждаш, макар и на мили от нас, в Рим.

— Ха! Същата история. Както и да е, тук е време за закуска. Няма звезди, освен може би в „Синесита студиос“, където очаквам да прекарам деня, заобиколена от каймака на мъжката половина от населението на Рим.

Усмивката на Мак стана по-широка.

— Не позволявай да ти завъртят главата, скъпа. Дръж се здраво за мен и аз ще те запозная с каймака на мъжката половина от обществото в Малибу.

— Имаш предвид себе си, нали? Благодаря, но мога да мина и без това.

— Чуй, Съни, току-що се случи нещо странно...

— Не си прави труда да ми казваш каквото и да било. — Тя седна на леглото с кръстосани крака, залюля сандала на върха на пръстите си

и го загледа така, сякаш той беше единственото важно нещо в живота ѝ.

Безразличието ѝ успя да се предаде по телефонната жица на мили разстояние и Мак го възприе като проклятието на съдбата, като обреченост.

— Хайде, Съни, скъпа...

— И не ме наричай с това смешно име.

Беше ред на Мак да въздъхне тежко.

— Добре, значи дори не искаш да знаеш, че стрелях по мен.

Тя не повярва, обу отново сандала си, разкръстоса крака и се изправи. Щеше веднага да излезе. Чакаха я еспресото и кифличките, поръсени със захар.

— Обзалагам се, че е била жена — каза.

Удивлението на Мак беше напълно искрено.

— Откъде знаеш?

— Нека го наречем женска интуиция. И не се съмнявам, че си го заслужил.

— Е, много ти благодаря за доверието. Наистина, Съни, очаквам повече от теб. Като например поне малко загриженост за моето състояние, съчувствие и въпросът дали раната не е сериозна и няма да умра от загуба на кръв.

— Тя те е ранила. — Коленете на Съни изведнъж се разтрепериха. Тя се отпусна немощно на леглото. — О, Мак, скъпи, добре ли си?

Мак каза със смях:

— Е, всъщност не съм ранен, тя не ме улучи. Но се опита. А и бях изправен срещу дулото на „Сигма“ четирийсети калибър.

Съни стисна зъби.

— Копеле такова! — каза с треперещ глас. — Да ме разтревожиш така!

— А как иначе бих могъл да привлека вниманието ти? Виж, Съни, говоря истината.

Той ѝ разказа накратко какво се беше случило само преди петнайсет минути, като много внимаваше да не спомене червената коса, черното секси бельо, забележителното тяло и лицето на палаво ангелче.

— Онова, което не разбирам — каза накрая, — е защо тя не извика помощ. Защо стреля по мен — този, който искаше да я спаси?

— Може би тя е убиецът.

— Но... Какво убийство? Не видях труп. А съм готов да се обзаложа, че викаше тя. Плюс факта, че плачеше тихо. Видях сълзите да се стичат по лицето ѝ. Виж, бейби, изправен съм пред дилема. Вече се обадох на охраната при портата. Той се обади в къщата и Рон Перин — по-точно Роналд Перин, милиардерът — го уверил, че всичко е наред. Казал, че вероятно сме чули звука на телевизора, който наистина бил усилен прекалено. Това са глупости, защото знам какво видях. Да се обадя ли на ченгетата? Или да я оставя в ситуацията, в която сама е изпаднала, и да не си пъхам носа в чужди работи, защото това най-вероятно е досаден домашен скандал и тя просто е искала да защити позицията си?

— С помощта на „Сигма“ четирийсети калибър? Ако бях на твое място, Райли, нямаше да предлагам помощта, за която никой не ме е помолил. Освен ако, разбира се, тя не иска да те наеме срещу баснословна сума, която в никакъв случай не би могъл да откажеш, и особено сега, когато предаването ти може да бъде свалено от екрана. Искам да кажа, защо да работиш безплатно?

Мак се замисли трескаво над думите ѝ.

— Ами ако тя наистина е изпаднала в беда?

— На мен ми се струва, че тя прекрасно знае как да се грижи за себе си. Както и, предполагам, мистър Перин. Направи ми услуга, Мак, не се забърквай в неща, които не те засягат. Говорим за „Малибу Калъни“. А там никога нищо не се случва, нали знаеш. Там всичко върви по мед и масло. Не бъди ти този, който създава суматохи.

Съни отново беше седнала на леглото. Слушалката се намираще между рамото и ухото ѝ, искаше ѝ се сега да има в ръка чашка кафе и Мак да говори за нещо различно от работата си. Като за тяхното бъдеще например. Като че ли в отговор на нейното желание, той каза:

— Ужасно ми липсваш. Няма да мога да преживея нощта сам, само с Пират. И ти да не си до мен, в леглото ми, да ме чакаш... Сигурно цяла нощ ще се разхождам по плажа с теб в сърцето си.

Съни се разнежи.

— Какво каза?

— Липсваш ми, Съни. Какво ще кажеш да хвана следващия самолет за Рим?

— О, Макензи Райли — каза тя с треперещ глас. — Страхотно! Тук ще е истински рай с теб. Знам къде сервират най-доброто еспресо...

— Забрави за кафето. Направи резервация в любимия си ресторант. Ще те заведе на романтична вечеря утре. И искам най-доброто за жената на живота ми.

Съни въздъхна щастливо. Всичко в света ѝ отново беше на мястото си. И тя временно забрави за Рон Перин и жената, насочила дулото на пистолета в любимия ѝ.

ГЛАВА 5

Рано на следващата сутрин Мак отиде до къщата на Рон Перин. Разбира се, той знаеше всичко за Перин. Та кой не знаеше? Той беше много богат и беше направил първите си пари с правилни инвестиции в застрахователния бизнес, а после инвеститорската му фирма се беше превърнала в една от главните на „Уолстрийт“. И макар сега да изглеждаше, че всичко в живота му е власт и успех, той беше човек с минало. Беше се развел с първата си съпруга посред скандала на връзката си с друга жена, която също беше омъжена, и то за изтъкнат член на обществото. Плюс това, някога беше обвинен за злоупотреба с пари, но се беше измъкнал, поне според документите на съда, чист като младенец.

В момента Перин беше изпълнителен директор на верига високотехнологични компании и имаше дори още по-голяма власт и успех. Беше още и много, много по-богат. Беше, също така, женен за известна филмова звезда — русокосата, крехка и красива Али Рей.

Освен къщата в Малибу, Перин притежаваше имения в Бел Еър и Палм Спрингс, на около два часа път с кола от Лос Анджелис. Нищо, освен най-доброто, за Рон Перин. Живееше като крал и според някои от познатите си дори вярваше, че е такъв.

Гледана откъм улицата, къщата на Перин в Малибу беше обикновена стена от варовикови камъни, лишена от прозорци. Вратата беше висока, от стомана и приличаше на капака на ковчег — нямаше нито дръжка, нито топка, нищо. Дискретен бутон, вграден в стената, канеше посетителите да го натиснат.

Мак го натисна и не чу нищо. Никакво тихо жужене на електронна апаратура. Дори входният звънец мълчеше.

Над вратата се виждаха върховете на две високи палми и бамбукови клони. Както при повечето къщи в квартала, портата вероятно водеше към вътрешен двор.

Той натисна отново звънеца и се огледа. Чакаше. На паркинга пред къщата, маркиран от жълтите линии като място, достъпно

единствено за собственика, не бяха паркирани автомобили, а вратата на гаража, също обикновена и незабележителна, беше затворена. Запита се каква ли кола кара Рон Перин. Сребристо „Порше“! „Бентли“? Червено „Ферари“ може би? Тя със сигурност беше скъпа и лъскава, защото той беше от този тип хора.

Най-после му отговори мъжки глас.

— Кой е? — звучеше така, сякаш беше тичал и останал без дъх.

— Мак Райли — каза той в микрофона. — Вашият съсед.

Пауза, после:

— Влез.

Стоманената врата се плъзна встрани и изчезна в дупка във варовиковата стена. Пътеката беше съвсем обикновена, от тъмносин бетон, и водеше покрай басейн с цвета на среднощното небе и през гъста тропическа растителност, която дори протягаше пипала да залови Мак в капана си.

Перин го чакаше до стъклената входна врата. Той беше нисък, с широки рамене и твърдия поглед на агресивен примат. Имаше леко прегърбената стойка на човек, който се занимава с вдигане на тежести и винаги е готов да се наведе, за да вдигне щангата с двеста килограма на нея. Челото на Перин беше широко, косата — тъмна и леко чуплива, очите — кафяви, а Дикенс би описал гъстите му вежди като „надвиснали“. Те се съединяваха над носа му и му придаваха вид на вечно сърдит и недоволен човек. Носът му беше остър, но устните му бяха пълни и чувствени. Беше в добра форма и дори сега, в пропита от пот тениска и гимнастически шорти, се познаваше човекът, който знае, че „Долче“ не е името на италиански сладолед. Беше привлекателен, макар и не по стандартния начин, и Мак виждаше от какво би могла да бъде привлечена красивата Али Рей. Властта, комбинирана с парите, беше наистина нещо, което човек не може да пренебрегне.

Перин каза:

— Познавам те. Виждал съм те по телевизията. Влез.

Мак пристъпи вътре и се огледа. Входната врата беше висока близо три метра и продължаваше нагоре в свод, изграден от стъкло. Къщата беше елегантна и модерна. Кухня, сякаш цялата от неръждаема стомана; издадено стълбище, чиито стъпала сякаш плаваха във въздуха — не се виждаха перила; и френски прозорци, през които Мак можеше

да види, макар и не да чуе, разбиващите се океански вълни. Климатичните работеха с всички сили.

По стените на скъпото жилище на Перин в Малибу висеше колекция от още по-скъпи произведения на изкуството, чиято стойност беше очевидна дори за непознавач като Мак. Мебелите също бяха скъпи — някои от тях бяха истински антики, други — модерни меки и тапицирани с естествена кожа, а подът от лакирано дърво беше покрит с копринени рогозки.

Странна, но характерна черта на този дом беше железопътната линия играчка, която се проточваше покрай всичките четири стени, прехвърляше стъклените врати, висеше от стълбището без перила, изградено от мраморни плочи, прокрадваше се покрай первазите и се изкачваше по варовика, оформен на пластове, за да наподобява прекрасна — а и много скъпа — миниатюрна скала. Това беше детски блян, а в нашия случай — мечтата на вече пораснал мъж. Мак веднага се почувства заинтригуван, обаче други мисли занимаваха мистър Перин.

— Седни, Райли — каза той.

Мак седна в края на хлъзгавия зелен кожен стол. Хвърли поглед към мястото, където стоеше, когато червенкосата беше стреляла по него. Полираният под беше повреден, дървото носеше белези. Останките от кристалната ваза бяха разчистени, но той предполагаше, че рикошираният куршум все още е забит в гърба на тапицирания с кадифе диван, на който сега тежко се отпусна мистър Перин. Той изглеждаше странно измъчен, беше блед и изпит и никак не приличаше на богатия, известен с успеха си в обществото, мъж, когото всички познаваха.

Мак забеляза уред за нарязване на хартия на тънки ленти — от евтините, които можете да видите във всеки супермаркет, поставен до контейнера за отпадъци, чийто капак беше вдигнат. Перин очевидно го беше купил напоследък, а Мак го беше прекъснал наред с заниманието му — той унищожаваше документи, част от които все още образуваха купчина на пода.

— Питам се дали знаеш защо съм тук — каза Мак.

Перин се приведе напред, отпуснал длани между раздалечените си колене. Той кимна и изгледа втренчено и сериозно Мак. После каза:

— Райли, ти като че ли се страхуваш от нещо.

Тези думи бяха последното, което Мак очакваше от Перин. Мислеше, че той веднага ще си признае за момичето, ще признае грешката си, ще каже, че е виждал докъде могат да стигнат нещата. Мислеше, че Перин ще му предложи питие, ще го потупа по гърба, ще го покани на парти и ще го посъветва да забрави за случилото се. И, за първи път в живота си, изгуби и ума, и дума.

Перин го гледеше втренчено. На Мак му хрумна, че може би магнатът не желае мълвата за красивото полуголо момиче в спалнята му да се разнесе из квартала и особено да стигне до съпругата му.

— Райли — каза Перин накрая, — някой се опитва да ме убие. Следи ме от няколко седмици. По петите ми е, където и да отида.

С което отново изненада Мак.

— Откъде знаеш, че иска да те убие?

По врата на Перин бавно се стичаха капчици пот и Мак не знаеше дали това е реакция на страх и ужас, или просто последица от усилена работа.

— Просто го знам — отговори Перин.

— И защо не се обърна към полицията?

Мак знаеше, че така би постъпил всеки невинен човек. Или поне такъв, който няма какво да крие.

Перин вдигна рамене — объркан и очевидно смутен. После разпери широко ръце.

— Чул си, без съмнение, че съпругата ми се развежда с мен. Ами ако е тя? Може би иска смъртта ми? Как бих могъл да кажа на ченгетата? Адвокатите й ще ме затворят незабавно в някоя лудница. Ще кажат, че искам да я лиша от парите, които й се полагат по право.

— Чух, че иска половината ти състояние.

— Познаваш ли съпругата ми, Райли?

— Гледал съм нейни филми.

— Ха! Разбира се, че си. Известната Али Рей. Една от най-красивите жени в света. Но зад елегантната й привлекателна външност се крие най-алчната и грозна душа на земята. А може би и поне на още две планети.

Мак го гледеше втренчено, силно изненадан. Не такъв беше образът, който се опитваше да постигне Али Рей. Тя искаше да убеди хората, че е обикновено американско момиче.

Перин замълча, но очевидно още се вълнуваше. След известно време добави с неприкрита горчивина:

— Омъжила се е за мен заради парите, а аз бях достатъчно глупав да повярвам в любовта ѝ. Тя има два брака преди този с мен — излъгала е още двама богаташи, преди да се добере до мен. Разбира се, исках тази красива съпруга. Исках трофея, желан от много други. — Изгледа Мак. — А аз успях да се издигна дотук от самото дъно, Райли, знаеш ли?

Стана и закрачи из стаята, като кършеше ръце. Изглеждаше така, сякаш изпитва болка.

— Мислех, че ме обича. — Звучеше така, сякаш просеше съжаление — ако това въобще беше възможно за толкова влиятелен и преуспял мъж.

Мак седеше мълчаливо и го чакаше да изплюе камъчето. Знаеше добре какво поведение трябва да избере, ако иска да чуе истината. Перин беше тъжен, съжеляваше за необмисления си брак, това беше очевидно, но още не беше споменал за палавото ангелче с пистолета.

Перин продължаваше да крачи и да кърши ръце. Мак предположи, че изпитва болка заради раздялата със съпругата си или пък заради загубата на парите. Докато тези мисли го занимаваха, Перин вдигна поглед:

— Знаеш ли колко ѝ предложих, Райли? Осемдесет милиона долара. Осемдесет милиона, човече. Плюс къщата в Бел Еър, която купих за двайсет и пет милиона и по която тя похарчи още едно малко състояние. Но дали това е достатъчно за Мери Алисън Рейчек — момичето от Тексас, чийто баща бил алкохолик и го биел с колана си всяка съботна вечер след завръщането си от бара, и чиято майка, която също пиела много, защото страдала от депресия и непрекъснато я пренебрегвала?

Перин разпалено поклати глава.

— Заради медиите, помогнах да се сътвори съзливата измислица за създаването на дамата. И сега, разбира се, тя е тази дама. Тя оглавява две благотворителни организации, макар да съм готов да се обзаложа, че не дава нито цент за тях, освен в случаите, когато това намалява данъците ѝ.

Отново се отпусна тежко на дивана и хвана главата си с ръце.

— Тя иска всичко, Райли. И вярвам, че желае смъртта ми. Трябва да откриеш дали тя е човекът, който ме преследва.

Мак се замисли за русокосата филмова звезда, която се усмихваше лъчезарно от снимките в списанията. Тук, в тази къща на плажа, нямаше такива. Тя много често се снимаше, хванала за ръка болни деца или седнала до болнични легла, но също така — на партита в имения в Бел Еър с цел събиране средства за някой политик или пък на откриването на изискани ресторанти, които после трябваше да раздават остатъците от храната за деня на бездомните. Този беше един от начините да гледаш на Али Рей.

Другият беше като на момиче с беден произход, на унижавано дете, което знае какво е да нямаш пари за лекарска помощ, никога да не ядеш достатъчно и в гардероба ти да не висят хубави дрехи. И да не познаваш любовта. Може би Али само раздаваше част от онова, което беше успяла да придобие. Може би Али беше самата добродетел, а Перин омърсяваше образа ѝ, за да може да запази състоянието си.

Един от тях със сигурност лъжеше. Мак си помисли, че няма да е зле, ако има възможност да чуе и версията на Али.

От друга страна, не Перин му се беше обадил, а Мак беше нахлул в живота му. И защо той изливаше душата си пред един напълно непознат нему човек? Освен това, още не му беше обяснил нищо за присъствието на полуголото дяволито ангелче.

— Бих искал да те наема да откриеш кой ме преследва — каза Перин и отново го погледна с очите на тъжно и самотно кученце. Отиде до бюрото си, извади визитна картичка и му я подаде. — Не искам да умирам. И не искам съпругата ми да се превърне в убиец.

Седна и зачака Мак да каже нещо и може би да сподели какво мисли по въпроса. И отново кършеше тревожно ръце.

— Ще платя двойно повече от обичайната ти такса. И дори тройно. — Очите му се замъглиха. Може би беше помислил върху онова, което току-що беше казал. — Нека бъде двойно — побърза да се поправи. Перин беше преди всичко бизнесмен.

Мак се изправи и се приближи до куповете документи.

— Опитваш се да скриеш финансовите си отчети от съпругата си? — запита. — Това ли е?

Перин забърза след него.

— Да. Да, това е — побърза да каже.

Като го гледаше от горе на долу, Мак осъзна, че Перни е значително по-нисък от него.

— Ще ми кажеш ли — запита накрая — коя беше червенокосата жена, която беше тук снощи? Онази с пистолета „Сигма“ четирийсети калибър.

Лицето на Перин неочаквано придоби наситен червен цвят, една вена се изду и запулсира отстрани на врата му, но после той се овладя и каза:

— Снощи се прибрах у дома едва в един часа след полунощ, Райли. И в къщата нямаше никого. Никаква червенокоса жена с пистолет. Вече казах това на охраната при портата.

Перин извърна поглед. Знаеше, че Мак усеща, че го лъжат. Отиде до дивана и пак се отпусна унило върху него.

— Искаш ли да пийнем по едно? — запита с въздишка.

Мак поклати глава.

— Не пия сутрин.

Замисли се бързо за предложението за работа. Тъй като телевизионното му предаване беше застрашено, парите щяха да са добре дошли, обаче в цялата тази постановка имаше нещо, което никак не му се нравеше. Перин го лъжеше за червенокосата и вероятно и за съпругата си, макар Мак да беше готов да се обзаложи, че все още я обича.

— Благодаря за предложението. — Обаче не мога да приема. След два часа е полетът ми за Рим. — Отиде до вратата. — Ще отсъствам около седмица.

Перин забърза, разтревожен, след него. Маратонките му скърцаха по скъпия модернистичен под.

— Ще летиш за Рим? — Гласът му скърцаше също като маратонките. — Но... Не можеш. — Той вече крещеше. — Предложих ти работа. Имам нужда да откриеш какво, по дяволите, става.

— Благодаря за предложението, Перин.

Мак се обърна и двамата се измериха с поглед. Мак му подаде визитната си картичка.

— Обади ми се, когато се върна, и ще поговорим. Междувременно те съветвам да отидеш до полицията и да им кажеш за подозренията си. Те ще се погрижат. Истината никога не остава скрита за тях.

— Да, никога — каза Перин с горчивина. После категорично добави: — Няма да отида в полицията!

Погледът на Перин следваше Мак, докато той се отдалечаваше по пътеката. Стоманената порта не се отвори веднага и той остана да чака, без дори да погледне назад. Тя беззвучно се плъзна в стената.

Той излезе навън — на чистия и благоуханен въздух и приятната и галеща слънчева светлина. Портата се върна на мястото си и зад нея остана, заключен, един уплашен не на шега човек.

ГЛАВА 6

Али Рей Перин пътуваше към Малибу. Утринта беше сива, мъглата оставяше капчици влага по косата и беше известна в Калифорния като „морска влага“. Али шофираше бавно и спокойно над каньона Малибу. От опит знаеше, че мъглата няма да се вдигне преди три следобед, макар зад нея, в долината Сан Фернандо, слънцето да грееше весело както винаги. Това беше едно от наказанията — или от насладите, приемоте го както искате — на живота на морския бряг.

Но тя наистина беше спокойна и не даваше и пет пари за мъглата, сгущена уютно в кашмирения шал и не насилвайки двигателя на своя мерцедес. Големите слънчеви очила, които носеше, бяха задължителен атрибут за Лос Анджелис, независимо дали имаше слънце или не, макар тя да се съмняваше, че някой ще познае в жената без грим, профучаваща край него, бляскавата филмова звезда, известна от екрана. С изключение на папараците, разбира се, които я преследваха като прилепи, излезли от преизподнята. Днес обаче беше успяла да им избяга. Беше излязла от задния вход на имението си в Бел Еър, беше пресякла Милхоланд, за да навлезе в долината, а после да прехвърли каньона, за да стигне до Малибу.

Нямаше намерение да се види със съпруга си обаче. Тя гледаше редовно предаванията на Мак Райли в четвъртък вечер и беше добила впечатлението, че той е честен човек. Че можеш да му се довериш и дори да разчиташ на него. А ако някой имаше нужда от такъв човек, в момента това беше Али Рей.

Тя зави наляво и навлезе в магистралата, която се виеше по брега на Тихия океан, известна на всички като РСН. Тук мъглата беше по-гъста заради близостта на морската шир. Охраната при портата на богатия квартал веднага позна автомобила ѝ и ѝ отвори. Тя му махна с ръка за поздрав, като влизаше, и той ѝ махна в отговор. Тук нямаше помпозни железни врати, нито високи каменни стени. В „Малибу Калъни“ всичко беше дискретно, не биеше на очи. На всички

им харесваше така. Али с копнеж си помисли, че животът по крайбрежието е тих и приятен.

На разклонението във формата на буквата „Г“, което водеше към единствената улица на квартала, тя зави вдясно, а не вляво, както обикновено, за да стигне до дома си. По шосето, по което пое сега, щеше да стигне до дома на Мак Райли. Оглеждаше внимателно номерата на къщите и най-последно видя табелата с неговия номер, залепнала като малко ракообразно животно за дъното на кораб, към лъскавата фасада. Пред къщата беше паркирана лъскаво червена „Тойота Приус“. Тя спря своя автомобил зад нея и огледа, изпълнена с известно съмнение, фасадата на къщата. Тя като че ли беше боядисана наскоро, но пак изглеждаше бедна и занемарена.

Да, но тя не беше тук заради къщата или стандарта на живот на Мак Райли, затова дръпна шнура на звънеца, който беше във формата на напукана медна корабна камбана, отдавна плесенясала и придобила цвета на синьо-зеления океан. И зачака. Мина известно време. Тя отново дръпна шнура на звънеца, вече нетърпеливо и дори раздражено. Той трябваше да си е у дома.

Мак излезе изпод душа и чу звънеца. Погледна часовника. Закъсняваше за самолета благодарение на Перин. Знаеше, че не можеше да е помощникът му Роди, който трябваше да пристигне всеки момент, за да го закара до летището, защото той имаше свой ключ. Изруга тихо, загърна се в хавлия от кръста надолу, после отиде бързо да отвори вратата. И откри, че гледа право в очите една от най-известните и красиви жени в света.

Тя носеше сив кашмирен пуловер и подходящи панталони и маратонки „Рийбок“, които бяха така девствено снежнобели, та Мак си помисли, че ги е купила специално за случая. После бързо се поправи. Жена като Али Рей вероятно имаше дузини чифтове и всичките нови, подредени в гардероба ѝ. Тя вероятно не обуваше маратонките по два пъти.

Али на свой ред го гледаше втренчено, чакаше той да приеме факта, че на прага му наистина е застанала тя. После му се усмихна лъчезарно — с усмивката, която очароваше зрителите вече повече от десетилетие.

— Много съжалявам — каза, — че те накарах да излезеш от банята.

Върнат в реалността, Мак подръпна хавлията нагоре. Извини се за външния си вид и я покани да влезе в тесния квадрат, който представляваше преддверието на дома му.

Али втренчи поглед в кучето, което се спусна, наклонено трوماво на една страна, към нея. Пират я подуши, както обикновено правеше с непознатите, после седна на задните си крака, с което ѝ позволи да се наслади на единственото му око и глупавата му усмивка. Като улови погледа ѝ и видя ужаса ѝ, Мак побърза да каже:

— Той се казва Пират. Кръстен е на Дългия Джон Силвър от „*Островът на съкровищата*“. Нали го знаеш, онзи с дървения крак и с превръзката на окото. — Тя смръщи вежди и той добави: — Хей, чуй, сегашното му състояние наистина е много добро. Беше почти мъртъв, когато го открих.

Али се наведе и погали Пират по главата. Свали кашмирения шал от светлорусата си коса, прибрана в хлабава конска опашка, и влезе във всекидневната. А Мак си помисли, че с тази „*прическа*“, тя прилича на вече пораснало Барби. С изключение на очите, които привличаха. Да се оглеждаш в тях, беше, като да плуваш в тюркоазено тропическо море, където е възможно да станеш жертва на подводни течения.

Той се извини и бързо отиде да облече къси панталони и тениска.

Когато се върна, я завари да оглежда удобното му, макар и не скъпо обзаведено, царство. Диваните бяха стари и покрити с шотландски кариран плат и Пират, освен ако не спеше в скута му, се разполагаше върху тях. Старият кожен стол, до който имаше поставка за чашата и където Мак обикновено оставяше бирата си, беше неговото място в този дом. Столът беше снабден с поставка за краката и подканяше човек да се отпусне и да заспи, особено ако предаванията по телевизията са скучни.

Погледът на Али се премести към стария сърф, който, в пристъп на артистичност, Мак беше боядисал в златисто и го беше превърнал в масичка за кафе. После към различните видове люлеещи се столове, подредени около квадратната и масивна на вид дъбова маса, купена от Съни на разпродажба на стари мебели. Тя се кълнеше, че масата е истинска антика, и много я ценеше. А Мак шеговито отвърщаше, че ще я пази като зеницата на окото си, за да я продаде в тежки за него дни.

Погледът на Али вече обхождаше колекцията му от предмети на изкуството, ако този израз можеше да се употреби за картините, украсяващи стените на Мак. Те не бяха подбрани специално, повечето от тях той беше купил по време на посещенията си в студията на млади и неизвестни художници на цени, които го караха да се тревожи дали въпросните млади таланти не умират от глад в своите мансардни апартаменти.

След това погледът на Али се спря върху морскозелените рогозки на дървения под, върху щорите от плат, развявани от вятъра, върху килимчето тип зебра пред камината от бели тухли, върху лампите, които не подхождаха на нищо в стаята, и върху колекцията от свещи и оброчни плочици, жест на любезност към Съни.

Тя отново погледна Мак и той пак се потопи в дълбоките ѝ тюркоазени очи.

— Завиждам ти — каза, с което го изненада. — Имаш точно това, което искаш. Ти си щастлив човек.

— Нямам нужда от завист, особено ако я изпитва жена като теб.

Тя седна в края на дивана и вдигна поглед към него.

— Каж ми, Райли, какво точно знаеш за жените като мен?

Свари го абсолютно неподготвен. Дали да ѝ кажеше истината? Дали да споделеше с нея казаното от Перин? Или пък да измислеше нещо, което да я утеши? Тактично и предпазливо, той пое по средната пътека.

— Знам, че произхождаш от бедно семейство, но си се омъжила успешно. Няколко пъти. Знам също, че си известна актриса.

Али прокара длан през светлорусата си коса и повдигна конската си опашка, за да я освободи от гънките на шала.

— Знаеш ли какво е да стигнеш до осъзнаването на факта, че има само един начин да се измъкнеш от задушавания малък градец, в който живееш, да избягаш от баща си, който е алкохолик, и от отчаяната си майка, всяваща у теб страх, че и ти можеш да се превърнеш в същата развалина?

Стройното ѝ тяло беше разтърсено от тръпка на ужас. Тя смръщи вежди.

— Да избягаш от бруталността и от угнетителната немотия, от сивотата на живота, който те задушава и отнема жизнеността ти. Да избягаш от гимназията на малкия град и от футболните ѝ величия,

които лъжат за завоеванията си и поставят момичетата в неудобно положение само за да задоволят гордостта си. Да избягаш и от свещеника, който проповядва от амвона и обрича на проклетие падналите, а след службата се опитва да опипа всички хубавици. Знаеш ли какво е?

Тя замълча и отново погледна Мак.

— Знаеш ли какво е, Райли, да осъзнаеш, че има само едно нещо, което можеш да продадеш, за да се измъкнеш от оковите на този живот? И че това е твоята красота. Защото само това имаш.

Въздишката ѝ се проточи като порив на вятър.

— Реших — каза тя и го изгледа прямо, — че ако го направя, то ще бъде за възможно най-големия залог. Имах само едно изискване. Той да се ожени за мен.

— И се придържаше към плана си?

— Омъжих се все за богати мъже. И спазих моята част от уговорката. Бях добра съпруга, макар и за известно време. Накрая те се отегчаваха от мен. Както и да е, винаги съм искала да бъда актриса, филмова звезда. И ето че сега имам всичките пари на света, а е възможно да имам и още повече, след като Рон Перин уреди развода. Не че имам нужда от тях. Аз самата съм успяла жена. Моят успех е по-голям дори от този на някои мъже. И знаеш ли какво, Райли? Аз все още не съм щастлива.

Погледът ѝ срещна неговия.

— Осъждаш ме, защото ти казах истината. — Тя сви деликатно рамене. — Очевидно не знаеш какво е да нямаш избор.

Мак не каза нищо, защото думите ѝ отговаряха на истината. Но той я разбираше. Тя се изправи и се приближи до него.

— Погледни лицето ми. Какво виждаш изписано там?

Всъщност Мак нищо не виждаше. Макар че би трябвало да приближава четирийсетте, тя нямаше бръчки, които да бележат моментите ѝ на щастие и смях и тези на тъга. Лицето ѝ просто беше много красиво и изглеждаше такова дори на некачествените снимки.

— Недоволство, Райли — каза тя тихо. — Ето, това виждаш. Аз съм архетипът на жена, която има всичко. О, повярвай ми, има дузини като мен в този град, може би дори стотици. И всички ние имаме едно и също изражение. Като че ли животът минава покрай нас. Истинският живот, имам предвид.

Тя отиде до панорамния прозорец и загледа вълните на океана, които се разбиваха в брега в порой от бели пръски.

— Но някой ден — каза тихо, — знаеш ли, някой ден ще открия „истинския живот“, както го наричат. — Обърна се. — Отново ще бъда себе си. Мери Алисън Рейчек.

Мак каза:

— Да се върнем на въпроса.

— Виждам, че знаеш всичко за мен, дори истинското ми име. Предполагам, че трябваше да го очаквам от един частен детектив.

— Всъщност съпругът ти ми каза.

Тя се засмя — кратък, подобен на лай, смях.

— Разбира се. Какво му остава, нали?

Тя се отпусна на стола La-Z-Boу, дръпна ръчката и се изтегна в цялата си дължина, намести удобно и стройните си крайници.

— Господи, винаги съм обичала продукцията на тази марка — каза като че ли на себе си. — Някога мислех, че си олицетворение на богатите и успелите, ако имаш кожен диван La-Z-Boу и масичка за кафе от „Сиърс“ със стъклена повърхност и златни крака. Да, да, как се промениха времената.

По прекрасното ѝ лице се стече една бисерна сълза и капна върху сивия ѝ кашмирен пуловер.

— Сега имам всички тези скъпи мебели, избрани ми от високоплатен вътрешен дизайнер. Домът ми е подреден със съвършен вкус. Нося дрехи висша мода, защото се предполага, че трябва да се обличам така. Храня се природосъобразно, поддържам тялото си в перфектна форма, посещавам само изискани ресторанти и подходящи партита. — Погледна отчаяно Мак. — Виждаш какъв е проблемът ми, нали, Райли? Аз вече не знам коя съм. В света никога нищо не се променя. Важи все същото правило: онова, което виждаш, е всичко, което ще получиш.

И тогава Али Рей, известната и богата филмова звезда, се сви на топка върху протрития стол на Мак и, за негов ужас, избухна в сълзи. Започна да удря с юмруци по облегалката на стола, като ридаше и дори виеше от мъка.

Пират стана и изтича при нея. Кучето мразеше подобни сцени и Мак предполагаше, че е виждало много такива, преди той да го „осинови“. То подуши тревожно Али, започна да вие и да я тупка с

лапичка. И за удивление на Мак, филмовата звезда се наведе и го взе в скута си.

— Сладко кученце — прошепна тя, а Пират започна да ближе сълзите ѝ.

— Сега сигурно разбираш защо ти завиждам, Райли — каза тя между хълцанията. — Аз дори Пират нямам. Имам само подходящо куче — от онези, които богатите трябва да имат тази година, защото са на мода.

— Надявам се, че не е чихуахуа!

Тя поклати глава и сълзите ѝ започнаха да капят безразборно върху Пират, който също разтърси глава, за да се отърси от тях.

— Миниатюрна болонка. Казва се мис Суетност. И повярвай ми, наистина е суетна, дребнава и придирчива.

Мак ѝ подаде пакетче книжни кърпички. И със съжаление помисли, че ще изпусне полета до Рим. Знаеше обаче, че няма избор. Али Рей имаше нужда от помощта му.

— Знаеш ли какво? — каза той, за да я утеши. — Хайде да се разходим по плажа. Сега, след като те познавам по-добре, можеш да ми кажеш защо имаш нужда от помощта ми. И защо си така изпаднала в отчаяние.

ГЛАВА 7

Пират накуцваше покрай брега, а Мак и Али го следваха. Вървяха бавно, наслаждавайки се на неочакваната разходка. Та нали не бяха излезли, за да се натоварят физически, а да подишат чист въздух.

Али събу маратонките си и отметна с длан капчиците мъгла от косата си. Заби пръсти в мокрия пясък и каза:

— Съжалявам. Не дойдох тук, за да плача на рамото ти, а за да помоля за професионалната ти помощ. Аз съм богата, Райли, и ще платя щедро за изгубеното ти време.

Мак повдигна вежди, изненадан от предложението. То със сигурност идваше, когато той имаше нужда от него, защото доходът му от телевизионното предаване можеше да секне всеки момент.

— Всичко, което мога да направя — каза той.

Тя спря, после се обърна с лице към него.

— През изминалата седмица някой ме следеше, сигурна съм. Черен „Крайслер Себринг“ с тъмни прозорци, така че не можах да видя шофьора. Няма табела с номер отпред и тъй като винаги е зад мен, така и не успях да видя регистрацията му. Но напоследък той ме следва неотлъчно, като опашка. Не знам дали не е съпругът ми с надеждата, че ще успее да ме очерни по време на развода. Или пък е същият луд, който ме преследва през последните няколко месеца. Изпраща ми писма — той ги нарича любовни писма, но за мен това е само мръсотия. Разбира се, аз вече дори не ги отварям, а направо ги изгарям. Както и да е, ужасно е и ме е страх.

На Мак не му харесваха тези писма, нито пък черният автомобил. Стори му се странно, че и двамата — и Перин, и съпругата му — вярват, че са следени. Запита се дали не се следят един друг и зададе въпроса на Али, но тя отрече.

— Защо, тогава, не се обърнете към полицията?

— Защото аз съм Али Рей — отговори тя простичко. — Можеш да си представиш какво ще се случи. И без това съм достатъчно

уплашена, да не кажем — ужасена. Чувствам нечий поглед върху себе си, наблюдават ме където и да отида. Не знам какво да правя.

Мак бързо взе решение. Не беше привлечен само от предложението за добри пари. Али Рей беше уязвима, изпитваше болка — и то не само заради неизвестния нахалник или заради съпруга, който вече не я обичаше. Той имаше чувството, че Али е отчаяно самотна жена, която има нужда не само от помощта му, но също и от подкрепата му.

— Да, мога да открия кой те преследва и дали това не е съпругът ти.

Тя му се усмихна с благодарност, после се обърна и тръгна по самия край на водата — там, където вълните галеха брега. Пет пари не даваше, че ще се намокри. Взе една изхвърлена на брега пръчка и я хвърли, за да даде забавление и радост на Пират, който се спусна след нея с лай. Като размахваше опашка, се върна и я пусна пред нея, с което я накара да се засмее. Тя отново я вдигна и хвърли.

— За първи път те чувам да се смееш — каза Мак.

Тя му отправи дяволит поглед.

— С изключение на филмите, искаш да кажеш. Там се смея непрекъснато.

— Да, освен ако не целуваш някого.

Тя отново се засмя.

— Прав си, непрекъснато целувам някого. Това подлудява Рон. *„Ти си моя съпруга, казва той, когато между нас има някакво несъгласие, а непрекъснато те виждам полугола в леглото с някой привлекателен актьор“.*

Мак можеше да си представи Перин в момент, когато прави тази забележка. Човешкото его не знае граници — дори когато става въпрос за факта, че съпругата ти си изкарва хляба с актьорска игра.

— Не ти казах всичко — каза тя. — Страхувам се не само от лудия, който ме преследва. Виждаш ли, Райли, съпругът ми има любовница. И мисля, че този път е сериозно.

— Не за първи път, предполагам?

Тя поклати глава, разклати опашка и около нея се посипаха капчици мъгла.

— Не, не е за първи път. Но истината е, че аз все още изпитвам чувства към Рон. Той е единственият мъж, който въобще си направи

труд да надникне зад фасадата ми и пожела да опознае истинското ми „аз“. — Въздъхна и отново хвърли пръчката, после се обърна и срещна погледа на Мак. — Погледни ме — каза тъжно. — „Онова, което виждаш, е всичко, което ще получиш.“ Аз съм постигнала успех, издигнала съм се в обществото. Но личният ми живот е истински провал.

Като си спомни червенокосата с пистолета, Мак помисли, че Али има право да бъде разтревожена.

— Да видим какво мога да направя — каза той. — Ще бъда в Рим през следващата седмица, но помощникът ми ще се заеме със случая веднага. Има ли нещо друго, което се върти в ума ти? — запита я, докато се връщаха към къщата.

— Има много неща — каза тя и се усмихна с горчивина. — За нещастие, не можеш да направиш нищо. Премиерата на новия ми филм ще се състои в Кан след две седмици, а знам, че е несполучлив. — Сви тъжно рамене. — Разбира се, ще стоварят вината на моите рамене, ще кажат, че съм трудна, че съм направила промени, че остарявам.

Спря се в края на стъпалата и загледа как Пират се приближава, накуцвайки.

— Ето, сега разбираш защо ти завиждам, Райли.

— Мисля, че е време да започнеш да ме наричаш Мак.

Тя се усмихна.

— Простичкият, обикновен живот дава на човек толкова много, не мислиш ли, Мак?

Някой натисна клаксон отвън. Мак знаеше, че е Роди, който го чака, за да го закара до летището. Но дори да имаха късмет с уличното движение, пак щеше да изпусне самолета и щеше да се наложи да резервира място за някой следващ полет. На вратата, Али се обърна и го прегърна за довиждане.

— Моля те, помогни ми!

И Мак, разбира се, обеща да го направи, макар и от разстояние, от Рим.

ГЛАВА 8

Али шофираше бавно обратно по крайбрежната магистрала, потънала в мислите си. Уличното движение беше натоварено, но понякога тя успяваше да зърне океана, който проблясваше между ниските сгради, чиито врати се отваряха директно към шосето и които, изненадващо, бяха предимно изключително скъпи къщи.

Али не мислеше често за миналото. Всъщност, ако можеше да го избегне, тя никога не го подлагаше на преценка. Спомените се връщаха при нея само в сънищата ѝ, когато не можеше да ги контролира.

Чувстваше се изтощена от пролетите сълзи и от неочакваните емоции. Тя никога не плачеше. Никой никога не я виждаше в друго състояние, освен онова, което показваше на обществеността — усмихнатата и бляскава Али, винаги готова да позира пред камерите. Беше свалила гарда пред Мак, а сега съжаляваше за това.

Миналото си беше минало и тя искаше то да остане такова, заключено на сигурно място — някъде, където никой не би могъл да го открие. С изключение на Рон, разбира се, защото той знаеше за нея всичко, което имаше да се знае. И знаеше като че ли още от самото начало, без да се налага да задава въпроси.

Тя поклати глава, за да отблъсне мислите за него, които напираха. Както беше направила и с него в нощта, когато му беше казала да си тръгне.

— Излез от живота ми! — беше изкрещяла неистово. — Или аз ще те напусна.

— О? И как по-точно ще успее да направи това известната филмова звезда, „*златното момиче*“ на Америка? — беше запитал той.

— По същия начин, както и другите жени! — беше го срязала тя в отговор и беше вдигнала вазата с розите, готова да я хвърли по него, ако той се приближи до нея.

Той се беше засмял.

— Не се налага да стигаш до такива крайности. Тръгвам си.

И беше излязъл през вратата, като в същото време тя крещеше след него:

— Връщаш се при нея, предполагам.

Той се беше обърнал и я беше изгледал. Погледите им бяха останали дълго време приковани един в друг. После той беше вдигнал леко едното си рамо — жест, който ѝ беше добре познат и изразяваше пренебрежение.

— Нека бъде, както искаш — беше казал. И си беше тръгнал, като беше затворил тихо вратата след себе си.

А Али се беше отпуснала тежко в един от фотьойлите в огромното преддверие с двойното извито стълбище и полилеят антика, който блестеше като коледни звезди, наблюдаващи грозната свада между двамата съпрузи. Фотьойлът беше много скъп, произведение на един от водещите дизайнери, с копринена тапицерия в меките нюанси на зеления цвят и дръжки от орехово дърво. Али продължаваше да стиска вазата и да гледа към вратата, през която току-що бяха излезли животът ѝ, бъдещето ѝ и всичките ѝ причини да живее. Рон Перин вече не я обичаше и тя не знаеше дали ще може някога да го приеме.

Сега, докато пътуваше към дома си по крайбрежната магистрала, тя все още не знаеше как да продължи да живее. Беше казала истината на Мак Райли. Истината, която до този момент знаеше единствено тя. Райли ѝ харесваше. Той притежаваше нещо, което се срещаше много рядко в нейните кръгове. Честност. Тя я усещаше, беше сигурна в нея, макар срещата им да беше много кратка.

Като си спомни изведнъж защо беше отишла да го види, тя хвърли поглед в огледалото за обратно виждане. Сърцето ѝ пропусна един удар, после се качи в гърлото. Там беше! Черният „Крайслер Себринг“, от онези, евтините, със сгъваем покрив, които туристите обичаха да вземат под наем, за да могат да го свалят и да се наслаждат на калифорнийските лъчи, да попият слънчевата светлина и морския бриз, като повечето от тях дори не забелязваха, че в същото време поглъщат и изгорелите автомобилни газове. Обаче колите, наемани от туристите, не бяха с толкова тъмни стъкла, че да не се вижда шофьорът, а и точно този никога не сваляше покрива, никога не спираше, за да се наслади на гледката и никога не изпреварваше — независимо колко бавно караше тя. Той просто я следваше, като обикновено оставяше два автомобила между тях и чакаше реакцията ѝ.

Паниката се надигна у Али и по гърба ѝ полазиха студени тръпки на ужас. И преди я бяха преследвали почитатели или луди, които си мислеха, че тя и животът ѝ им принадлежат. Те обикновено бяха понастоятелни, искаха да се доближат до нея, опитваха се да завържат разговор, докато тя чакаше в „*Старбъкс*“ двойното си кафе без захар. Вече не ходеше там, защото папараците я дебнеха с готови камери, чакаха знаменитостите с надеждата, че ще извършат нещо неприлично. Обаче точно този неин „*почитател*“ изпращаше писма, пълни със заплахи за насилие.

Увеличи скоростта, когато стигна околностите на Санта Моника. А когато стигна до каньона Топинга, направи бърз и неочакван ляв завой в последната секунда, пресече насрещното движение и влезе в паркинга на „*Рийл Ин*“, кафе-бар на самия плаж, където сервираха риба, приготвена по много разнообразни начини.

Обърна се и погледна назад. Както се надяваше, шофьорът на крайслера беше изненадан и принуден от уличното движение да продължи. На крайбрежната магистрала нямаше специални места, пригодени за завой във формата на буквата U, и той не можеше да се върне, докато не стигне „*Сънсет*“, където щеше да може законно да завие. Беше му изиграла номер.

Тя излезе от паркинга, зави вляво, а после вдясно при светофара. Знаеше, че шофьорът на крайслера ще се върне и ще я търси, затова пое след него — по същото шосе. А после щеше да поеме по „*Сънсет булевард*“ — дългото шосе, което щеше да я отведе до Бел Еър и Бевърли Хилс, до Холивуд и дори зад него. А междувременно набра номера на Мак Райли.

— Здравей, аз съм, Али — каза тя, когато той отговори. Харесваше ѝ гласът му, беше силен и характерен. Този човек знаеше кой е. И тя искаше да може да се учи от него.

Мак беше в колата на път към летището. Пират беше на предната седалка до него, беше подал глава през прозореца и ушите му се развяваха на вятъра, а помощникът на Мак, Роди Крюгер, седеше на задната седалка и уговаряше място за друг полет до Рим, като в същото време мърмореше, че няма достатъчно място за дългите му крака. Роди щеше да върне колата и кучето в Малибу, след като остави Мак на летището.

— Какво има, Али Рей? — запита Мак и забеляза, че Роди неочаквано и рязко се умълча при споменаването на известното име.

— Той отново е по петите ми. Успях да го изгубя при „Рийл Ин“. А сега ще се прибера у дома по „Сънсет“.

— Добре, няма нужда да изпадаш в паника. — Мак говореше напълно спокойно. — Новата ти „опашка“, наета лично от мен, ще бъде зад теб, когато стигнеш до дома си. Той ще кара черен „Форд Мустанг“ и ще има камера, праметната през врата — тоест, ще изглежда като останалите папараци. Той е към четирийсетте, плешив, носи обичайните за Калифорния слънчеви очила, риза на цветя, дънки и маратонки. Висок е метър и осемдесет и два сантиметра и е в добра форма — достатъчно добра да се справи с всички натрапници. Можеш да ми имаш доверие за това. Има троен черен пояс по карате и е обучен от израелските Специални сили. Той ще ти осигури наблюдение от двайсет и четири часа на смени. Няма нужда да се страхуваш, Али, обещавам ти. Той скоро ще открие кой те преследва — ще знаеш дали е неизвестният нахалник, или съпругът ти с надеждата да събере мръсотия, с която да те очерни преди развода. Аз обаче не очаквам да открие неприятни истини за теб — подхвърли небрежно.

— Така е — отговори Али кратко.

— Радвам се да го чуя. — Мак се усмихваше. — Защото така животът е по-лесен, особено от гледна точка на адвоката по разводите.

С крайчеца на окото си Али видя черния „Крайслер Себринг“ с тъмните прозорци да се носи бързо в обратна посока. Въздъхна облекчено и каза:

— Как се казва той?

— Бодигардът ти ли? Лев Оренщайн. Не може да не го забележиш и имай ми доверие, той също няма да те пропусне. В добри ръце си — увери я нежно.

— Добре — каза тя едва чуто. — Ще се видим, когато се върнеш от Рим.

— След седмица. И веднага ще се свържа с теб.

— Ще замина за Кан няколко дни след твоето завръщане — каза тя. — Моля те, не забравяй да ми се обадиш.

Тя едва ли не го молеше, не искаше той да заминава, а да остане близо до нея, искаше да се облекне на силата му. Една жена не среща

често мъж, който да я разбира, да я изслуша, да проникне зад външността ѝ. Мъж, какъвто някога беше Рон.

— Добре, не се тревожи, ще се обадя и ще си уговорим среща. Ще мисля за теб, Али.

— И аз — за теб — прошепна тя и затвори.

Като зави и навлезе в своята улица, Али видя черния „Форд Мустанг“, паркиран дискретно под едно дърво срещу портата. Знаеше, че Райли вероятно е информирал охраната, че Лев Оренщайн е тук, за да я защити, защото, в противен случай, патрулът щеше да го накара да премести колата си. Забелязваха се още два автомобила, но нямаше и следа от черния „Крайслер Себринг“ и тя въздъхна облекчено. Намали скоростта, като се изравни с „Форд“-а и свали прозореца. От него слезе и се наведе към нея висок мъж, тънък и жилиав като състезателна хрътка, с рамене като на полузащитник по американски футбол и, поне така предположи тя, ясно изразени плочки на корема.

— Мадам — каза той. Гласът му беше дълбок и приятен. — Аз съм Лев и съм тук, за да ви защитя. Мистър Райли вероятно ви е казал за мен.

Подпря небрежно ръка на покрива на мерцедеса.

— Да — отвърна тя и му се усмихна, въпреки тревогите си. — Много се радвам да те видя, Лев.

— Не се тревожете за нищо, мадам. Аз съм тук за вас. — Направи крачка назад и вдигна ръка за нещо като поздрав или сбогуване. — Трябва да ме уведомявате, когато излизате. Трябва да знам и къде отивате. Когато имате нужда от мен, независимо къде сте — дали у дома си, или навън — обадете се на този номер. — Подаде ѝ визитната си картичка през прозореца. — Вкарайте го в мобилния си телефон — посъветва я. — А картичката приберете в сутиена си, ако е необходимо, а най-добре — запомнете номера наизуст. Той ще спаси живота ви, мадам. Той е вашата връзка с мен.

— Да, добре, така ще направя — обеща тя с треперещ глас.

После натисна бутона, който отваряше електронните врати, и автомобилът ѝ набра скорост по правата като стрела алея, която водеше към бездушния мавзолей с площ двайсет хиляди квадратни фута, който тя наричаше свой дом.

ГЛАВА 9

Съни не го чакаше на летище „*Фиумичино*“ в Рим, както Мак се беше надявал, обаче той не си позволи да се разочарова прекалено силно. „*Такива са жените*“, помисли си с усмивка. Освен това, благодарение на неочаквания разговор с Али Рей, той беше пропуснал полета си и беше принуден да стигне до Рим посредством две кацания във Вашингтон и Ню Йорк. Беше закъснял, много уморен и страдаше от часовата разлика, но беше щастлив.

Взе такси, което да го откара до града, и след дълго и досадно пътуване, то го остави пред внушаващия респект хотел „*Д’Ингилтера*“, с неговата очарователна чайна и бара, облицован с дървена ламперия, в който Ърнест Хемингуей е прекарал немалко часове. Шофьорът поиска бакшиш, който се стори прекалено щедър на Мак за услугата, която беше извършил, но той плати и застана пред входа. Пиколото взе чантата му, а служителят на рецепцията го уведоми, че синьорина Кото де Алварес пие кафе в „*Тре Скалини*“ на площад „*Навона*“, който е съвсем наблизо.

Упъти го и Мак закрачи, без да бърза, щастлив и отпуснат, по тесните претъпкани улици. Слънчевите лъчи се отразяваха в златисти отблясъци от руините, във въздуха се усещаха ароматите на прясно кафе и на парфюмите на елегантните римски жени, чиято основна грижа винаги е била да поддържат и представят на света красива фигура, затова всичките приличаха на модели на Армани. Мак, доволен, си помисли, че в Италия не можеш да видиш грозна или неподдържана жена. Но пак, когато излезе от страничните улички на площад „*Навона*“, дъхът му спря.

Огледа внимателно древните сгради, чиито фасади вече бяха избелели и бяха в светлите нюанси на розовия и тъмножълтия цвят и заобикаляха площада, подобен на арена, който преди векове е бил римски стадион, сега погребан дълбоко под паветата. Многобройните кафе-барове с техните тенти на райета бяха претъпкани, а красивият Фонтан на Четирите реки, проектиран от Бернини, пулсираше и

изхвърляше във въздуха приятно студени водни струи. Туристите се тълпяха около него и правеха снимки, а над всичко това доминираха кубетата и куличките на църквата „Санта Агнес“, плод на въображението и познанията за архитектура на Боромини.

Мак мина бавно покрай няколко кафе-бара и накрая стигна до „Тре Скалини“, който се намираше близо до големия фонтан и от него се разкриваше великолепна гледка към църквата. Той си помисли, че още по-красива гледка е неговата Съни, облечена в светлозелена рокля. Тя носеше огърлица, за която той веднага реши, че е прекалено евтина за Рим.

И Мак осъзна, че понякога той може да не е типичният детектив от криминалните романи, но Съни е съвсем друго нещо. Тя беше жената от романите на Реймънд Чандлър. Дълги, копринени черни къдри, внимателно прибрани зад ушите, за да разкрият сърцевидното ѝ лице; тъмни, знойни очи под извитите вежди; съвършено правилен нос и пухкавите плътни устни на всичките героини на Чандлър. Добавете към това големите и прекрасни гърди и дългите крака със златиста кожа и ще си представите що за жена беше Съни.

Тя седеше под сянката на тентата, прелистваше италианското списание „Вог“ и отпиваше от капучиното си.

— Какво, няма ли да хапнеш сладка кифличка? — запита той и я целуна по главата.

— Закъсня — оплака се тя.

Мак въздъхна и седна на стола срещу нея.

— Много си мила. Прекрасен поздрав за човек, който е прекарал последните шестнайсет часа на борда на няколко самолета в усилие да бъде с любимата на живота си.

И тогава тя го дари с онази своя лъчезарна усмивка, която озаряваше лицето ѝ.

— Радвам се, че дойде — каза тя простичко, наведе се към него и го целуна.

И в техния свят отново всичко беше наред, просто съвършено. Временно, разбира се, защото връзката им беше такава.

— Съжалявам — каза Съни, — но трябва да отида до студията. А те са на доста път с автомобил извън града, затова за теб ще е по-добре да си починеш. Двамата ще си наваксаме по-късно.

— Не се тревожи — каза Мак и престана да мисли за часовата разлика и за умората. — Ще си почина после, а сега ще дойда с теб.

В таксито той нежно я прегърна. Целуна я отново по косата, а с другата си длан я отметна назад от шията ѝ, за да вдъхне с наслада познатия аромат.

— Липсваше ми — прошепна в ухото ѝ. — Наистина ли трябва да отидем до студията? Не можем ли просто да завием и да се върнем в хотела, където ще можем да бъдем сами?

Съни гледаше нервно напред. Уличното движение беше много натоварено и шофьорът непрекъснато натискаше клаксона и въртеше рязко кормилото, за да може да си пробие път. Изглеждаше, че това е типично поведение по шосетата на Рим.

— Като че ли забравяш, че съм тук по работа — напомни му тя.

Мак изучаваше прекрасния ѝ профил.

— Права си — призна. — Мислех си, че ще съм тук с любовницата си, двамата ще се наслаждаваме на красотата на Рим, ще вкусваме прекрасното червено вино и превъзходната храна, ще разглеждаме древните руини...

Тя обърна глава, за да го погледне. Лека усмивка повдигна ъгълчетата на устните ѝ.

— Наистина ли си тук за това?

Той вдигна рамене.

— А за какво друго, бейби? — запита, взе я в прегръдките си и започна да я целува, а тя — да му отвърща. Както трябва, този път. Нищо студено. Истински целувки, каквито си разменят двама влюбени.

След петнайсет минути минаха през портата на „*Чинечита*“, Съни бързо положи червило на устните си и вчеса косата си.

— Добре ли изглеждам? — запита.

Очите на Мак бяха топли и пълни с любов. А тя изглеждаше стоплена, зачервена и сияеща — жена, готова да прави любов, а не делова дама.

— Красива си — каза той.

Студията „*Чинечита*“ бяха известни заради касовите филми, заснети в тях: „*Клеопатра*“, филмите с Елизабет Тейлър и Ричард Бъртън през шейсетте години на двайсети век, а и с още по-известната връзка между двамата велики актьори. Сега се използваша за по-малки

продукции, макар и да бяха останали голяма част от старите декори и приспособления.

Клиентът на Съни, млад актьор на име Еди Граймс, участваше в научнофантастична епическа драма, чийто продуцент беше изтъкнатият Ренато Манчини. На Мак се струваше, че филмът би могъл да бъде заснет навсякъде по света, не непременно тук. Но пък, от друга страна, предполагаше, че Рим е също толкова добро място за заснемането на филм, както и Холивуд. Декорите бяха изумителни.

Часовата разлика обаче действаше въпреки желанието му и умората отнемаше енергията му. Изпи две кафета еспресо, отпусна се в един шезлонг на сянка, докато Съни проведе разговора си с Еди, и да нахвърли някои насоки за действие в жълтия бележник, който винаги носеше със себе си.

Заспа в таксито по време на обратния път до хотела, облегат удобно на нейното рамо. Продължи да дреме и в асансьора, който ги отнасяше нагоре. Като стигнаха в стаята, дори забрави да се оплаче, че дрехите на Съни са разхвърляни навсякъде. Взе набързо душ, излегна се на леглото и потъна в черната и дълбока бездна на съня, така подобен на небитието.

А Съни с нежност си помисли, че ето докъде бяха стигнали с романтиката.

Но любовта им се осъществи два часа по-късно. Тя изтегна голото си тяло до неговото, прегърна го, той обърна лицето си към нейното и вдъхна аромата ѝ, устните му потърсиха нейните.

— Ето това — прошепна и я притисна към себе си — е причината да дойда в Рим. Не мога да живея без теб, Съни.

ГЛАВА 10

Помощникът на Мак, Роди Крюгер, на възраст трийсет и пет години, с къса и изрусена коса, привлекателен, весел и много популярен човек, остана в къщата в Малибу, за да се грижи за Пират. Беше се разположил на верандата в стар метален шезлонг от „Уол Март“ в ръка с кутийка диетична пепси-кола и със спортната страница на лосанджелиския „Таймс“ — в другата.

От време на време вдигаше глава и хвърляше поглед на къщата на Перин, която се намираще по-надолу по плажа. Мак му беше разказал за случилото се и му беше заръчал да се погрижи за случая Али Рей, макар че „случай“ едва ли беше най-подходящият термин за усилията им да открият кой я следи или пък автора на анонимните писма, който може би беше по-големият проблем. Али беше изпратила на Мак две писма и той беше добил представа за мръсотията, с която този мъж я заливаше.

Роди беше неин отдавнашен почитател и беше щастлив да работи за звездата. Освен това смяташе, че така част от нейната слава и блясък се прехвърля върху него. В къщата на Перин обаче всичко беше тихо и спокойно, затова той продължи да чете спортните новини.

След половин час хвърли поглед на часовника, обвит в яркосиня гумена обвивка, водоустойчив до дълбочина от десет метра, подарен му от Мак миналата Коледа. Той изглеждаше евтин, обаче Роди знаеше, че струва цяло малко състояние, и тъй като беше запален гмуркач и сърфист, много го харесваше. Беше време да почисти автомобила на Мак — „Тойота Приус“. Досадните чайки летяха непрекъснато над главите им и изпражненията им можеха да изцапат всичко на секундата. Полепваха и по автомобилите. Мак му беше поръчал да почиства колата два пъти на ден, а Роди беше отговорен човек и подхождаше съвестно към всичко в живота. Освен това, знаеше колко много Мак обича автомобила си, изработен по специална поръчка. Повече дори от черния „Додж Рам“, който беше бившата му

страст. Сега обаче, като повечето жители на Холивуд, Мак и Съни се интересуваха от екологията и здравето на планетата.

„Малибу Калъни“ може и да беше предградие на плажа, чиито жители бяха забогатели впоследствие, но беше запазило стария си чар. Всяка къща беше построена в различен стил и можеше да се види всичко — от традиционните огради от колове до съвременни бетонни укрепления. Телефонните и електрическите жици все още висяха хлабаво по протежение на единствената улица — в този аспект нищо не се беше променило от четирийсетте години на двајсети век. Обикновено във всеки момент можеха да се видят поне няколко собственика да мият колите си — с тази разлика, че сега въпросните автомобили бяха марки „Мерцедес“ или „Порше“. Деца с ролери или униформени камериерки разхождаха кучетата, спираха да побъбрят с градинарите, обикновено мексиканци, които поддържаха в безупречна форма малките, но ужасно скъпи морави. Виждаха се хора, които бягат за здраве, които бяха потни, както и всички други, отдадени на това занимание, макар да бяха богаташи и филмови звезди, а над „легналите полицаи“ бавно преминаваха каравани, които доставят цветя или зеленчуци. Гледката беше като във всяко друго богато американско предградие.

Роди изнесе кофа вода и гъба на улицата и отми последните изпражнения на чайките, като ги ругаеше тихо под носа си. Пират седеше на задните си лапи до него и се надяваше да се разхождат с колата, обаче днес нямаше да има този късмет. Роди подсуши автомобила с книжни кърпички, излъска го набързо, изхвърли водата от кофата в канала, после провери вратите. Както предполагаше, автомобилът беше отключен. Въздъхна. Мак никога не заключваше нито колата, нито къщата си.

— И кой от съседите ми ще открадне моята „Тойота Приус“? — питаше той с усмивка.

Роди си помисли, че е прав. Но все пак провери, за да е сигурен, че всичко е вътре. Прокара одобрително длан по черните седалки от естествена кожа, после отвори жабката. И си пое рязко дъх. Гледаше втренчено пистолета, който беше вътре — „Сигма“ четирийсети калибър. Знаеше, че Мак никога не носи оръжие, освен ако не се налага да навлезе в опасна територия. И със сигурност не би оставил оръжие в автомобила си. А и, доколкото беше известно на Роди, Мак

притежаваше единствено полуавтоматичен „Глок“. Никога не го беше виждал със „Сигма“ четирийсети калибър. Никога.

Роди хвана пистолета с парцала, с който лъскаше колата, пушна го в празната кофа и го внесе в къщата.

В Рим, Съни лежеше по гръб и гледаше втренчено в тавана. На лицето ѝ беше изписана усмивката на доволна от секса жена, дланта ѝ беше в тази на Мак. И в този момент звънна телефонът. Тя нададе тих стон и протегна ръка към него.

— Pronto — каза в италиански стил. После: — О, здравей, Роди, как си? Добре. Да, страхотно. Да, Мак е тук, ей сега ще говориш с него.

Тя подаде слушалката на Мак, подпря се на лакът и загледа нежно лицето му.

— Здравей, Род — каза Мак мързеливо.

Съни го видя да мръщи вежди. И се запита какво става.

— Добре — каза той. — Знам откъде е дошъл пистолетът. От мис Дяволито ангелче. Увий го в парцала и го остави в кофата под мивката. Предполагам, че мястото е безопасно като всяко друго. Ще остане там, докато не изникне възможност да ѝ го върна.

— Хитра жена — каза той на Съни, след като се сбoguва с Роди. — Да захвърли оръжието в колата ми. Питам се защо го е направила.

Съни стана от леглото. Облече белия хотелски халат, взе бутилка минерална вода от минибара и се върна под завивките. Мак си помисли, че никога не е била по-красива — така, без грим и с разпусната свободно коса.

— Защо имам чувството, че не знам всичко! — запита тя и го изгледа изпод дългите си мигли с онзи поглед, запазен за деловите ѝ отношения.

— Щях да ти разкажа всичко за нея, обаче ти отклони въпроса...

Тя му се усмихна, за да му каже, че му е простила, и отпи от минералната вода.

— По-добре да ми разкажеш сега. И се погрижи този път да е всичко.

Мак стана от леглото.

— Може ли първо да взема душ?

Тя поклати глава.

— Не. След това.

— Добре — съгласи се той. — Ето какво се случи.

И ѝ разказа за Дяволитото ангелче, за посещението си при Перин и за появата на прага му на известната Али Рей.

— Работата е там, че и двамата съпрузи Перин вярват, че някой ги следи. Али отрича да го следи, той също отрича да я следи. Или някой от тях лъже, или става нещо друго. И е много възможно то да има нещо общо с червенокосата с пистолета.

— Мис Дяволито ангелче — каза Съни. — Обзалагам се, че е великолепен представител на женската половина на човечеството.

— Не толкова, колкото известната Али.

— Оставих те сам само за два дни — въздъхна тя. — И виж в какво се забърка. И всичките тези красиви жени, които тичат след теб.

— Не е точно така — каза Мак с престорено скромна усмивка, а тя грабна една от възглавниците и го удари по главата с нея.

— Не, не — нададе стон той и се зави през глава. — Няма повече да правя така, виновен съм, признавам. Трябва да взема душ.

Тя го хвана за ръката.

— Знам някои приятни игри под душа. О, между другото, надявам се да не си забравил, че довечера ще ме изведеш на вечеря.

— Не съм. — Макар че мислеше повече за румсървис и сън. Но... обещанието си е обещание.

— Ще отидем „При Алваро“ — каза Съни с усмивка. — Нищо, освен най-доброто за твоето момиче. Помниш ли?

ГЛАВА 11

Същата вечер Съни облече скъпа черна рокля от шифон, купена в един от най-изисканите римски бутици. Тя прилепваше по тялото ѝ точно там, където трябва, и се развяваше женствено около коленете ѝ. Обу черни сандали със заострени върхове и много високи токчета, парфюмира се с „Мицуко“. Червилото и ружът ѝ бяха на Диор. Да, беше готова за вечерта.

Дрехите, които беше пробвала и отхвърлила, лежаха разхвърляни по пода, а банята ухаеше на шампоан, душгел и лосион за тяло. Все пак, едно момиче трябва да положи доста усилия, за да изглежда във върховна форма. Не беше сигурна дали Мак е успял вече да го разбере, но тя наистина беше жена, която се грижи за себе си.

Както и да е, ето я сега в скъпата рокля висша мода. Да, тя струваше цяло малко състояние, но всеки път, когато се погледнеше в огледалото, Съни си казваше, че има за какво да изхарчиш толкова пари. На ушите ѝ блестяха малки диамантени обеци, а на лявата ѝ ръка нямаше нито един пръстен, голям или малък, с диамант или не, което биеше на очи. Канеше се тази вечер да използва многозначително лявата си ръка, да я размахва артистично под носа на Мак, който, типично за него, вероятно нямаше да забележи съвършения ѝ маникюр и дори нямаше да помисли да украси безименния ѝ пръст с годежен пръстен. Да...

След известно убеждаване, Мак временно се отказа от любимите си дрехи и облече бяла ленена риза, доста отворена на врата. Не сложи връзка, защото непрекъснато имаше чувството, че този вид мъжки украшения го задушават. Коженото му яке от „Долче и Габана“ отстъпваше пред красивата рокля на Съни и беше компромис с изискаността на ресторанта, избран от нея не само заради превъзходната храна, която сервират там, а и заради атмосферата на богатство и лукс. Плюс факта, че беше само на две пресечки от хотела, така че нямаше да им се наложи да се опитват да открият едно от вечно изплъзващите се и безбожно скъпи римски таксита, чиито шофьори,

Съни беше разкрила от опит, винаги искат еквивалента във валута на четирийсет долара, независимо от разстоянието.

— Готова ли си? — запита я Мак с любяща усмивка. Притисна я към себе си и зарови лице в ароматните ѝ коси. — Защо просто не си поръчаме храна в стаята? — прошепна в ухото ѝ и го близна.

Тя го отблъсна със смях.

— Защото искам да покажа на света своя любим. Ще засрамиш всички представители на мъжката половина от населението в Рим, нали, бейби?

— А ти ще затъмниш всички жени — каза той и беше напълно искрен. — Никога не си била по-красива.

За своя изненада, Съни се изчерви. Обикновено Мак не беше щедър на комплименти. Беше от онези мъже, които приемат женската красота за даденост, както и факта, че въпросната жена е доволна от външния си вид. И тя предполагаше, че, естествено, има добра представа за стойността си, но все пак ѝ беше приятно да го чуе от него.

Хванати за ръце, те слязоха долу с малкия асансьор, подобен на клетка, после тръгнаха по „*Виа Бока ди Леоне*“, която носеше името на красивия фонтан с лъвовете на малкия площад.

По стените на ресторанта бе полепнал жълт пласт никотин; стари и вече почернели греди поддържаха тавана; върху масите, покрити с бели покривки имаше вази, пълни с яркочервени цветя. Обстановката притежаваше старомодна изисканост, тълпата тук беше елегантна, дошла не само заради храната, но и заради атмосферата. Тяхната маса беше до стената и те се настаниха, доволни от мястото и един от друг. Малката лампа с тъмnochервен абажур осветяваше лицето на Съни отдолу и я превръщаше в латиноамериканска версия на Венера на Ботичели. Мак протегна ръка и хвана нейната. Онази, на която липсваше годежният пръстен.

— Обичам те, Сонора де Алварес — прошепна. И поднесе ръката ѝ към устните си с обърната нагоре длан, целуна я, а после склочи пръсти около нея.

Жестът беше толкова интимен, че Съни почувства трепет някъде дълбоко в корема.

— Аз също те обичам, Мак — прошепна в отговор и погледна дълбоко в очите му.

И тогава келнерът развали магията, като се намеси важно в сцената и изреди специалистите на заведението.

— Нека споделим една пица „*Маргарита*“ за начало — предложи Съни, сияеща от любовта, която изпитваше. — За първата чаша вино.

— Но без аншоа — добави Мак.

Съни се усмихна — доволна, че си е спомнил какви са предпочитанията ѝ. Това беше огромна отстъпка от страна на Мак, защото правеше компромис със собствените си вкусове. Мак се задълбочи в изучаване на списъка с предлаганите вина. Накрая избра „*Монтепулчиано*“. Келнерът го донесе и наля малко количество в чашата му. Мак я завъртя в ръцете си, вдъхна аромата и отпи. Съни обичаше вино, но Мак беше експерт. Тя видя как лицето му грейна и той кимна одобрително на келнера.

— Добро е — заяви. — Отлично всъщност.

Чукнаха чаши и отпиха, без да откъсват поглед един от друг. Нямахше нужда от думи. Съни знаеше, че тази вечер ще е една от най-прекрасните в живота ѝ. Тук, в Рим, с любимия, който току-що ѝ беше признал отново любовта си.

— Радвам се, че ме покани в Рим — каза Мак, отпи от виното и си взе парче от пицата без аншоа.

— Странно, мислех, че ти сам се покани — отговори Съни.

За нейна изненада обаче осъзна, че Мак вече не я слуша. Той гледаше нещо — в някаква точка над рамото ѝ. Тя се обърна и проследи погледа му до вратата.

— Е, е! Погледни само! — каза Мак удивен.

Съни гледаше втренчено двойката, застанала на прага. Едва ли беше възможно човек да не ги забележи. Или поне нея. Червенокоса, увиснала на ръката на закръглен плешив мъж. Нямахше нищо, което да подцениш, в тази жена. Висока, с гърди, които предизвикват земното привличане, с талия по-тънка от тази на Скарлет О'Хара, и то след като Мама вече е стегнала корсета, с изключително дълги крака. Тя беше истинско зрелище, облечена в бяла копринена рокля, която подчертаваше всички съблазнителни извивки. Съни успя да зърне пръстена ѝ. Да зърне. Той почти я заслепи. Жълт диамант, вероятно десет карата. И стоеше на безименния пръст на лявата ѝ ръка.

— Страхотно! — каза тя троснато и се обърна отново към Мак, но той вече беше скочил на крака.

— Извини ме за момент — каза и, за нейно удивление, се приближи до червенокосата и ѝ подаде ръка.

— Здравей — каза той на Дяволитото ангелче. — Радвам се да те видя отново. Аз съм Мак Райли. За последен път се видяхме в Малибу. Помниш ли?

Лицето на червенокосата силно пребледня. Ръката, която му подаде, беше леденостудена.

— О, как си? — каза тя със същия висок и приятен глас, с който беше казала: „Съжалявам“, след като беше стреляла по него.

— Добре, благодаря. Раните, които получих в тъмното, докато прекося верандата ти онази вечер, вече започнаха да зарастват...

— О, онази веранда не беше моя. — Гласът ѝ неуверено заглъхна.

— Мисля, че у мен е нещо твое — каза Мак, като продължаваше да се усмихва. — Оставила си го в колата ми.

— О, не мисля така — трескаво побърза да каже тя. — Нищо не ми липсва.

Закръгленият мъж до нея се покашля дискретно и тя уплашено обърна погледа на зелените си очи към него.

— О, Ренато — каза, — това е Мак Райли. А това е Ренато Манцини. Продуцентът ми — добави в случай че Мак си задаваше въпроси за естеството на връзката им.

Двамата си стиснаха ръце. Плешивият я прегърна собственически през кръста.

— Масата ни е готова, мила — каза и в гласа му вече се долавяше остра нотка.

Тя хвърли на Мак поглед, с който го молеше да я извини.

— Радвам се да те видя отново! — извика, докато я отвеждаха.

Съни беше ококорила очи, когато той се върна на масата.

— Това беше тя, нали? — запита.

— Да.

Той отпи от виното си, после нападна чинията с разнообразни топли и студени закуски, чието количество би могло да задоволи четирима. Съни гледаше в собствената си чиния, пълна с артишок, смутена и озадачена.

— Как можеш просто да седиш и да ядеш, когато жената, опитала се да те убие, седи само през три маси от теб?

— Казах ти, че тя се извини. И ме увери, че е направила грешка. — Той хапваше от панирания патладжан, сякаш не мислеше за нищо друго, освен за предястието.

— По-добре да внимаваш за обиколката на талията си — отбеляза Съни.

Той я погледна и повдигна вежди.

— Ти си тази, която непрекъснато ядеш сладки неща. И дори по две кифлички с кафето, както ми каза. — И трепна, когато тя го ритна в кокалчето на крака с високото токче на своите molto скъпи черни велурени сандали от Кристиан Луботин.

— И така — каза тя нетърпеливо. — Каква е нейната история?

— Тя е с Ренато Манчини, продуцента ѝ. Ти спомена, че той е продуцент и на твоя клиент Еди. Все още не знам името ѝ.

— Това е лесно — каза Съни и извади мобилния си телефон. — Ще се обадя на Еди и ще разбере.

Излезе навън, за да се обади, а Мак я гледаше и се наслаждаваше на съвършената извивка на малкото ѝ задниче. То беше напълно естествено и много красиво, като дори не съзнаваше своята красота. Тя се върна след секунда.

— Казва се Мариса Мейн — каза тя и се настани отново на стола си. — Еди я е виждал в Холивуд. От онези момичета, които не стоят на едно място, и човек винаги можел да я види в някой клуб. Обичала да се показва. Имала роля, макар и на статистка, в научнофантастичната сага, и че изглежда сензационно с голите си кафяви крака и сребърните доспехи през гърдите, с малката глава, към която са добавени и заострени уши. Още, очевидно по настояване на Ренато Манчини, ѝ били дадени и две реплики. Еди не знае къде е отседнала, но предполага, че след като изглеждат толкова близки, тя е с Манчини. По негово мнение, тя е просто момиче, което използва даденото му от природата, за да подобри статуса си във филмовия свят. И — добави замислено Съни — ако съдя по онзи жълт диамант на ръката ѝ, мисля, че може би успява.

Мак отпи от виното си.

— Благодаря, бейби. Какво щях да правя без теб?

— Пак щеше да оцелееш — отговори тя.

Той срещна спокойния поглед на кехлибарените ѝ очи.

— Не, не мисля така — каза, с което остави Съни без дъх. И точно в този момент до масата им се появи келнерът с омара в сос фетучини и развали магията на мига.

Храната беше наистина превъзходна, а виното им се струваше все по-добро с напредването на вечерта. Тъкмо им сервираха десерта — dolce, както го нарече келнерът, с което ги накара да се изкикотят щастливо — и последната чаша vin santo, когато Мариса Мейн се отпрати към изхода. И спря до тяхната маса, за да си поговорят.

— Много се радвам, че се видяхме отново, Мак. — Подаде му ръка, като че ли бяха стари приятели. Той я стисна и махна небрежно на Ренато Манчини, който ги изглежда гневно от прага, ядосан от забавянето и факта, че трябва да чака.

— Трябва да поговорим — прошепна настоятелно Мариса. — Обади ми се. Моля те, важно е. — После се усмихна, извини се набързо на Съни и в следващия миг вече я нямаше.

Мак изчака двойката да излезе от ресторанта. После разтвори ръка и разгледа късчето хартия, което Мариса беше пъкнала в нея. И видя изписан телефонен номер.

— Тя не се шегува — каза замислено. — И този път може би наистина е изпаднала в беда.

ГЛАВА 12

На следващата сутрин закуската в хотела беше мързеливо събитие от безкрайни чашки кафе, сладки кифлички и трохи в леглото, които не попречиха на Съни и Мак да се любят сладно. Мариса Мейн беше временно потънала в небитието и по обяд двамата бяха все още в прегръдките си, когато Мак каза:

— Хей, отгатък прозореца е Рим, който ни чака! Защо, тогава, продължаваме да се излежаваме?!

— Защото е по-забавно. — Съни отметна косата от лицето си и отново се сгуши в него.

— Чакай минутка. — Той наклони брадичката ѝ и потърка нос в нейния — жест, който обикновено правят изглупелите от любов. — Имаме работа, която трябва да свършим.

— Дяволитото ангелче! — въздъхна тя.

— Точно така. — Мак освободи тялото си от нейното и протегна ръка към късчето хартия с изписания телефонен номер. След което го набра.

Тя отговори веднага.

— О, слава Богу, че си ти! — възкликна тя. Звучеше напрегната.

— И така, какво мога да направя за теб, мис Мейн? — запита Мак.

— Трябва да поговорим. Моля те, може ли да се срещнем някъде... Където и да е, стига да има възможност да останем анонимни. Знаеш какво искам да кажа.

— Имаш предвид място, където никой няма да те познае, или пък където никой няма да ни види да разговаряме?

Този път Мариса въздъхна.

— Да, проявяваш такова разбиране... Но аз въобще не познавам Рим, така че ти ще ми кажеш къде да се срещнем.

Мак погледна Съни и оформи с устни въпроса:

— Къде?

— „Таца д’Оро“ — каза тя. — Бар на площад „Делла Рошунда“.

Мак си уреди среща с Мариса там след час.

— По-добре да станем вече от това легло, мис Кото де Алварес.
— Хвана я за краката и ги спусна на пода. След това я хвана за раменете и ги повдигна, а тя обви дългите си крака около кръста му.

— Душ? — предложи той.

— Разбира се — съгласи се тя.

Терасата с пъстроцветните чадъри на „Таца д’Оро“ беше претъпкана и нямаше къде игла да падне. Римляните отпиваха от еспресото, което беше толкова гъсто и черно, че извикваше у Съни увереността, че се влива направо във вените им и кара сърцата им да бият по-бързо, дава им сили да посрещнат останалата част от деня. Лесно беше да се разпознаят туристите, защото те пиеха капучино — нещо, което италианците пият само на закуска. Тя беше прибрала косата си в лъскава конска опашка и беше облякла тънка бяла блуза и къса бяла пола, а на устните си беше положила яркочервено червило — нейната запазена марка. Всъщност тя имаше две любими червила: през деня употребяваше чист червен цвят, а вечер с лек нюанс на синьото, което правеше цвета само по-богат. Слънцето грееше весело, топлият въздух галеше кожата, а дланите на Мак бяха приятно хладни. Величественото кубе на Пантеона се извисяваше към синьото, обсипано с пухкави облаци, небе, а изтощените от разглеждане на забележителности туристи си почиваха на внушителните мраморни стъпала, които водеха към вратата, поддържана от масивни колони.

— Пантеонът бил построен от император Адриан в периода от 118 до 125 година след Христа — каза тя на Мак, когато се настаниха до една маса на сянка.

— Толкова е стар. — Той направи знак на келнера.

— И се издига над друг, дори още по-древен, храм, построен от Марк Агрипа. Тук са погребвали римските императори — добави тя. Явно си беше научила урока. — Както и в гробницата на Рафаел.

— Искам да видя всичко — каза Мак. — Но на първо място са работата и студената бира „Перони“. А ти какво ще поръчаш, сладка моя?

Тя въздъхна пресилено — въздишка, породена от неговото дълбоко невежество по отношение на важните исторически паметници в Рим и нежеланието му да ги разгледа.

— Лимонада — отговори.

Мак даде поръчката им на келнера и се огледа за Мариса, но от нея все още нямаше и следа.

— Чакай минутка. — Съни свали очилата си и се наведе напред, за да разгледа по-добре хората на претъпкания площад. — Тук има само една жена с такова тяло.

Мак огледа по-внимателно жената със сламената шапка с увисналата периферия. Тя носеше още огромни слънчеви очила, дънки, каубойски ботуши и свободна червена ленена блуза, която не можеше да прикрие достойнствата на тялото ѝ. Да, това беше Мариса. Той стана и ѝ махна с ръка, за да го забележи.

— О, слава Богу, че дойде! — каза тя и побърза да седне. — Много съм разтревожена.

— Добре, чакай малко. Какво ще пиеш?

— О? „Кампари“ и сода, моля.

Съни беше изненадана, че Мариса вече се държи като римлянка и си поръчва обичайните за Рим питиета. Очевидно тя се адаптираше лесно.

— Здравей. — Тя се наведе през масата и стисна ръката ѝ. — Аз съм Съни Алварес.

— Радвам се да се запозная с теб.

Ръкостискането на Мариса беше кратко. Съни си помисли, че за такъв горещ ден дланта ѝ е необичайно студена. Сигурно наистина се страхуваше.

— Сигурно се питаш коя съм — каза Мариса на Мак и отпи такава щедра глътка от кампарито, като че ли беше обикновено диетично пепси.

— Е, може да се каже. Но сега поне знаем името ти.

Мариса свали тъмните очила и си пое дълбоко дъх.

— Аз съм годеница на Рони Перин. — Протегна напред лявата си ръка с големия жълт диамант. Той улови светлината и заслепи Съни, която побърза да сложи слънчевите си очила.

— Възхитих му се, когато го видях на витрината на Хари Уинстън в Ню Йорк, затова Рони ми го купи. Обаче трябва да пазя годежа ни в тайна, докато той не получи развод. Той ще се разведе с Али Рей, нали знаете? — Тя ги погледна въпросително и те кимнаха едновременно.

— Е, когато разводът се състои, аз ще съм следващата мисис Перин.

Тя им се усмихна лъчезарно и Съни си помисли колко е привлекателна със зелените си очи и широката секси уста. Нищо чудно, че Перин се беше влюбил в нея. А дали беше така?

— Как се срещнахте вие двамата? — запита и отпи от лимонадата си.

— В чат по Интернет — отговори Мариса, с което я изненада. — Там можеш да посетиш адресите на различни хора онлайн и да ги запиташ кои са, с какво се занимават и да се опознаете още преди дори да сте се срещнали. Влюбих се в Рони още преди да разбере точно кой е той — добави тя, като да се защити. — Фактът, че той се оказа богат, беше приятна изненада. А Рони каза, че за него било приятна изненада, че съм се оказала толкова секси. Той обожава Интернет. Казва, че никога не се знае кого ще срещнеш там.

Тя сви рамене и втрени поглед в приятния розов цвят на питието си.

— Единственото, което ме дразни, е, че никога не можем да се появяваме заедно в обществото. Никога не излизаме заедно. Аз отивам в къщата му в Малибу — той ми даде ключ. Или пък той идва у дома в Долината, в предградията, всъщност, където никой не знае как изглежда Рон Перин. За тях той е просто още един мъж, който кара „Харли“.

— Какъв, по-точно, е неговият?

— О, той има два мотоциклета, но любимият му е онзи старият, червен на цвят, оригиналният „Харли“... Как се каваше?

Съни въздъхна — този път въздишка, породена от завист.

— „Индианецът“.

— Да, точно така. Мъж, като Рони може да има всичко, което поиска. Включително жени — добави Мариса с горчивина.

— Значи беше сама в къщата му в Малибу онази вечер? — подтикна я да продължи да разказва Мак.

Тя кимна и периферията на сламената ѝ шапка се разлюля.

— Да, обаче нещата не бяха такива, каквито изглеждаха. — Тя се поколеба, смръщила леко вежди, очевидно замислена. — Питам се дали сте срещали партньора на Рони, Сам Демарко?

— Не сме имали това удоволствие.

— Хм. — Изглеждаше изпълнена със съмнение. — Както и да е, Демарко ми каза, че Рони смята, че го следят. Каза, че бил разтревожен не на шега, страхувал се, че някакъв откачен може да го застреля. Другата алтернатива, според него, била Али Рей да е поела по пътя на войната. Или може би ФБР, които го следят с цел да научат нещо. Повдигнах въпроса пред Рони, обаче той го отхвърли с повдигане на рамене. Поисках да си наема бодигард, но той каза, че така само ще изглежда виновен.

— А виновен ли е?

Очите на Мариса проблеснаха гневно. Погледът, който хвърли на Мак, беше достатъчно красноречив.

— Защо всички мислят, че щом човек е богат, значи е извършил нещо нередно? Това просто не е справедливо.

— Добре — съгласи се Мак спокойно.

И тогава Мариса ги изуми с думите:

— Рон обича да... Как да го кажа, обича някой да доминира над него.

Мак си спомни онзи поглед в очите на Перин — така подобен на изражението на кученце, което налагат с камшик.

— Окей, тогава ти си доминиращата, а той — подчиненият — каза.

— Нещо такова, да — призна тя. — Но аз наистина мразя да го наранявам, опитвам се да бъда мила и...

— И пак да постигнеш крайния резултат — каза Съни с надеждата да ѝ помогне да продължи.

Мариса оброни глава.

— Тази роля не ми допада особено. — Но тъй като съм актриса, мога да изиграя всяка роля — не е необходимо да я харесвам, нали знаете.

Като я гледаше, Съни се питаше защо, ако е такава добра актриса, веднага се вижда, че в момента лъже. А Мариса отпи щедра глътка от горчивото „Кампари“, преглътна и потръпна.

— Не обичам това питие, но всички тук пият точно това.

— И така, какво се случи онази нощ? — запита Мак.

— Рони имаше среща и аз бях сама в къщата. Качих се горе, за да го изчакам. Телевизорът работеше, но пак чувах външните шумове. Бях сложила бутилка шампанско да се изстудява — нещо, което правя

винаги. Рони се обади и каза, че ще се върне след час и че не бил виновен за забавянето. И тогава чух шума от долния етаж. Помислих си: „*Не, сигурно си въобразявам. Вероятно чувам разбиването на вълните в скалите.*“ Както и да е, намалих телевизора и се ослушах. И отново чух шума. Стъпки. — Тя потрепери. — Нали ги знаете тези подове от лакирана мозайка, които светят и са красиви, но са толкова твърди, че отразяват оглушително всички шумове. В онази къща можеш да чуеш и ако някое венчелистче се отрони от роза, поставена във ваза. Определено бяха стъпки. Някой се разхождаше на долния етаж, отваряше шкафове, чекмеджета. А аз бях сама. И бях много уплашена. Грабнах пистолета на Рони от чекмеджето на нощното шкафче, отидох до края на стълбището и надникнах.

Тя млъкна, потрепери, но този път тръпките разтърсиха цялото ѝ тяло. Очевидно изпитваше ужас дори при самия спомен за онази нощ.

— Исусе, Райли, Мак, сърцето ми блъскаше толкова силно в гърдите, че можеше да изхвъркне. Но винаги съм била достатъчно силна, искам да кажа, че ако изпадна в ситуация, когато става въпрос той или аз, то съм твърдо решена да бъда аз, да оцелея. Все още не виждах никого, затова слязох малко надолу по стъпалата. Отново не видях никого и ето че след малко стоях в подножието им и се взирах в мрака, когато някой ме сграбчи. Аз извиках, а той ме свали на пода. Изпуснах пистолета и си помислих: „*О, по дяволите...*“ Лежах с лицето надолу и отчаяно опипвах, за да хвана пистолета. Но докато го намеря и се изправя, нападателят ми го нямаше.

Погледна Мак.

— А после на прозореца се появи твоето лице. Помислих, че ти си нападателят, че си се върнал... Не те познах веднага, а едва след като стрелях. И сега искам отново да ти се извиня за грешката, която допуснах.

Мак се усмихна.

— Няма нищо. Случвало се е и преди, а тогава дори не съм получавал извинения или съжаления.

— Бях ужасена, мислех, че съм те наранила. Мислех, че ще изпратиш ченгетата в къщата, а това щеше да означава край за мен и Рони. Затова просто си тръгнах веднага. Не помислих за нищо, освен за оръжието. Знаех, че не мога да го оставя там, в случай че дойдат ченгетата, затова избърсах отпечатъците си в халата. И го оставих в

жабката на колата ти. Познавам автомобила ти, виждала съм те да го караш, а и той винаги е паркиран на улицата пред дома ти. Както и да е, след като свърших това, се поуспокоих малко и се върнах да изчакам Рони.

— Каж ми — настоя Мак — защо не се обади на ченгетата.

— Никакви ченгета. Това не би се харесало на Рони.

Мак си спомни как Рони убедено и дори ожесточено беше казал: „Никаква полиция!“, когато си беше тръгнал от дома му в онази сутрин.

— Какво се случи после, когато Перин се прибра у дома си?

— Вече му се бях обадила и му бях разказала за преживяванията си. Той беше съгласен с мен, че е по-добре нищо да не казваме. Но виждах, че е уплашен. Каза, че сигурно е онзи, който го следи, и че той вероятно е някой откачен, който иска да го убие.

— А теорията за ФБР?

— Говорихме малко и за тази възможност, да. Да ти кажа истината, Мак, ситуацията беше такава, че бяхме склонни да изпаднем в параноя. А твоята поява не помогна кой знае колко.

— Много благодаря — каза Мак. — Ще си спомня думите следващия път, когато чуя жена да вика.

— О, не исках да прозвучи така. Наистина. — Тя извърна поглед смутена. — Но Рони беше в беда, а аз не знаех как да му помогна. След като стрелях по теб, той каза, че трябва веднага да напусна страната. Рони не можеше да си позволи друг скандал след развода и... Е, вие знаете, след съдебния случай, в който беше разгледано обвинението срещу него, че е извършил злоупотреба с пари. А така, след като ме няма в страната, никой не може да ми задава въпроси. Той се обади на Демарко и му каза „да се погрижи“ за мен. Знаех, че иска да се отърве от мен. Демарко пък се обади на Ренато Манчини в Рим, който се съгласи да ме приеме и за да изглеждат нещата, както трябва, дори ми даде малка роля във филма си. Демарко ми уреди чартърен полет и ме придружи до Рим още същата нощ. Нареди на Ренато да ми запази стая в хотел „Рай“ и да се грижи добре за мен. А Рони ми обеща да дойде след два дни.

— И? — Съни следеше жадно всяка нейна дума.

Лицето на Мариса помръкна.

— Дори не се обади. А аз продължавам да го чакам в хотела. Ренато обаче вече ми намери апартамент. Ето адреса и телефонния номер. Вече имате този на мобилния ми телефон. — Подаде на Мак листа с въпросната информация. — Не се осмелих да се обадя на Рони, защото той ми каза никога да не го правя — според него, телефоните му се подслушват. — Погледна ги безпомощно. — А и той не ми се е обадил все още.

— Къде мислиш, че е?

Мариса поклати глава и периферията на шапката ѝ отново се разлюля.

— Не знам. Да не би да ме е зарязал или какво? — Започна нервно да върти годежния пръстен. — Искам да кажа, че мъжът трябва да уведоми любовницата си, ако има проблем. Не че ние двамата имаме някакви проблеми. Бяхме много щастливи заедно. Аз знаех какво обича той, а той знаеше дори най-малките ми предпочитания. — Хвърли многозначителен поглед на Съни. — Знаеш какво искам да кажа.

Мариса отново въздъхна.

— В това няма никакъв смисъл. Ето защо се тревожа за него. Някой го следеше. Някой влезе в къщата му. Той ми каза, че някой иска да го убие. И сега се страхувам, че това може би се е случило. И кълна се, това е истината.

— И какво искаш да направя аз? — запита Мак.

— Искам да откриеш Рони. Искам да знам дали е още жив. Да му кажеш, че все още съм тук, че го чакам. Поне да накара Демарко да ми се обади и да ми каже какво става.

Мак каза:

— Какво, според теб, е преследвал нападателят онази нощ? Очевидно не е знаел за твоето присъствие там, така че не е бил изнасилвач или убиец...

Мариса потрепери. За пореден път.

— О, Господи, дори не произнасяй тези думи. Треперя при мисълта какво можеше да се случи. Наистина не знам какво искаше той.

Мак се замисли. Беше отказал помощта си на Перин, но сега вече беше заинтересуван от случая. Щеше да разследва — заради Али и заради годеницата.

— Знаеш ли какво, Мариса — каза Мак. — Ще остана в Рим още няколко дни, но ще се обадя веднага на помощника си в Лос Анджелис, за да го осведомя за развитието. Той ще открие кой преследва Рон.

— И ще открие ли Рони заради мен?

Тя го гледаше с надежда. Беше ред на Мак да свие рамене.

— Ще направи всичко възможно — каза, макар лично той да беше сигурен, че Перин е изпратил Мариса в Рим, за да се отърве от нея и че тя няма никога повече да го види. Според него, следващият ход на Перин щеше да бъде да се опита да ѝ уреди някакъв живот, за който да плати той. Вероятно той беше помолил Манчини да ѝ осигури странната роля, за да я задържи в Рим. И ето, вече ѝ беше наел апартамент. Всичко щеше да се развие добре за Мариса Мейн. Като я гледаше, той не се съмняваше, че тя ще бъде щастлива да вземе парите и да избяга, да живее собствения си живот.

Мариса каза, че трябва да върви, защото я чакат в студията. Благодарил им, а Мак обеща да ѝ се обади, когато разполага с новини. Той погледна Съни, която пък на свой ред гледаше как Мариса си пробива път през тълпата на площада и как всички глави се обръщат след нея, въпреки странната шапка.

— Ти си жена, какво мислиш за нейната история? — запита Мак.

Съни доби замислен вид.

— Странна е. Но докато слушах Мариса, в главата ми изникна думата изнудване. Помниш ли темата за доминиращия и жертвата, която тя подхвана? Не ѝ повярвах. Мариса вероятно лъже за случилото се онази нощ. Може би тя е дала ултиматум на Перин, може би е поискала пари, заплашвайки го, че в противен случай ще се обърне към жълтите вестници и ще разкаже „истината“ за тяхната сексуална връзка — Съни сви рамене. — Те със сигурност ще се зарадват. Имам предвид репортерите.

— Но тя се е канела добре да се уреди — каза Мак. — Перин е бил изключително щастлив. Просто погледни пръстена.

— Имай ми доверие, огледах го добре! — Съни въздъхна. — Обаче с такива плейбои като Перин добрите неща винаги имат един и същи край. Може би е започнал да се отегчава от нея. И се е устремил към следващата, ако знаеш какво искам да кажа. Все пак Мариса каза, че е бил навън в онази нощ. Питам се къде е бил и с кого.

Мак извади мобилния си телефон и се обади на Роди.

— Окей — каза, — време е да открием кой е всъщност Рон Перин. И с кого е.

ГЛАВА 13

Али беше в спалнята на къщата си в Бел Еър. Същата спалня, която някога беше нейна и на Рон, с огромното легло с балдахина, поддържан от стоманени подпори. Рон непрекъснато се оплакваше от последните, когато нощем ставаше в тъмното, за да прескочи или до банята, или до кухнята, и удряше главата си в тях.

— Защо да не можем да имаме нормално легло? С матрак, чекмеджета, чаршафи и одеяло? — викаше в такива моменти. — Защо трябва да имаме това... чудовищно легло?

„Чудовищно“ беше точната дума, с която да се опишат размерите и драпериите — копринени, разбира се — на този вид мебел. Какво ли не беше копринено в тази къща? Ако не беше нещо друго, също толкова скъпо — варовик, гранит или дървени повърхности, нашарени като зебра. Драпериите бяха от коприна с цвета на шампанското, обточени с воали с втъкани в тях златни нишки. Всичко тук беше подбрано с отличен вкус, естествено. Рон беше избрал най-добрия вътрешен дизайнер. Ако харесвате такива неща. Когато къщата беше завършена, нито Али, нито Рон признаха един пред друг, че всъщност не дават и пет пари за целия този разкош.

В тази спалня апартамент с площ от деветдесет квадратни метра се намираха и най-скъпите и красиви гардероби на света. Неговите и нейните. И баните. Нейната беше по-голяма от неговата, разбира се, със златни кранчета, дълбока вана и най-дебелите и пухкави хавлии, които могат да се купят. Бяха толкова съвършени, че на Али ѝ беше трудно да се подсуши с тях. Тайно, тя и Ампара, икономката, маскирани с перуки и слънчеви очила, се бяха промъкнали в „Костко“ и бяха купили дузина от най-продаваните техни хавлии, за да може Али да се подсушава както трябва. Скъпите бяха просто за показ. Всъщност Али беше повече от доволна да открие, че кестенявата перука и слънчевите очила са ефективна маскировка. Никой не я беше погледнал два пъти.

Днес Суетност, кученцето, се беше разположило, както обикновено, в средата на леглото. Любимото ѝ място. Преди, тя винаги спеше между тях двамата. А сега седеше по цял ден там и лаеше ожесточено, за да уведоми Али, че скучае и че предпочита да е в кухнята с Ампара.

Дългата стая с прозорците, които се простираха от пода до тавана и щедро пропускаха силната калифорнийска слънчева светлина, беше пълна с хора. Там беше стилистката, която беше донесла множество рокли, за да избере Али кои от тях ще облече на филмовия фестивал в Кан. Тя вече имаше другите необходими за перфектна външност аксесоари: секси сандалите с високите дванайсет сантиметра токчета, подредени в редица в гардероба ѝ, и скъпите чантички и, разбира се, бижутата, които стигаха до дома ѝ, пазени от бодигард, каквато беше традицията на къщата „Шонар“. Шивачката я чакаше, за да направят пробите, стилистът също беше на разположение, а гримьорката се надяваше днес да се споразумеят за имиджа ѝ и да изберат гримове. Освен това, там бяха и двете момчета за всичко, готови да изтичат да изпълнят всяка поръчка.

Икономката беше подредила масата и сервирала кафе, минерална вода и безалкохолни напитки, както и домашно приготвени сладки и шоколадова торта, ароматът на която подлудяваше Али. Тя ѝ напомняше онези така редки моменти от детството ѝ, когато двете с майка ѝ купуваха готовата торта „Бети Крокър“, която трябваше само добре да разбъркат, а после Али чакаше — като умираше от нетърпение и тревога — вратата на фурната най-после да се отвори и да се появи тортата, която никога не беше като домашно приготвените си посестрими, а винаги беше някак си хлътнала и унила. Тя никога не успяваше да я изчака да се охлади, а я поглъщаше на едри хапки, като се усмихваше от удоволствие с топли и изцапани с шоколад устни. Този беше един от щастливите моменти в младостта ѝ.

Сега тя си отрязва голямо парче. Стилистката смръщи вежди.

— Тази рокля ще подчертава всеки излишен грам — предупреди я.

Али сви рамене. Пет пари не даваше. В този момент се чувстваше по-добре от седмици наред. Сладкото беше балсамът за душевното ѝ състояние. Може би трябваше да се поглези с още нещо — сладолед или сметана? Да! Точно с такива „блюда“ щеше да вечеря

тази вечер, а бляскавите рокли висша мода от Валентино и Версаче можеха да вървят по дяволите. Имаше нужда от утехата, която ѝ даваше храната.

— Опитай — предложи ѝ щедро тя. — Ампара прави най-вкусната торта на света. — Отрязва едно парче, постави го в чиния и го подаде на стройната млада стилистка, а тя го изяде, като се оплакваше, че от години не си е позволявала такива волности.

— Можем да отидем на фитнес довечера — каза Али със смях. — И защо трябва непрекъснато да мислим за такива прости неща като например дали да хапнем парче торта?

— Предполагам, че ако не е много често, няма да ни навреди — съгласи се стилистката, макар и неохотно, и виновно си отрязва още едно парче.

Вече всички се тълпяха около тортата, с изключение на бодигарда, който стоически стоеше със скръстени ръце до голямата кожена калъфка, в която се намираха бижута за няколко милиона долара.

Али разгледа роклите, всичките специални, всичките красиви и предназначени за галавечер и светлините на прожекторите, предлагащи възможност за реклама на модните списания и телевизионните камери. „Али Рей е очарователна в роклята на Валентино и бижутата на „Шопар“ _ на фестивала в Кан“ _ щеше да пише под снимките ѝ, а тя просто щеше да върши работата си, да маха с ръка, да се спре да побъбри с мъжа от „Ексъс Холивуд“ и жената от „Ентъртейнмънт тунайт“, както и с домакините от френската телевизия, които тя винаги изненадваше, защото говореше френски.

— Но не свободно — беше казала, когато ѝ бяха направили комплимент миналата година. — Достатъчно за елементарните неща. Мога да се справя в магазин или кафе-бар.

Обаче този комплимент ѝ беше доставил най-голямо удоволствие от всички.

Изми шоколада от ръцете си и продължи да пробва рокли. Някои от тях бяха така прилепнали по тялото, че ѝ пречеха да разтваря крака, и тя се питаше дали въобще ще може да върви. Отегчена, докато всички около нея се суетяха, гледаше през прозореца и мислеше за Лев, който седеше отвън в мерцедеса и вероятно също беше силно

отегчен. Питаше се какво ли прави той по цял ден, та да бъде ангажирано вниманието му. И реши да му се обади.

— Какво правиш? — запита тихо в своя „Блекбъри“.

— Умствени упражнения — отговори той с дълбокия си гърлен глас, в който тя долови веселата нотка. Той беше единственият мъж, когото познаваше, чийто глас отговаряше на физиката му.

— Обзалагам се, че четеш спортната страница на някой вестник и по-точно резултатите от надбягванията. — Вече знаеше за слабостта му към понитата.

— Възможно е.

Тя се усмихна.

— Ще ти изпратя лека закуска. Домашно приготвена шоколадова торта. Никога не си опитвал по-вкусна.

— Не ям торта.

— Днес ти си Мария Антоанета — каза тя и го чу да се смее.

Като отблъсна леко шивачката, Али отиде до масата и отрязва голямо парче. Зави го в салфетка и го подаде на Ампара, като ѝ поръча да го занесе на папарака, който седи отвън в черния „Форд Мустанг“. Останалите я гледаха втренчено, като да беше полудяла. И тя каза:

— Тези рокли могат да вървят по дяволите. Няма да облека нито една от тях.

Всички ахнаха ужасено.

— Но Али... — запротестира стилистката. — Те са великолепни, перфектни за фестивала в Кан. Последна мода.

— Отсега нататък аз сама ще правя избора си — заяви категорично Али. — Това важи и за бижутата — добави. — Няма да имам нужда от украшения.

— Но Али...

Стилистката изпадна в паника. Тя трябваше да докладва на продуцентите, на режисьора. Фризьорът и гримьорката чакаха мълчаливо, защото не бяха сигурни какво се очаква от тях.

— Не се тревожете — каза Али и им се усмихна със слънчевата си усмивка. — Всичко ще бъде наред.

Планът, който се оформяше в ума ѝ, започна да се очертава като реалност и изведнъж тя се почувства много, много по-добре. Благодарни на стилистката и на антуража ѝ, освободи екипите, които,

дори докато прекрачваха прага, продължаваха да оспорват решението ѝ и да намират все повече и повече възражения.

Али знаеше, че повечето жени биха били готови да умрат за избора, който ѝ беше предоставен в онзи ден. И, разбира се, тя осъзнаваше отговорностите си. Щеше да свърши работата си, естествено. Обаче в главата ѝ вече се беше оформил нов план. Трябваше да обмисли всички подробности, но общо взето той се състоеше в това: тя щеше да стане съвсем различна жена и това нямаше нищо общо с обществеността или почитателите ѝ. Питаше се дали да не сподели плановете си с Мак Райли. Но Мак беше в Рим, а и нейното бъдеще не беше негова работа. Само настоящето ѝ.

Разтревожена, гледаше втренчено през прозореца.

Зад пищната зеленина и високата стена беше Лев, или някой от хората, които го сменяха. Пазеха я. Тя беше в безопасност. Дали?

Мислите ѝ се насочиха към Рон. Сърцето ѝ не искаше да повярва, че я преследва той, обаче другата възможност беше още по-лоша. Това означаваше, че най-вероятно е лудият, който продължаваше да ѝ пише писма, последното, от които беше размазано от, както твърдеше онзи, който го беше написал, сълзите му. „*Следващия път петната ще бъдат от кръв. Твоята? Или моята?*“, беше написал.

Али отказваше дори да хвърли поглед на писмата, обаче вече не ги изгаряше. Канеше се да ги изпрати на помощника на Мак, Роди. Играта вече не се разиграваше в нейното поле. Те щяха да се погрижат за нея.

Тъй като се чувстваше виновна за изяденото парче торта, тя се зарадва, когато пристигна треньорът ѝ, под чието наставничество извършваше физическите упражнения и стречинга. Той я караше да напруга тялото си до степен, в която мускулите ѝ не можеха да издържат повече, а потта буквално се лееше от нея.

— Струва си, скъпа — казваше ѝ той с усмивка. — Ти все още имаш най-прекрасното тяло в града.

На Али не се харесваха думите „*все още*“. Те означаваха, че тя вече не е на осемнайсет, те признаваха факта, че приближава четирийсет — време, в което актрисите често остават без работа в очакване на онези подходящи за възрастта роли, които, за нещастие, без значение колко си добра, стават все по-редки и по-редки.

След час тя се сбогува с треньора, отиде отново до прозореца и загледа без настроение красивите градини и тъмносиния, с цвета на кобалта, басейн, който блестеше като бижу сред жадните смарагдовозелени морави. Вероятно наистина трябваше да помисли дали да не смени този пейзаж с пустинен, за да пести вода — едно от най-важните и скъпоценни неща на този свят. Но кой ли, освен нея, се интересуваше?

Погледна часовника си, обади се на режисьора и отмени срещата за обяд. Щеше да се види с него по-късно следобед в студиото, или поне така му обеща, за да озвучат и последните кадри от филма.

След това облече дънки, бяла блуза и равни златисти сандали, сложи огромни златни халки на ушите си и — след известен размисъл — сложи брачната си халка на съответния пръст. И потегли към детската болница в Долината за седмичната си визита при болните от рак млади пациенти.

Обади се на Лев, за да го информира за плановете си, а после го гледаше как шофира зад нея по магистралата. Нямахте и следа от черния „Крайслер Себринг“.

Вече беше отделила доста от времето си за случая — беше прекарала часове наред в „Барне енд Ноубъл“, за да подбере детски книжки с картинки и различни видове игри. Носеше със себе си и цял куп плюшени играчки, дарени от загрижен производител. Децата винаги се радваха да я видят и днес я поздравиха с обичайните усмивки и смях, като че ли беше Дядо Коледа в навечерието на светлия празник. Това накара и нея да се усмихне, а тяхната веселост пред лицето на безкрайното страдание я отрезви и я накара отново да оцени дребните неща и награди, които животът предлага.

В четири часа вече беше в тъмното холивудско студио и се гледаше на екрана, за да изговаря думите в съответствие с движенията си. С тази задача приключи в седем и отново се обади на Лев, за да му каже, че пътува към ресторанта „Джордже“ на „Ченъл Роуд“ в Санта Моника.

Там щеше да се срещне със стара приятелка — жена, чиято възраст беше почти два пъти по-голяма от нейната. Шийла Скот беше добра с нея, когато тя беше дошла в града за първи път. Шийла беше логопед и беше успяла да изчисти тексаския акцент от говора на Али и

да усъвършенства нежния ѝ глас. И тъй като „Джорджо“ беше любимият ресторант на Али, тя очакваше вечерта с нетърпение.

Подаде ключовете на мерцедеса на момчето от паркинга, което ѝ се усмихна лъчезарно, впечатлено, и каза:

— Добър вечер, мис Рей, как сте?

Али осъзнаваше, че както обикновено, всички глави се обръщат към нея още с преминаването ѝ през вратата и тъй като винаги беше признавала своята отговорност пред почитателите си, раздаваше усмивки и дори се спря, за да поздрави с целувка двама колеги актьори.

Зарадва се, когато най-после се отпусна в удобния стол и сподели бутилка „Кианти“ с Шийла, придружена с блюдо fettuccini и langostinos, специалитета на заведението и едно от любимите ѝ неща в живота. Зарадва се още и на възможността да сподели с Шийла новия си план, който всъщност беше още само идея.

Шийла Скот, оставила предизвикателно косата си небоядисана и започваща да побелява в град, пълен с блондинки, с лице, обветрено и потъмняло от годините живот на крайбрежието, я слушаше внимателно.

— Мисля, че стигнах до края, Шийла — каза Али тихо. — Новият ми филм не е добър. И съм на път да навърша четирийсет — най-мразената възраст в шоу бизнеса. Загубих и в любовта. Рон ме напусна, намерил е някоя друга. Имам луд почитател, който ми пише заплашителни писма, следят ме. Чувствам се в безопасност само когато съм заключена у дома, а навън е бодигардът ми. Нямам личен живот, нямам семейство. Стигнах до точката на изгарянето, Шийла. Трябва да започна нов живот.

Шийла кимна. Разбираше. Али работеше още от седемнайсетгодишна и, изглежда, от нея зависеше дали даден филм ще живее, или ще умре. И не само това, но реалният живот бавно я съсипваше. Тя беше самотна жена, хваната в капана на славата, изоставена от съпруга си и преследвана от луд.

— Ако това е, от което имаш нужда, Али — каза тя нежно, — не се колебай.

— Има само едно нещо — или може би две — което може да ме спре — отвърна Али.

Шийла се оказа достатъчно проникателна:

— Готова съм да се обзаложа, че и двете причини са мъже. И че единият продължава да бъде Рон. — Али се усмихна глупаво. — Кой е другият?

— Името му е Мак Райли. Частният детектив. Вероятно си го гледала по телевизията. Но както и Рон, той е изгубена кауза. Не се интересува от мен — освен като от клиент, разбира се. — Погледът ѝ срещна този на Шийла, чиито очи бяха пълни със съчувствие. — Мислиш ли, че е възможно да си влюбена в двама мъже едновременно?

Шийла протегна ръка през масата и потупа нейната.

— Само ако се опитваш наистина упорито, мила — отвърна.

Точно тогава до тях се приближиха двама почитатели и помолиха Али за автограф и тя веднага влезе в ролята си на известна актриса, усмихна се и дори побъбри с тях около минута.

А после до масата им застана келнерът.

— Доставка за вас, мис Рей.

Сърцето на Али се качи в гърлото, докато поемаше плика от ръцете му. За миг ѝ се стори, че ще припадне.

— Али, добре ли си? — Гласът на Шийла идваше като че ли от голямо разстояние.

— Кой го донесе? — запита Али. — Къде е той?

— Беше служба за доставка, мис Рей. Човекът беше на мотоциклет, с каска и не видях лицето му.

Али вече беше разпознала почерка.

— О, мили Боже! — прошепна. — Открил ме е.

Ужасена, Шийла я гледаше втренчено. Нали вече беше научила всичко и за автора на анонимни писма, и за преследвача. Според нея, беше много възможно двамата да са едно и също лице. Не ѝ звучеше добре.

— Къде е бодигардът ти?

— Отвън. Чака ме. Ще ме следва до дома ми.

— Обади му се. Кажу му какво се е случило.

Паркирал незаконно от другата страна на улицата, Лев наблюдаваше хората, които влизаха и излизаха от ресторанта. Беше видял и пристигането на мотоциклета, беше обърнал внимание на факта, че мъжът беше влязъл в ресторанта. Беше му се сторило странно, че не свали каската си. Защото това просто е автоматичен

рефлекс: спираш и веднага сваляш каската. Точно това го беше накарало да запише номера на мотоциклета.

— Не се тревожи — каза на Али, когато тя му се обади. — Дай ми писмото и аз ще се погрижа.

— Това е камъчето, което обръща колата — каза Али с треперещ глас на Шийла. — Сега виждаш защо не мога да продължа.

— Разбирам, мила, но не позволявай на паниката да те обземе.

— Ако беше само това... — каза Али, докато се целуваха за довиждане пред ресторанта.

Лев караше зад нея, едва ли не залепнал за бронята ѝ, обратно по крайбрежното шосе. Така поне беше сигурна, че е в безопасност. За момента.

ГЛАВА 14

След пет дни Съни и Мак кацнаха на международното летище в Лос Анджелис. Той я остави у дома ѝ, после продължи нататък с лимузината, като по пътя провери съобщенията, получени по време на отсъствието му.

За негова изненада, имаше едно от предполагаемо изчезналия Рон Перин, който искаше да знае кога ще се върне Мак, питаше защо не отговаря на съобщенията и къде е, по дяволите, след като той има нужда от него. Изглеждаше, че Мариса греши и Перин все пак не е мъртъв.

Имаше също така съобщение и от Демарко.

— Аз съм „*дясната ръка*“ на Перин. Искам да разговарям с теб. — Гласът на Демарко беше студен като айсберг. — Моля те, обади ми се възможно най-скоро, за да уговорим срещата.

Мак, разбира се, позвъни веднага на Съни, за да ѝ разкаже какво е развитието на нещата.

— Интересно, нали? — каза.

— Кое? Съобщението на Перин или на Демарко?

— И двете. Както и да е, ще се обадя и на двамата. И ще ти разкажа какво се е случило. Междувременно, бейби, гледай да понаваксаш малко сън. Изглеждаш изтощена.

— Благодарение на теб. — В гласа ѝ се усещаше весела нотка, беше ясно, че се усмихва, докато изговаря думите.

Мак също се усмихваше, когато натискаше бутона за край на разговора.

Когато Мак най-после се прибра у дома си, Пират го поздрави както обикновено — облиза щастливо цялото му лице. Миришеше неприятно като стари и много мръсни чорапи. Време беше да се обади в службата по обслужване на кучета по домовете, чието русокосо момиченце Пират обожаваше, ако можеше да се съди по глупавото му щастливо изражение, докато тя го къпеше.

Мак погледна часовника си. Беше още само обяд. Той взе душ и обу удобни стари къси панталони в цвят каки. Пират вървеше непрекъснато след него и го последва и на верандата. Мак се облегна на перилата и с благодарност вдиша няколко пъти дълбоко свежия въздух с мириса на море. Това му достави огромно удоволствие след дългия полет. В момента вълните се отдръпваха, океанът блестеше — равен и с цвета на стомана под сивото небе, лишено от блясъка и топлината на слънцето. Не се виждаше нито един сърфист. Разбира се. Сети се, че те вероятно очакват прииждането на прилива, подготвят се за онези големи зелени вълни, които се разбиват мощно в брега. Понякога той се удивяваше на уменията им да се носят на гребена, приличаха му на умели и добре тренирани циркови артисти.

Мак се беше свързал с Роди още от Рим и го беше информирал за положението, в което се намира Мариса. Сега отново му се обади и разбра, че до този момент Роди няма никаква представа кой следи Али, защото крайслерът не се е появявал, откакто Лев е поел бдението над нея. Роди също така уведоми Мак за получаването на последното заплашително писмо, доставено на Али в ресторанта.

— Не било написано с кръв, а на компютър. Но в него доста подробно било описано какво той възнамерява да причини на мис Рей. Между другото, той никога не я наричал „Али“, винаги използвал официалното „мис Рей“.

— И какво ще направим по този въпрос? — запита Мак.

— Лев записал регистрационния номер на мотора и дори вече го проверил. Някой е наел мъжа, той просто е изпълнил поръчката. Онзи, който го наел, платил в брой. Което било доста необичайно, но странно, никой не си спомня как изглеждал.

Мак въздъхна.

— Искам да провериш хората, с които Али работи. Всички, с които тя има контакт, колкото и незначителен да е той. Това означава хората, които работят в къщата ѝ, включително градинарите и онези, които поддържат басейна, фризьорът ѝ, масажистът, дори онези, които изпълняват поръчките ѝ. Знаеш процедурата.

Да, Роди я познаваше добре — работата никак не беше малко. Мак каза:

— Чувал ли си някога нещо за Сам Демарко? Той е партньор на Перин. Неговата „дясна ръка“ или поне така описва себе си в

телефонното съобщение, което ми е изпратил.

— Което означава, че егото му никак не е малко — каза Роди. — И, да, чувал съм за него. Един от големите играчи в този град. Обича показността много повече от Перин. Обича Вегас, клубовете, такива неща. Обича да дава големи и запомнящи се партита у дома си. Има огромна модерна къща на една от улиците над „Сънсет“ — нали ги знаеш, онези, от които се разкрива легендарна гледка над целия град и носят имена на птици. Има и по-нова къща в Палм Дезърт.

— Добре. Ще се обадя на Демарко и ще видя какво е толкова спешно, че налага „дясната ръка“ на Перин да разговаря с мен. Мариса иска да го помоля да се обади и на нея, за да знае какво да прави оттук нататък.

— А иска ли си пистолета обратно? Ако е така, той е в кофата под мивката в кухнята ти.

Мак се засмя.

— Много благодаря, човече. Ще се постарая да го върна на Перин.

Следващото му обаждане беше до Рон Перин. Не последва отговор. Остави съобщение с молба да му се обадят, после звънна на Демарко. И след всичките приказки за спешност и настояване, Демарко дори не прие обаждането му. Вместо него, секретарката му им уреди среща за обяд в един часа на другия ден — в „Айви“ на „Робъртсън“. Тя също така каза, че Демарко има нужда от помощта му. Че искал да го наеме. Обаче не каза защо.

Мак се замисли дали да не се обади на филмовата звезда, но умората от полета и часовата разлика го налегна, силният глад го притесняваше не по-малко, затова свирна на Пират, качиха се в колата и подкараха към „Малибу кънтри март“, на пет минути оттам. Това беше малък комплекс от шикозни бутици и ресторанти, разположени около затревен площад, на който имаше пясъчници и люлки за малките деца. Купи храна за къщи — традиционна италианска питка с шунка и сирене от италианския ресторант „Тради ноу“ и с Пират, който дишаше нетърпеливо във врата му, готов да сподели храната с него, седна на една от пейките отпред, за да се наслади на уталожването на глада и на света на Малибу, който минаваше пред него.

Както винаги, папараците висяха пред „Старбъкс“ и „Кофи бийн“ с надеждата да извадят късмет и да засекат някоя „гореща“

млада актриса, чиято поява тук, с бебета или малки кучета, с бельо или без бельо, би предизвикала истински хаос. Мак поблагодари на Бога, че го оставиха на спокойствие, въпреки че го познаха. Той не притежаваше онзи вид слава, за който те бяха излезли на лов. Около Мак Райли нямаше нито един скандал. Освен ако, разбира се, не го видеха в компанията на Али Рей. Ето, това би се казвало новина.

Докато вървеше обратно към колата, той спря, за да погледне витрината на „*Планет Блу*“. Имаше бяла тениска с надпис „*Любовта е всичко, от което имаме нужда*“, изписано с блестящи букви. Усмихна се и влезе, за да я купи за Съни.

Върна се у дома си и отново излезе на верандата. Втренчи поглед в океана. Бялата пяна се стелеше над скалите, а слънцето надничаше през облаците. Обади се на Перин за последен път и смръщи вежди, защото отново беше помолен да остави съобщение. Каквото и да правеше, магнатът не отговаряше на телефонните обаждания.

Унесен от шума на океана, Мак се излегна в металния шезлонг и веднага заспа, победен от часовата разлика.

ГЛАВА 15

На следващата сутрин, докато шофираше в мудното улично движение на Лос Анджелис на път за срещата си с Демарко, той мислеше за избора на ресторант, направен от „дясната ръка“.

„Айви“ беше една от горещите точки на града. То беше място, което непременно трябваше да се види, и там винаги гъмжеше от известни лица, плюс онези, които се канеха да станат такива, а папараците кръжаха неуморно отвън с готови за снимане камери. Храната обаче беше повече от задоволителна и затова клиенти винаги имаше. Заведението приличаше на малка вила с вътрешен двор, изпълнен е пъстроцветни чадъри и заобиколен от ограда от колове. Декорът се състоеше от различни „народни“ предмети на изкуството.

Мак предаде автомобила си в ръцете на момчето от паркинга, махна за поздрав на папараците, които в този ден очевидно нямаха много работа, защото направиха снимка дори на него.

Сам Демарко вече седеше до една вътрешна маса и чакаше. Нетърпеливо, както Мак веднага забеляза. Тъй като той не беше закъснял повече от две минути, което никак не беше много, като се имаше предвид известното със задръстванията си лосанджелиско улично движение, Мак реши, че наистина не е учтиво да го посрещнат така.

— Не обичам, когато някой закъснява, и особено ако това е мъж! — срязва го Демарко и потупа с пръсти златния си часовник „Бреге“, създаден, за да впечатлява. — Намирам го за неучтиво, след като аз съм положил усилия да отида някъде навреме.

Мак хвърли многозначителен поглед на собствения си часовник, определено невпечатляващ „Суис Арми“ с цифри, изписани в червено, и черна каишка.

— Закъснях само с три минути и трийсет секунди. — Седна срещу него. — Може би в усилията си да стигнеш навреме, ти си подранил.

Погледите, които си размениха, далеч не бяха приятелски. Демарко беше мъж, който много приличаше на лъва — царя на животните. Беше висок, с едро, но привлекателно телосложение, едва прехвърлил петдесетте, с лек загар и гъста, вече посивяваща, коса. Мак реши, че е облечен прекалено представително за обяд в Лос Анджелис — в тъмносин костюм на райета, очевидно излязъл изпод ръцете на много добър шивач, бяла риза и жълта вратовръзка „Хермес“. А може би той не се беше облякъл достатъчно официално — носеше прилепнали панталони и обикновена тениска от „Теодор“, магазин, който се намиреше на плажа и му беше удобен, но също така и любим. Беше обул кафяви велурени обувки, но без чорапи. Е, поне му беше удобно.

За разлика от Перин, чийто поглед беше уmolителен като на бито псе, твърдият поглед на сините очи на Демарко говореше за непоколебимост и неотстъпчивост.

Демарко му подаде ръка през масата. Мак се пресегна, пое я и се опита да не трепне, когато другият буквално смачка костите му със силното си ръкостискане. Демарко беше физически силен човек и използваше тази сила, за да сплашва, или просто не я осъзнаваше. Мак обаче не мислеше, че е второто.

Сервитърката изникна до масата им, за да ги запознае със специалитетите, но Демарко я прекъсна с махване на ръката и двамата поръчаха набързо: Мак — съомга, а Демарко — бургер. Демарко помоли за „Перие“ и макар Мак да копнееше за приятно щипеццо небцето „Шардоне“, също си поръча минерална вода.

— Райли — каза Демарко с дълбокия си бодър глас, — помолих те за среща, защото репутацията ти ми е известна. Заради телевизионното предаване, разбира се.

Мак кимна. Отпи глътка от минералната вода и съжали, че не е поръчал вино. Демарко чакаше отговора му и го гледаше с онзи поглед на сините си очи, който казваше, че с него е по-добре да внимаваш. Когато не получи такъв, каза:

— Да приема ли, че всичко, което кажа, ще остане поверително?
— Мак кимна и Демарко продължи: — Работата е в това, че се тревожа за Рон Перин.

— Твоят шеф — каза Мак, с което искаше да му покаже, че може много добре да прецени мястото на Демарко в света на властта и

парите.

— Рон е преди всичко мой приятел — изясни нещата Демарко. — Започнах като негов помощник. — Сви рамене, но внимаваше да не причини гънка на безупречния си костюм. — А сега сме партньори.

— Успял си да се издигнеш чрез работа — предложи помощта си Мак, за да бъде продължена темата. После си помисли, че всичко това може да върви по дяволите, извика сервитьорката и поръча чаша бяло вино.

— Може и така да се каже. — Демарко се облегна назад.

Лицето му беше безизразно като маска, но Мак имаше чувството, че не би могъл да го хареса. Питаше се защо Демарко въобще си прави този труд. Та нали, все пак, би могъл да наеме всеки частен детектив в града. И без това не беше сигурен, че иска да работи за него. Всъщност лесно би могъл да мине и без него, и без Рон Перин.

— Райли — каза Демарко отново, без дори да сложи „мистър“ пред името и без да попита дали може да го нарича „Мак“. — Тревожа се за Рон. Напоследък той се държи много странно, твърди, че го следят, че някой иска да го убие.

— И? Така ли е?

— Откъде бих могъл да знам? Това е твоя работа. Не те ли помоли да работиш за него? Да откриеш какво става?

Мак се запита откъде Демарко знае за това. Вероятно му беше казал самият Перин. Но ако му е казал това, не му ли е казал също и защо? Отпи от бялото вино. Добро беше, но той все пак съжали, че не беше поръчал „Шардоне“.

— Да, Перин ми предложи работа, но аз отказах.

Донесоха храната. Мак гледаше втренчено задушената съомга, изкусно поднесена в гнездо от нарязани домати и босилек и поръсена с лимонов сок. Вече не му се ядеше. Чу Демарко да въздъхва, след това той каза:

— Изглежда те обидих. Съжалявам. Не беше умишлено. Просто съм разтревожен. И много загрижен за Рон. Той е мой приятел. Беше повече от добър с мен и не мога да го разочаровам сега, когато може би има нужда от мен. Моля те да работиш за мен и когато ти кажа защо, вярвам, ще се съ согласиш.

— Добре. Знам, че подобен вид ситуации могат да причинят стрес.

— Истината е, че според мен Рон започва да откача, да си въобразява разни неща — каза Демарко и думите му бяха неочаквани. — И знаеш ли защо? Мисли, че ФБР разследва различните сфери, в които той има участие.

Мак, който тъкмо беше хапнал парче съомга, вдигна глава. За втори път се говореше за ФБР.

— А това вярно ли е?

— ФБР винаги се интересува от хората, които печелят милиарди долари, но дали е вярно в случая с Рон или не, още не знам.

— И искаш аз да открия?

— Дискретно, разбира се.

Мак си спомни, че Перин унищожаваше документи при първото му посещение при него. Тогава беше решил, че Перин просто иска да скрие финансови сведения от адвокатите на съпругата си при развода, но изглежда, че в тази работа имаше повече от това.

— Добре — съгласи се. — Помощникът ми ще се свърже с теб, за да те уведоми за нашите такси и разноски. Междувременно, имаш ли някаква представа къде е Перин?

Демарко отново сви рамене, а после разпери театрално ръце.

— Не съм го чувал повече от седмица. Али — също. Адвокатите й скоро ще полудеят от гняв и нервни ми звънят по всяко време, за да им кажа къде се крие. Рон трябваше да се яви на предварителното дело по развода в съда тази седмица, но не дойде. След това се опитаха да му връчат призовка, но отново не успяха да го открият. Не е в нито една от къщите си. Предполагам, че се крие някъде, докато нещата се обърнат и станат отново в негова полза.

— Или, казано с други думи, той се опитва да избяга от ФБР.

— Възможно е, но мисля, че в момента Али е непосредственият проблем за него. Не иска да се раздели и с цент от богатството си.

— Кажи ми има ли Перин приятелка.

— Един богат мъж винаги има приятелки.

— Да. Имам предвид някоя специална.

— Вероятно знаеш, че моят приятел няма добра репутация, що се касае до жените. Не разпространявай обаче думите ми.

Мак кимна.

— Искаш да открия Перин? И какво искат от него ФБР?

— Схвана, Райли. Едно обаче не бива да става — полицията не трябва нищо да узнае. Перин не би искал да насъскам ченгетата подире му. Никаква полиция. Абсолютно. — Изправи се. — Закъснявам за следващата си среща. — Отново си стиснаха ръцете.

— Осведомявай ме от време на време как върви разследването — каза Демарко. След кратка пауза, добави: — Тревогата ми за Рон е съвсем искрена. Той е добър човек. Страхувам се, че може да направи нещо... е, глупаво. Знаеш какво имам предвид, нали?

Мак знаеше, но не мислеше, че Перин би извършил самоубийство. Всъщност неговото мнение за магната беше напълно различно. Рон Перин определено не искаше да бъде мъртъв.

— Ще направя всичко възможно — увери го той.

Загледа как Демарко пресича с широки крачки малкото помещение. Той имаше такъв величествен вид, че всичко край него се смаляваше и ставаше някак незначително. Като го гледаше, в главата му изникваше образът на лъв, който дебне плячката си. Макар и да е благоразположен, лъвът винаги е опасен. Хвърли поглед на чинията на Демарко. Той дори не беше докоснал бургера си.

ГЛАВА 16

Али беше в градината, когато мобилният ѝ телефон „Блекбъри“ започна да пее приятната мелодия, която означаваше, че някой я търси. Тя погледна дисплея, за да провери кой я безпокои, но там пишеше само: „Скрит номер“.

— Здравей, Али — каза познат глас.

Усмивка озари лицето ѝ. Тя излезе на терасата, която гледаше към градината, подобна на версайските градини. Не беше толкова голяма, но със сигурност беше толкова красива и добре поддържана. Нямаше нито един лист, който да не си е на мястото.

— Здравей, Мак — каза тя и гласът ѝ също излъчваше весела и топла нотка. — От Рим ли се обаждаш? — Тя скръсти пръсти и вдигна очи към небето в мълчалива молитва той да си е у дома.

— Върнах се. Искрах да говоря с теб, да се уверя, че си добре и че Лев и приятелите му вършат добра работа.

— Перфектна. Като се изключи, че онзи с мотора все пак успя да ми предаде писмото.

— Чух за това — каза Мак. — Виж, трябва да се срещнем. Ще те изведе на вечеря, ако това няма да предизвика скандал, достоен за таблоидите.

Тя се засмя.

— Мога да дойда у вас — каза тя с мисълта за тях двамата, сами, в уютното му жилище. — И ще поръчаме да ни донесат пица.

— Добре — съгласи се той. — Седем часът удобно ли ти е?

— Ще бъда там — обеща тя.

— О, само едно...

— Да?

— Обичаш ли пица с аншоа?

— Да — отговори тя и отново се засмя.

— Седем часът, тогава.

Мак се беше обадил на Съни, за да ѝ разкаже за развитието на нещата. Беше я помолил да прекара вечерта с тях, и ето че сега тя

седеше на верандата. Косата ѝ беше прибрана отзад на опашка и завързана с черна панделка, беше облечена в тениската с надпис „Любовта е всичко, от което имаме нужда“, а върху нея — много пухкава и приятна жилетка в цветовете оранжево и тъмнорозово, защото вечер ставаше студено покрай брега. Тесоро лежеше в скута ѝ. Въпреки че нощта беше топла и благоуханна, кученцето трепереше, както често правят породата чихуахуа и за което Мак се кълнеше, че е преднамерена игра, с цел да получат внимание.

— Не е студено, за Бога! — изръмжа недоволно той, като държеше непрекъснато под око Пират, който кръжеше в края на стълбите, водещи към плажа, готов всеки миг да побегне, ако Тесоро се нахвърли отгоре му.

Съни го изгледа с пресилен гняв.

— Тя е чувствителна, това е всичко.

Беше се надявала, че ако вземе Тесоро, ще се сложи край на войната между двете кучета, обаче те нямаха никакво намерение да се сприятелят.

Тя харесваше къщата на Мак, въпреки че не беше голяма като тази на съседите. Беше особено красива в тези часове на денонощието, окъпана от златистите лъчи на залязващото слънце. Имаше дървени плъзгащи се врати, боядисани в ябълковозелено и, с онези евтини плъзгащи се алуминиеви прозорци, които бяха оригиналните и вероятно можеха да бъдат класифицирани като антики, и с кафяво-червеникави первази, добавени вероятно от собственика, горящ от желание да придаде малко по-различен вид на жилището си. Подът на малката всекидневна беше от дърво, най-хубавото нещо в нея беше панорамният прозорец, който гледаше към океана. Кухнята също беше малка и пространството се заемаше предимно от огромния хладилник. Банята се намираще в задната част, а единствената спалня беше отделена от останалите стаи с тесен коридор.

Съни погледна часовника си. До седем оставаха десет минути. Десет минути до появата тук на красивата и легендарно известна Али Рей. Питаше се каква ли е тя. Мак със сигурност я харесваше, а освен това, тя му плащаше извънредно добре, за да се погрижи за проблемите ѝ. Разбира се, беше сигурна, че не е възможно той да се интересува по друг начин от красивата филмова звезда, освен като от клиент, изпаднал в беда. Но все пак, като всяка жена, и тя знаеше

добре, че трябва да се пази от тази взривоопасна комбинация от красота и слава.

Звънчето пропя, макар и немузикално, и я накара да трепне. Нищо, което можеше да каже, не би могло да накара Мак да се раздели с това напукано старо звънче. Отпи поредната глътка от превъзходното червено вино, изстудено добре — за какво му беше, в противен случай, огромният хладилник, който заемаше цялата кухня. За Мак виното беше по-важно от храната, която можеше да бъде поръчана и доставена на прага му. Точно както в момента доставяха пиците.

Тя го гледаше с усмивка как загарява фурната, готов да ги затопли отново, и как търси из кухнята чинии и чер пипер. Той изглеждаше особено привлекателен тази вечер в белите ленени панталони, които му беше избрала в скъпия малък бутик на „*Via Condotti*“, и черната тениска, избеляла от честото пране до стоманеносиво. Косата му беше още мокра от душа и тя знаеше много точно какъв мирис ще излъчва кожата му — пикантен и секси и... е, в момента не биваше да мисли точно за това.

Звънчето отново пропя и тя загледа как Мак бърза да отвори вратата. Пират го следваше по петите и лаеше ентусиазирано. Той отвори и покани Али, за втори път, у дома си.

— Здравей, радвам се да те видя отново — каза той и крехката русокоса красавица му се усмихна.

— Аз също — прошепна тя в отговор, повдигна се на пръсти, прегърна го през врата и го целуна и по двете бузи.

— Взех и Суетност със себе си. — Вярно, в прегръдките си държеше нещо бяло и пухкаво, полускрито зад огромен бретон. — Днес е свободната вечер на домашната ми помощница, а не можеш да оставя Суетност сама. Надявам се, че нямаш нищо против.

— Хм... не. Не, разбира се, че не.

Мак погледна, пълен със съмнение собственото си куче, но Пират само втренчи поглед в новата посетителка, изумен, че още една женска нахлува в царството му.

— Добре — каза Мак. — Да ти донеса ли чаша вино? Бяло или червено?

— Щом ще хапваме пица, какво ще кажеш за червено?

— Перфектно. Вече отворих бутилка от любимото си.

Али отиде с него в кухнята, като все още държеше в прегръдките си Суетност, а Пират ги следваше.

— „Антинори“ от деветдесет и шеста — каза Мак. — Надявам се, че ще ти хареса.

Тя отпи.

— Хм, превъзходно е. Не знаех, че си експерт по виното.

— Вероятно защото не знаеш кой знае колко за мен. Гледала си ме единствено по телевизията и знаеш, че се опитвам да разреша вече „затворени случаи“, какъвто е терминът. С щедрата помощ на полицейския участък в Лос Анджелис, разбира се, нищо от това не би могло да се случи.

— Предполагам, че е така. — Тя се облегна на барплота и отпи от виното. — Но знаеш ли какво, Мак? Някак си чувствам, че всъщност те познавам.

Погледите им се срещнаха. Изненадан, той се питаше дали не влага в думите ѝ повече смисъл от казаното от нея.

— Искам да те представя на един човек — побърза да каже Мак. Хвана я за ръката и я изведе на верандата.

— О, здравей.

Съни се изправи грациозно и откри, че е поне с пет сантиметра по-висока от крехката филмова звезда. Но, Господи, тя наистина беше красива. Правата руса коса падаше като завеса над очите, които бяха посини от всички други, които беше виждала. Забеляза изненадата, която се изписа за част от секундата по лицето на Али, но тя бързо я прикри с усмивка. Очевидно беше, че не е известена, че двамата с Мак няма да бъдат сами.

Мак ги представи една на друга. Стиснали кучетата си в прегръдките си, двете жени освободиха по една ръка, за да се поздравят „по мъжки“. Тесоро подуши с аристократичния си нос Суетност, която ѝ отговори със същото, а после изненадващо изляя — може би за да изрази тревогата си, кой знае.

— О, мили Боже! — каза Али на Съни. — Да не би кучето ти току-що да ухапа Суетност по муцуната?

— Със сигурност не го е направила. Тесоро не се държи по подобен начин. — Погледът на Съни срещна този на Мак над главата на Али и той ѝ се усмихна. — Твоето куче просто е нервно, това е всичко. И изляя — добави тя, сякаш да се защити.

— Ами то само лае, нищо друго не прави — въздъхна Али.

— Тесоро също. — Изведнъж Съни се превърна цялата в съчувствие. — Би трябвало да си вземем кучета като Пират. Той е такова добро момче, виж само какво благоприлично поведение има.

И двете се обърнаха и изгледаха Пират, който отново беше заел поста си в края на стълбите, които водеха към плажа, беше свел уши към земята, но едното му око гледаше бдително. Сега имаше две умни кучки, от които да бяга.

— Съни има своя собствена компания за връзки с обществеността — каза Мак на Али. — Но понякога ми помага в моите случаи. — С вдигнати вежди, той отново се усмихна на Съни, която беше озадачена, но доволна.

Али поглъщаше с поглед екзотичната външност на Съни, великолепното ѝ тяло и дългите стройни крака. Не виждаше как е възможно някой мъж да ѝ устои и особено секси момче като Мак Райли. Седна в крайчеца на металния стол близо до Съни, остави кученцето в краката си и отпи от виното си.

— Значи ли това, че работите и по моя случай, мис Алварес?

— Моля те, наричай ме Съни. Всъщност не, макар и да знам, че те следят.

Съни нямаше да каже на филмовата звезда, че е чула всичко за пролетите от нея сълзи и изказаните признания. Никоя жена не би искала личният ѝ живот да бъде достояние на непознати. Освен това, когато Мак ѝ довереше някои от тайните, научил по време на работата си, той разчиташе, че тя също ще ги пази в тайна.

Звънчето отново пропя и двете жени погледнаха въпросително Мак.

— Сигурно е Роди — каза той и тръгна да отвори. Двете останаха сами.

— Ужасно е да те следят — каза Съни и леко потрепери. — Съчуствам ти.

— Със сигурност не е удобно — съгласи се Али.

Чуха смеха на Мак да долита от къщата, а после и гласа на Роди — по-висок и по-развълнуван от този на Мак.

Али погледна с очакване двамата мъже още с излизането им на верандата. Беше помислила, че е насаме с Мак. А ето че присъстваше

не само друга жена, но и друг мъж — помощникът на Мак, който се грижеше за делата му в негово отсъствие, както тя добре знаеше.

Косата на Роди беше гъста, твърда и платиненоруса. Кожата му имаше приятен слънчев загар. Беше облечен в къси ленени панталони, прилепнала червена тениска и хавайски джапанки. Той прегърна ентузиазизирано Съни.

— Липсваше ми, докато беше в Рим. — Отдалечи я леко от себе си и се усмихна, а Али изведнъж разбра, че Съни е била в Рим с Мак. Цяла седмица, при това.

Съни каза:

— Али, това е Роди Крюгер, помощник и добър приятел на Мак.

Той вече се усмихваше лъчезарно на Али, разкривайки най-белите зъби на света.

— Али Рей! О... Мили... Боже! — Той падна на колене пред нея, хвана ръката ѝ и започна възторжено и с благоговение да целува дланта ѝ. — Обожавам да те гледам на екрана — каза драматично. — Но си още по-красива от плът и кръв. Очарован съм да се запозная с теб.

Вълнението му беше така искрено, че Али се усмихна. Той със сигурност не беше гадже на Съни Алварес.

— Радвам се да се запозная с теб, Роди. — Наведе се и го целуна по бузата. — Ето, сега — добави — ние вече наистина се познаваме.

Той се изправи и отново ѝ се усмихна лъчезарно, поставил длан на бузата си.

— Кълна се, никога вече няма да измия това място — каза и двамата се засмяха.

— О, мили Боже! — възкликна Роди отново, а Мак му подаде чаша вино. — Погледни само това куче! Куче е, нали? — Той погледна Али за потвърждение и двамата втренчиха едновременно погледи в Суетност.

А тя приличаше на бял кухненски парцал, както беше легнала по корем и се прокрадваше бавно към Пират, който стоеше замръзнал на мястото си, втренчил в нея погледа на единственото си око.

— О, мили Боже! — прошепна Съни, повтаряйки думите на Роди. — Трябва да направим нещо.

Искаше да каже, че Али трябва да направи нещо, но Али просто стоеше и гледаше втренчено. Суетност се приближи до Пират. По

неговото тяло премина тръпка — нямаше къде да избяга, защото приливът прииждаше и водата вече беше заляла скалите. Всички бяха затаили дъх. Суетност беше на около трийсет сантиметра от Пират, а той продължаваше да стои на мястото си като омагьосан. Болонката вдигна глава, очите ѝ го гледаха изпод бретона. Една секунда мина в пълна тишина. После тя легна по гръб, вдигна лапички във въздуха и го изгледа съблазнително.

— Ах, ти, безсрамнице! — каза Роди, с което наруши мълчанието. — Погледнете я само, флиртува с Пират.

— А погледнете Пират — добави Мак.

На неговата муцуна беше изписано смущение. Той беше навел глава и двете кучета се душеха, допрели носове. После той размаха опашка и легна до нея.

— Какво ще кажете? Мисля, че Пират е влюбен — каза Мак и се усмихна лъчезарно на Али.

Сърцето на Съни се сви. За двете години, през които двамата бяха заедно, Тесоро дори не признаваше присъствието на Пират — само понякога ръмжеше заплашително и се опитваше да го ухапе по муцуната. А ето че болонката на Али Рей беше успяла да подчини Пират и дори може би да го накара да се влюби в нея. И всичките ѝ теории, че Мак не иска да се ожени за нея, защото кучетата им са несъвместими, можеха да вървят по дяволите.

— Аз ще се погрижа за пицата — каза Роди и се запъти към кухнята. — Тук, навън, ли ще хапнем? — извика от прага.

— Да — отговори Мак. — Освен ако не ти е студено — добави и погледна загрижено Али.

— Един пуловер може да оправи това — отговори тя. — Обичам да се храня на открито. Калифорнийците не го правят достатъчно често. Искам да кажа, не се възползват от климата. Научих се да се радвам дори на мъглата в Малибу и на зимните бури толкова, колкото и на горещите и слънчеви дни, в които се питаш как въобще е възможно хората да живеят другаде.

— А ти би ли живяла някъде другаде? — запита Съни.

Али я изгледа, изненадана и отвърна:

— Понякога се замислям за това. Мечтая за друг живот. — После сви рамене и добави безгрижно: — Но такъв е животът, който съм си

създаде. И съм имала късмет, знам. Милиони жени биха искали да са на мое място. Не е ли така?

Тюркоазеносините ѝ очи се спряха на Съни, която каза смутена:

— Да, сигурна съм, че е така. Макар че, разбира се, в никакъв случай не биха могли да заместят истинската Али Рей.

— Имам нужда от вълшебна пръчка, за да променя живота си — каза Али тихо, като че ли изказваше на глас мислите си, а не водеше разговор. — Само този атрибут от приказките ми трябва, за да изчезна.

Мак отвори вратата, която водеше към вътрешността на къщата.

— Пица. Елате и си вземете. В това време Роди остави двете огромни тестени изделия върху масата от секвоя, донесе бутилка вино „Пелегрино“, както и чер пипер и лют червен пипер. Последно донесе салфетките, които вятърът разпиля. Мак предложи на Али своя стар тъмнозелен кашмирен пуловер и тя му благодари с усмивка.

Съни познаваше добре въпросния пуловер. Беше го купила за Мак преди две години за Коледа. Тя закопча жилетката си и седна до Али. Когато всички се настаниха и напълниха чашите си, Мак каза:

— Добре, първо да кажем добрите новини, които имаме, Али. Е, позволете да се поправа. Новините са добри в известен смисъл. Крайслерът не се е появявал, откакто Лев те охранява.

Раменете ѝ увиснаха.

— Ами когато престане да ме пази? Пък и кой е той? Толкова е страшно да знаеш, че някой те наблюдава. Като че ли ти крадат живота.

Съни виждаше, че тя истински се страхува.

— Вече ще си добре — каза нежно. — Мак ще оправи всичко.

— Да, ще се погрижа — обеща Мак. — Все още работим по въпроса. — Режеше пицата на парчета със сръчността, дължаща се на десетилетия практика. — Знам, че обичаш аншоа, Али. И Роди, но малко. — Напълни чиниите на Съни и Роди.

Съни беше разтревожена. Първо болонката и Пират, а сега и аншоата. Може би тя и Мак не бяха съвместими все пак. А Али беше толкова красива, така уязвима и безпомощна в прекалено големия за нея пуловер на Мак — приличаше на уплашена русалка, готова отново да се скрие в морето. Дори Роди беше подвластен на магията ѝ. Тя видя изпод спуснатите си клепачи как Мак се усмихва на Али.

— И така, кога заминаваш за Кан?

— След два дни. Не че съм готова. Всъщност предпочитам да не съм там, особено след като знам какъв е филмът. — Сви рамене и отхапа от пицата. — Но такава ми е работата. Ще отида и ще направя всичко, каквото трябва. Все пак, нали за това ми плащат.

Съни също отхапа от пицата си. Тя имаше дъха и вкуса на аншоа. В скута ѝ лежеше Тесоро и трепереше. Тя стана, влезе вътре, свали кувертюрата от дивана и уви в нея кученцето си, после отново излезе на верандата. Сега вятърът определено беше студен и тя също започна да трепери. Никой, включително Мак, не забеляза. Говореха за новия филм на Али и за фестивала в Кан.

— Трябва да дойдеш с мен. — Али гледаше право в очите на Мак. — Бих се радвала на приятел в онази среда. А и ще можем да поговорим за ситуацията с Рон, да нахвърлим план за действие. Както и за онзи, който ме следи, и за писмата. Просто нямам време, преди да тръгна — добави.

— Може би ще го направя — каза Мак.

Сърцето на Съни се сви. Губеше битка, за която дори не знаеше, че се води. Отново стана и каза:

— Съжалявам, часовата разлика ме убива. А утре трябва да стана много рано.

Грабна виещата Тесоро, целуна всички бързо и им каза „довиждане“. Изненада се, когато Али стана, за да я прегърне. На познатото лице на филмовата звезда беше изписана тъга, която говореше много за самотата ѝ.

— Чуй — каза Съни, изведнъж изпитала загриженост, — ако имаш нужда да поговориш с някого, обади ми се. Номера ми го има в указателя. — Погледите им се срещнаха. — Наистина искам да го направиш — добави тя тихо. — Понякога мнението на друга жена може много да помогне.

Али ѝ се усмихна и отново я прегърна.

— Не съм свикнала жените да ме харесват — каза. — Те обикновено ревнуват.

Съни се усмихна. Нейната ревност беше временна, тя щеше без колебание да остави любимия си в компанията на известната красавица. А и беше вярно, че се чувства уморена. Едва държеше очите си отворени. Мак я изпрати до вратата. Стисна я за рамото и я обърна с лице към себе си.

— Добре ли си, скъпа? — запитва.

Тя свали панделката от косата си и тръсна глава, водопадът от черна коприна се разля по раменете ѝ и тя стана още по-красива, а Мак се усмихна.

— Хей, бейби — каза убедително, — не ревнуваш от Али, нали? Тя е просто една изгубена душа, Съни. Нищо лично.

— Знам — каза и добави с усмивка: — Просто внимавай, а?

Но все пак, докато пътуваше на висока скорост със своя „Харли“ по крайбрежната магистрала към Санта Моника, закопчала Тесоро на сигурно място в якето си, тя се питаше дали беше постъпила правилно.

ГЛАВА 17

Шумът от мотора на Съни заглъхна и Роди взе Суетност в скута си, за да ѝ даде остатъците от пицата си.

— Тя явно също иска аншоа. Подаде ѝ още едно парче. Само че този път Суетност ухапа пръста му.

Той хвърли измъчен поглед на Али, а тя въздъхна и каза, че съжالياва и че Суетност си има своите проблеми, да.

— Тя обича само един човек и това е Ампара, икономката ми. А не знам колко пъти е ухапала Рон.

Мак взе стола си и седна до нея.

— Като говорим за Рон, виждала ли си го напоследък?

— Не. Трябваше да се яви в съда миналата седмица, но така и не дойде. Не можах да му връчат призовката, защото не го откриха.

— Мислиш ли, че бяга от придвижване на делото по развода?

— Разбира се. Защо иначе би изчезнал? Освен ако не е избягал с друга жена.

Мак поклати глава.

— Мога да те уверя, че не е така. Определено не е с любовницата си. Тя също не знае къде е той.

— А мога ли да запитам откъде знаеш? — каза Али.

— По-добре да не задаваш въпроси. Обаче мога да ти кажа, че няма защо да се тревожиш за това.

— Тази не е първата извънбрачна връзка на Рон. Той дори нае една от любовниците си за своя „секретарка“ и ѝ купуваше скъпи подаръци. Сметките трябваше да отиват в офиса, но понякога се оказваха при мен по погрешка. Той беше много щедър с нея — добави сухо. — Спомням си диамантения часовник, който ѝ купи. Беше по-скъп дори от моя. — Усмихна се. — А това причинява болка. Макар че, да ви кажа истината, по онова време щях да съм щастлива, ако ми беше подарил само букет маргаритки.

— Струваш повече от това.

Тя сви рамене.

— Сега мога да си позволя сама да си купувам диаманти, но знаеш ли — просто не е същото.

— И как стоят нещата сега?

— Така, както стояха и преди две седмици. Къде е Рон?

— Точно този въпрос ми зададе и Демарко днес.

— Сам Демарко? — Тонът ѝ издаваше гняв. — Той се нарича приятел, обаче не чрез приятелство се добра до тази позиция, а чрез непрекъснати настоявания Рон да почива повече. „Взemi си свободно време, поиграй си с момичетата, отиди на ваканция“, все така го съветваше. И Демарко има немалка вина за отчуждаването между нас.

— Значи Рон е напуснал града, без да каже на никого къде отива. И тъй като не е с любовницата си, можеш ли да се сетиш за друга причина да иска да изчезне?

Тя сви рамене.

— Бизнес, имаш предвид? Не знам нищо за работата му.

— Щеше ли да го наследиш, ако беше умрял?

Дългата руса коса на Али се развяваше на бриза. С жест, елегантен като този на балерина, тя я отметна от очите си.

— Знам само какво ми отрежда предбрачният договор.

— Плюс онова, което сега ще успеят да уговорят адвокатите ти. Като се има предвид репутацията на Рон с жените.

— Точно така.

Роди хвърли поглед на Мак. Време беше и той да си тръгне.

— Окей — каза. — Да речем, че нощта е свършена. — Извади визитна картичка от портмонето си и я подаде на Али. — Обади се, ако имаш нужда от нещо. Каквото и да е.

Тя му се усмихна, а той се наведе и я целуна по бузата.

— Отново ти благодаря, Роди. Беше прекрасно да се запозная с теб.

— За мен е чест.

Той ѝ се поклони като на царица, а после се обърна толкова рязко, че едва не се блъсна в стъклената врата, с което ги накара да избухнат в смях.

ГЛАВА 18

— Толкова е мил — каза Али.

— Така е — съгласи се Мак.

Настана тишина. Океанът ревеше на заден фон, чайките кацаха по скалите, а последният пеликан летеше към дома си самотен.

— Съни също — наруши мълчанието Али. — Много е красива.

— Така е — съгласи се отново Мак.

Погледите им се срещнаха и мълчанието се задълбочи. Между тях се простираше светът на възможностите. Мак накрая развали магията, наля вино в чашите им и хвърли остатъците от пицата на Пират, който ги погълна нетърпеливо, докато Суетност го наблюдаваше от скута на Али и отмяташе бретона си като минифилмова звезда, позираща пред камерите.

— Как се сдоби с Пират? — запита Али.

— Спасих го от участ, по-лоша от смъртта. Всъщност... — Мак погледна Али, която отпиваше от виното си и го гледаше — спасих го от смъртта.

— Разкажи ми — настоя тя.

— Е, както пише в старите приказки, беше „тъмна и страшна нощ“. Аз карах над каньона в Малибу, когато видях тялото на шосето. Малко ранено кученце, което просто лежеше там, а главата му представляваше кървава каша, единият му крак беше счупен толкова зле, че висеше само на едно сухожилие. Наведох се да го погала, като си мислех: „Ама че начин да умреш“. А кученцето отвори едното си око и ме погледна. Буквално се стреснах, защото мислех, че е мъртво. Обаче в онова единствено око видях надежда. — Мак сви рамене. — Какво можех да направя? Разбира се, съблякох ризата си, завих го в нея, сложих го на задната седалка и го закарах при ветеринаря в Санта Моника. Платих необходимото и им казах да направят всичко възможно да го спасят и си продължих по пътя, щастлив, че поне съм му дал шанс. И тъй като бях извън града, получих съобщението на ветеринарния лекар чак след седмица. То гласеше: „Наложу се да

ампутираме левия заден крак и да отстраним едното око. Кучето се поправя. Можеш да дойдеш и да си го вземеш. Готово е да се върне у дома.“ Обадих му се с въпроса как така да го взема, след като не е мое. Обясних, че просто съм го намерил на пътя и съм решил да му дам нов живот. И ето какво ми отговори ветеринарят: *„Има стара китайска поговорка, че ако спасиш нечий живот, завинаги си отговорен за тази душа. Кучето е твое, мистър Райли. Така че ела и си го вземи.“* — Мак поклати глава, завладян от спомена. — И аз го направих. И въпреки тъжното си състояние, кучето ме поздрави така, сякаш винаги сме се познавали. И, повярвай ми, сега изглежда точно така. Не мога да живея без него.

Али хвана ръката му.

— И кажи ми, Мак Райли — запита тя, с което го изненада, — ще можеш ли въобще да живееш без Съни?

Мак си пое дълбоко дъх. Гледаше една от най-красивите, най-известните и най-желани жени на света. И изкушението се беше настанило между тях, нежно като коприна.

— Не, не бих могъл — отговори той тихо.

Али въздъхна. Не беше приятно да те отхвърлят.

— Харесва ми откровеността ти — каза тя и взе чантата и кучето си. — Става късно. Трябва да тръгвам.

Той я изпрати до колата ѝ.

— Поканих те да дойдеш в Кан с мен — каза тя. — Ти ми отговори с „може би“. Това обещание ли е?

Мак постави длани на раменете ѝ.

— Много зависи от твоя отговор — каза тя. — Повече, отколкото някога ще разбереш.

Той я целуна и по двете кадифени прасковени бузи.

— Може би — каза отново.

Тя се обърна към вратата, после — отново с лице към него.

— Мак, богатите хора не изчезват просто така, нали?

Той поклати глава.

— Особено онези, които са длъжници на съпругите си.

Тя кимна.

— Точно това си мислех и аз. Ще намериш Рон за мен, нали?

— Ще направя всичко възможно.

Тя се усмихна — с онази божествена усмивка, която караше зрителите да се изпълват с любов към нея.

— Единствено това мога да те помоля — каза тя.

Али се качи в колата си и потегли, а Мак взе Пират и се върнаха в тяхната малка къща като затвориха вратата след себе си. Мак си помисли с тъга, че златните възможности понякога просто не могат да бъдат осъществени. Което идваше да покаже, че в живота единственото, което е от значение, е подходящият момент, което ни връща на въпроса за времето.

Той излезе отново на верандата, заслуша се в прилива и се замисли за изчезналия съпруг и за странните писма. Този сценарий никак не му харесваше. Никак. Набра номера на Лев Оренщайн и го обсъди с него.

— Али не иска да замесваме полицията. Така че всичко зависи от нас.

— Аз ще я пазя — отговори Лев. — И ще внимавам онзи лудият да не я доближи отново. Но останалото зависи от теб.

Мак с тревога осъзна колко прав е той. Ето че хората, нетърпеливи да открият Рон, вече бяха трима. Съпругата му, която искаше развод; любовницата му, която искаше брак; и деловият му партньор, който искаше да върне приятеля си и вероятно изкупление в негово лице, ако налице излезеха финансови злоупотреби. Рон Перин беше интересен човек, да.

Мислите на Мак се върнаха към Съни. Нима не беше казал пред любовта на живота си, че е възможно да отиде до Южна Франция със световноизвестната красавица? Че там ще бъдат само той и тя? Имаше късмет, че тя още му говореше. Беше късно и не искаше да ѝ се обади, защото тя беше уморена, а така само щеше да попречи на почивката ѝ. Знаеше, че вероятно спи. И вместо това ѝ изпрати съобщение.

„Надявам се да си починеш добре. Ужасно ми липсваш. Марина не е толкова далеч, колкото Рим. Има ли някакъв шанс да ме поканиш на вечеря утре? Традиционното мексиканско блюдо tamales ще е напълно достатъчно. И не, няма да отида до Кан с великолепната филмова звезда. Просто бях учтив. Обичам те, бейби.“

Нейното съобщение го чакаше на следващата сутрин.

„У дома, седем часът. Забрави за tamales. Мога да приготвям и други блюда, както знаеш.“

ГЛАВА 19

Съни беше планирала всичко. По душа Мак беше доста старомоден човек. Затова тя реши вечерята да започне със зеленчукова супа с масло. Тя беше изключително вкусна, ако се поръсеше с натрошени бадемове сладки и съвсем малко канела. Никой нямаше да предположи колко лесно се приготвя. Щеше да последва любимото му италианско блюдо — пиле в доматен сос и гъби, поднесено с макарони. То, също като супата, можеше да се приготви предварително, та да не трябва да претичва непрекъснато до кухнята. А десертът щеше да е нейният любим сладкиш — лека лимонова торта, сервирана с нискокалоричен шоколадов сладолед.

Избираше нискокалорични храни като отстъпка пред собствената си съвест, макар че, когато приготвяш вечеря за любимия, трябва да си готова да му доставиш удоволствие. Освен това беше купила доброкачествено шампанско „Енри“, по-малко известна марка, макар и обичана във Франция, и бутилка скъпо „Бордо“, за което наистина плати повече, отколкото можеше да си позволи, и което трябваше да се отвори от предния ден, за да може да „диша“.

Както и да е, това беше менюто, което според нея щеше да му достави удоволствие. Да, всичко беше внимателно планирано в чест на нейния мъж. Беше подбрала „мъжки“ покривчици за студено сервиране в гранитеносиво, обикновени бели чинии и сребърни прибори. Никакви къдри или цветя — неща, които обичат единствено жените. Изключение правеше кристалната ваза с рози, но те бяха „Стърлинг“ и имаха онзи сиво-лилав цвят.

Тя беше неустойимо женствена в сладката и дяволита, ако тези думи могат да се употребят за дреха, къса копринена рокля в същия цвят като розите, с много тънки презрамки и дантела на дълбокото деколте. Много високи сребристи сандали — от Джими Чу, естествено. Беше ги купила преди цели четири години, но все още много ги харесваше.

Тъмната ѝ коса беше оставена свободно и падаше по изключително секси начин над едното ѝ око, беше сложила на устните си любимото си червило „Диор Руж“ — вечерното — и, разбира се, парфюма „Мицуко“. Огънят гореше уютно в огнището, макар вечерта да не беше студена. Нийл Янг изпълняваше „Пълна луна“ много тихо, а свещите проблясваха в здрача.

Поне веднъж цялата къща беше чиста и подредена, защото, като знаеше колко Мак мрази хаоса, Съни беше прибрала всичко в чекмеджета и гардероби. Разбира се, това означаваше, че няма да може да намери нищо в продължение на седмици, но вечерта си струваше.

Взе от хладилника една смокиня, залята с шоколад, отхапа и се запита защо не може да постигне самоконтрол, когато става въпрос за сладки неща. И при това знаеше, че дупето ѝ ще нарасне с всяка хапка. Въздъхна и си каза, че все пак животът е съставен от малки удоволствия. И особено сладки. Освен това, тези смокини бяха божествени.

Огледа се и си каза, че домът никак не е уютен така чист и подреден. Диваните бяха хлътнали на местата, където тя се излягаше заедно с Тесоро да погледа телевизия или да навакса с работата. Бюрото със стъклената горна повърхност с никеловите крака, което беше купено наскоро от „Уилямс-Сонома хоум“ в опит да се добави малко модерен шик, винаги беше покрито с разни хартии и документи, както и с отпечатъци от мръсните лапички на Тесоро. Рогозката в стил Сайта Фе, дадена ѝ от майка ѝ, всъщност не подходеше на нищо друго в апартамента, но ярките ѝ цветове ѝ напомняха за дома. Дървената масичка за кафе пред камината беше едно от откритията, които беше направила на пазара, и тя се надяваше да се окаже, че е истинска антика. В момента беше отрупана с вази с цветя, купени в супермаркета на Гелсън, а допълнителна красота ѝ придаваха малките речни камъчета, подредени около вазите. Другата стена беше заета почти цялата от снимки — на баба ѝ, на семейството и приятелите. Но в средата, на най-почитаното място, стоеше поставената в рамка от неръждаема стомана снимка на първия ѝ „Харли“, а до нея — тази на другата любов от младостта ѝ — нейния кон, кестеняв красавец на име Юпитер. Сърцето на Съни все още се изпълваше с чувства, когато го гледаше. Юпитер беше споделял живота ѝ цели четиринайсет вълнуващи години и все още продължаваше да ѝ липсва. Липсваше ѝ и

старият „Харли“, но по други причини — главно защото ѝ напомняше за младостта и за забавленията, на които беше отдадена тогава.

Само големият сребърен свещник на масичката за кафе беше истинска антика и ѝ беше подарен от баба ѝ. Вторият такъв свещник, близък на този, беше у сестра ѝ Самър. Този свещник означаваше за Съни много повече от всяка друга вещ в къщата. Сега тя запали свещите и ароматът на пчелен восък и мед бавно изпълни въздуха.

По рафтовете, които покриваха задната стена, бяха натрупани книги. Най-хубавото нещо в жилището ѝ и причината да го купи бяха френските прозорци, съставляващи цяла една стена. От тях се разкриваше прекрасна гледка към яхтклуба и неговите вечни весели светлини. И тя заставаще пред тях всяка вечер, гледаше залеза и падането на здрача и постепенната поява на светлините на яхтите. Всяка нощ беше като навечерието на Коледа — макар че по Коледа беше, естествено, още по-красиво, защото яхтите бяха украсени и приличаха на разноцветни полилеи. Тя и Мак обикновено гледаха техния парад от верандата и трепереха в студената декемврийска нощ, макар и наметнали палтата си.

Съни се огледа за пореден път и реши, че жилището ѝ все пак се почиства бързо и лесно. И, разбира се, единственото помещение, което винаги беше безупречно, беше кухнята. Там дори тя не можеше да понася хаос. Трябваше да знае къде е всичко — ножовете, подправките, чиниите. Тя беше превъзходна готвачка и тази вечер щеше отново да изкуши Мак с вечерята и секси роклята. И той щеше, поне за известно време, да забрави Али Рей, макар да беше сигурна, че тя самата няма да може.

Това, което най-много я впечатляваше у Али, беше чувството за самота, което се излъчваше от нея. Как беше възможно да е самотна, след като познаваше толкова много хора, след като всички искаха да са в кръга на познатите ѝ?

Тази вечер обаче беше нейната, а не на Али. И ако въобще някога е имало замисъл за съблазняване, то това беше нейният. Съни сви рамене. Хей, едно момиче винаги трябва да опитва, нали така? Възможно беше дори тя да повдигне въпроса тази вечер, ако Мак не го направеше.

Когато Мак влезе през вратата, въпреки че уж беше готова, сърцето ѝ прескочи един удар, а коленете ѝ омекнаха. Той беше

толкова привлекателен, макар и да твърдеше, че е съвсем обикновен на вид.

„Обикновен“ със сигурност не беше. Тя обожаваше стройното му мускулесто тяло, винаги гореше от желание да прокара длани през черната му коса, а когато сините му очи погледнеха дълбоко в нейните, можеше да се закълне, че той вижда душата ѝ. И ръцете му бяха красиви, слаби и леко костеливи, твърди, когато трябва да са такива, и нежни, когато това беше нейното желание. Ако трябваше да ги определи по някакъв начин, щеше да избере думите „романтични ръце“. Да, определено „романтични“.

Дълго време стояха и се гледаха. После Съни се сгуши в прегръдките му. Вдъхна познатия аромат на кожата му, на току-що измитата му коса, на стария му кашмирен пуловер, от който струеше и мирисът от тялото на Пират, а сега се усещаше и полъхът от парфюма на друга жена — „Шанел“, според нея.

Влязоха прегърнати във всекидневната.

— Не ме напускай. Никога — прошепна той, целуна, я и тя се разтопи от нежност.

После сведе поглед и видя Тесоро да стои до тях с вдигната нагоре сладка муцунка.

— Ух-ух — каза, изведнъж изпълнена с различни страхове.

Мак откъсна устни от нейните, за да погледне. Тесоро наведе леко глава, за да подуши обувките му. След това, изискано, разбира се, защото беше много възпитано куче, повърна върху тях. Съни извика, Мак нададе стон, а Тесоро се настани на дивана, вдигна небрежно единия си крак и започна да ближе интимните си части.

— Това куче е абсолютно невъзпитано — каза Мак, а Съни се спусна да вземе стари хавлии. — Пират никога не би направил нещо подобно, а той е просто помияр от улиците на Лос Анджелис, за Бога. Какво им става на проклетите аристократи? Мислят, че нямат нужда от добри маниери?

— Толкова по въпроса за чистите породисти кучета — съгласи се смирено Съни.

Тесоро намали романтичността на вечерта със степен или две, затова Съни побърза да налее шампанското с надеждата, че то може би ще успокои разбунените духове на Мак. Като че ли успя да постигне

този ефект и двамата седнаха, уловени за ръце, и започнаха да разговарят за Демарко и семейство Перин.

— Все още не съм сигурен каква е ролята на Демарко — каза Мак. — Ако наистина е пълноправен партньор на Рон Перин, обзалагам се, че отскоро е с този статут. А пък ако са намислили нещо двамата, то той би искал Перин да е край него. Не мисля, че той има нещо общо с изчезването му. Особено след като ме помоли да го открия. Колкото до Али, не съм сигурен, че тя е щастлива да бъде без него. Както и да е, ето че сега и тримата го търсят и от мен зависи да го намеря.

Съни отпи от шампанското и го изгледа над ръба на чашата.

— Ще ти платят ли?

— За финансовата страна се споразумяхме с Демарко. Али Рей плаща повече от щедро, за да съм на разположение два̀сет и четири часа в денонощието и седем дни в седмицата, но тя иска от мен не само да открия изчезналия ѝ съпруг, а и да узная кой я следи. Възможно е това да е най-голямата заплаха за нея. Колкото до Мариса, мисля, че тя се забавлява от всичко това.

— Ха! — засмя се пресилено Съни.

— Какво?

— Никога няма да забогатееш.

Той ѝ се усмихна.

— Но виж само как се забавлявам.

Мак смени темата, възхити се на цветята и на роклята ѝ. Дори отбеляза колко е чисто и подредено, после излезе на терасата, за да се възхити на гледката, а Съни увеличи малко звука на музиката и сервира супата. Както се беше надявала, тя много му хареса и те отново бяха готови да се насладят на романтиката. Тя се усмихваше щастливо. Определено знаеше как да стигне до сърцето на един мъж.

Специалното „Бордо“ с главното блюдо разтопи още повече сърцето на Мак. Забравиха за десерта, взеха чашите си и прегърнати отидоха в спалнята, която Съни предварително беше подредила артистично — мека кашмирена кувертюра, няколко изправени възглавници, а чаршафите, макар и дадени от майка ѝ доста отдавна, бяха марка „Фрете“. Беше избрала кашмирената кувертюра, за да могат да се завият с нея, ако им стане студено. Не че имаше голяма вероятност за това.

Лампите хвърляха златисти отблясъци, музиката беше подходяща за любов, а леглото — както и тяхната съдба — ги очакваше.

Тя позволи на Мак да я съблече. Нямаше много дрехи върху себе си, но ѝ харесваше да усеща вълнението му. След това той я взе на ръце и я положи върху леглото.

И двамата се озоваха изведнъж в рая — или поне в онази негова част, която можем да посещаваме, докато сме още на земята — когато тя чу заплашително ръмжене. Отвори очи тъкмо навреме да види как Тесоро се хвърля върху Мак. С разперени лапи.

Викът на Мак не беше от страст — тоест, не беше онзи, който тя очакваше. Той се изправи рязко, прокле кучето, което го изгледа презрително, после стъпи на пода и излезе от стаята. Съни се спусна да вземе някакъв дезинфектант и да обработи четирите одрасквания по гърба му. Той отново извика, защото препаратът предизвикваше щипене по кожата му.

— Помисли за съседите — напомни му тя. — Ще решат, че е семейна свада, и ще извикат полицията.

— Кажи им да се обадят на Службата за контрол над дивите животни — посъветва я той. Още го болеше.

Съни се замисли за странностите на живота. Ето, този същият мъж можеше да си има работа с убийци, без да му мигне окото, но изправен срещу сладкото малко чихуахуа... Тя поклати глава и въздъхна. Толкова по въпроса за романтичната вечеря.

— Знаеш ли започна тя лъчезарно, бодро, — какво ще кажеш да изпием по едно питие?

— Разбира се. — Мак вече се обличаше. — У дома. Там е безопасно.

И така, те оставиха бедната Тесоро да си ближе лапичките и да се разкайва.

Малибу обаче ги успокои със старомодния си чар и скоро бяха в леглото на Мак. Съни много внимаваше да не постави длани на раните му, а Пират беше просто дискретна купчинка в своята кошничка под прозореца. И всичко отново беше радост и светлина. И, о, Господи, беше им добре, помисли си тя и заспа в прегръдките му.

Обаче и тази нощ нямаше предложение за брак. Какво може да направи едно момиче, когато любовта на живота ѝ бива саботирана от нейното собствено чихуахуа?

ГЛАВА 20

Съни си тръгна рано на следващата сутрин, за да поднови напрегнатите си отношения със собственото си куче, а Мак реши да се разходи до „Кугис“ за кафе и палачинки. *„Палачинки с боровинков пълнеж“*, реши Мак и подсвирна на Пират. *„И достатъчно кафе, че и боен кораб да потъне в него.“* Телевизионното му предаване беше временно преустановено, окончателното решение още не беше взето и поне веднъж в живота той разполагаше със свободно време. Чувстваше се добре.

Махна с ръка на охраната при портата и закрачи по крайбрежната магистрала. И забеляза колата, паркирана малко вляво от пясъчната област встрани от главната артерия. Стар *„Кадилак“*. Тъмночервен на цвят. Бургундско червено, както го наричат. Прашен. Изглеждаше така, сякаш е захвърлен там, но той видя човека зад кормилото. Лицето му беше слабо, кожата — мургава. Брадата може би беше подходяща маскировка и естествено, типичните за Калифорния слънчеви очила.

През главата му мина, бърза като мълния, мисълта, че е виждал това лице, този човек и преди, да се разхожда бавно напред-назад покрай брега. Мак извика на Пират да го следва и отиде при колата. Прозорците бяха свалени, той пхна главата си вътре и попита:

— Здравей. Какъв ти е проблемът, човече?

Мъжът го изгледа мълчаливо. Брадата беше истинска. Той въздъхна дълбоко.

— Можеше и да се досетя, че ще ме забележиш. Разбира се, знам кой си. — Взе една визитна картичка от таблото и я подаде на Мак. — Санди Липски. Частен детектив.

„Ама че глупак, помисли си Мак. Не може дори наблюдение да проведе, без да го забележат. Изпъква като гнойна рана.“

— Трябва да поговорим — каза Липски.

— За какво? — запита Мак.

— За Роналд Перин.

Мак не показва изненадата си. Разбира се, можеше да се качи в колата при Липски и да го подкани да говори, обаче той предпочиташе да вижда хората в тяхната среда — така добиваше представа за същността им.

— Добре, ще отидем в офиса ти — предложи. — Ще те следвам с колата си.

Кой е Липски, стана очевидно, когато Мак видя офиса му. Малък, в една от страничните улици на Санта Моника. Стари и уморени шкафове, пълни с папки; очукано бюро със стар кожен стол с висока облегалка и мръсен и опърпан стол като онези, които могат да се видят на всяко летище, за клиента му. Мръсни прозорци, пейзаж, рисуван с водни бои, надраскан дървен под. Нямаше климатична инсталация, но това беше нещо обичайно покрай брега, защото хората се кълняха, че нямат нужда от такива и могат да се наслаждават на морския бриз. Което не беше непременно вярно, особено днес в офиса на Липски. Мак реши да не обръща внимание на застоялия, пълен с никотинов дим, въздух в офиса и да се съсредоточи върху работата.

— Преди да започнем да говорим за Перин, кажи ми кой си ти — каза той, седна на стола за клиента и се постара да се чувства относително удобно.

Историята на Липски му беше добре позната — бивше ченге, изгонено от служба заради наркотици и впоследствие затънало в мръсния подземен свят. Изкарало няколко години така, после открило лесната програма, състояща се от дванайсет стъпки, успяло да си създаде нов живот и заело се с бизнеса на частния детектив.

— Нищо особено — каза той и запали „Марлборо“.

— Шпионирам годениците на жени, които искат да знаят дали бъдещите им съпрузи имат минало. Или пък „подарък“, за който те нищо не подозират — като например друга съпруга. Проследявам съгрешили съпрузи до поредния мотел. Такива неща.

Дръпна дълбоко от цигарата. Пепелта се посипа по предницата на ризата му. Мак чакаше. Тази техника никога не го беше разочаровала.

— Срегнах Руби Пърл в рехабилитационния център — каза Липски. — Продължихме да се виждаме и след това, да се окуражаваме. Тя беше хубава, руса, пълна с живот. Винаги ме караше да се смея. Наистина бях влюбен в нея. После тя срещна друг мъж.

Каза ми, че той е наистина богат. Била го срещнала в стая за разговори по Интернет. Започна да се вижда с него и скоро ме изостави. Той ѝ купуваше подаръци — диамантен часовник, такива неща, каквито аз никога не бих могъл да си позволя, дори да работех непрекъснато. — Сви нещастно рамене. — Как бих могъл да се състезавам с него?

За втори път Мак чуваше за диамантен часовник.

— Но продължавах да я обичам — каза Липски. — Нали знаеш как е? Понякога има жени, които не можеш да забравиш, колкото и да се опитваш. Канех се да си я върна по някакъв начин. И тогава тя изчезна. Точно както казват: „Изпари се във въздуха“. По онова време не знаех с кого се вижда. Знаех само, че е богат. Минаха месеци. Полицията я включи в списъка на безследно изчезнали хора. Никой не я търсеше. А аз не можех да намеря покой. Трябваше да знам какво се е случило. Подобен род момичета не изчезват просто така. Винаги някой мъж има нещо общо с това. И тогава стар приятел от полицейското управление в Лос Анджелис ми помогна да открия, че тя се вижда с Рон Перин. И той дори ѝ бил дал работата на своя секретарка. Знаем, че е мъртва — добави тихо Липски. — Онази странна и необяснима интуиция. Нали знаеш как е? Просто усещаш.

— Разбирам — каза Мак. Мислеше, че Рои Перин здравата е загазил. Нищо чудно, че беше решил да изчезне.

— Онази вечер аз бях човекът в къщата на Перин — каза Липски, с което го изненада.

— Как влезе?

Липски сви рамене.

— Понякога е важно кого познаваш. Недоволен служител или работник; откраднат ключ... знаеш подобни трикове. Искях да узная кой... защо... Както и да е, разполагах с ключ и с кода за алармената инсталация.

— Исусе! — възкликна Мак. — Толкова ли беше лесно?

Липски поклати глава.

— Не, аз съм толкова умен.

Мак се засмя. У този човек имаше повече от онова, което се виждаше на повърхността.

— Видях колата на Перин да излиза през портата. Беше истински шок за мен, когато жената слезе на долния етаж. И въоръжена, за Бога! Не исках да я нараня по какъвто и да било начин, не исках и аз да

пострадам, нито пък да ме тикнат в затвора за влизане с взлом в къщата на Перин. Исках просто да се измъкна. Затова я повалих на пода и избягах възможно най-бързо. Според мен тя щеше да е прекалено шокирана и уплашена, за да ме преследва, макар и въоръжена. — Сви рамене. — Оказах се прав. Лесно се измъкнах.

— А какво, между другото, търсеше в къщата на Перин?

— Доказателства — отговори простиичко Липски. — Той уби приятелката ми. Трябваше да е останало нещо, нали?

Уморените и внимателни очи на Липски, поставени дълбоко и горящи като два въглена, гледаха право в тези на Мак.

— Трябва да ми помогнеш, Райли — каза той. — Моля те.

ГЛАВА 21

Самотата беше хванала Али в лапите си и не искаше да я освободи. Онова задущаващо чувство, когато, втренчила поглед през прозореца, разбираше, че докато всички други са навън и се забавляват, тя е уловена в капана на живота, който сама си е избрала и създала. По абсолютно същия начин се чувстваше в неделните следобеди в малкия тексаски градец като тийнейджърка. Животът минаваше край нея и тя знаеше, че никога няма да има възможност да участва в него.

Замисли се за Съни Алварес. Ето, тя беше жена, която никога не би позволила на живота да минава покрай нея. Съни караше бясно своя „Харли“ в лентата за бързо движение, с коса, скрита под сребристия шлем, и приличаше на забързания и весел бог Хермес. Али си спомни как Съни я беше погледнала право в очите онази вечер в къщата на Мак и как я беше помолила да ѝ се обади, ако някога иска да поговори с някого... *„Понякога мнението на друга жена може много да помогне.“*

Разбира се, Съни не е била искрена. Тя си имаше собствен живот и му се наслаждаваше, едва ли щеше да отдели време да изслуша Али, която егоистично искаше да говори за проблемите си. Али знаеше, че те ще прозвучат напълно тривиално на друга жена, ще ѝ се сторят досадни. Все пак, предполагаше се, че тя е жена, която има всичко.

Но все пак, като си спомни загрижеността в очите на Съни, ръката ѝ започна да кръжи неспокойно над нейния „Блекбъри“. Обади се на „Телефонни услуги“ и се сдоби с номера ѝ. Нямахше какво да губи, освен достойнството си, затова набра цифрите. Съни отговори мигновено.

— Здравей, Али. — Беше изненадана. — Радвам се, че се обади.

— Наистина ли? — възкликна Али, също изненадана.

— Разбира се! Чуй, искаш ли чашка кафе? Можем да се срещнем в „Старбъкс“. Уф, чакай минутка, за миг забравих, че ти не си свободна да правиш такива неща. Искам да кажа, че в „Старбъкс“

най-вероятно ще те притесняват. Тогава, защо не дойдеш у дома? Така ще можем да поговорим.

— Сигурна ли си, че не прекъсвам нещо? Че не провалям деня ти? — запита предпазливо Али.

— Разбира се, че не — излъга Съни, даде ѝ адреса си и каза, че веднага ще приготви кафето. — Обичаш ли еспресо?

— Обожавам го — каза Али и престана да мисли за тревогите си относно кофеина.

Съни веднага се обади на клиента, с когото имаше среща, и му каза, че е възникнал неочакван проблем, затова ще се свърже с него по-късно. И какво, ако това ѝ струва работата? Али беше самотна и имаше нужда да поговори, а тя ѝ беше обещала приятелството и помощта си.

След половин час Али влезе през входната врата на Съни, огледа се и забеляза импровизираната мебелировка, снимките на „Харли“-то и на коня и общия хаос.

— Съжалявам, че е разхвърляно — каза Съни. — Странно, но винаги е така. Не знам защо.

Али забеляза, че Съни е облечена в дънки и тениската с надпис: „Любовта е всичко, от което имаме нужда“.

— Ще повярваш ли? — запита и седна в края на дивана.

Съни отиде при нея, за да премести някакви документи, оказали се зад гърба ѝ.

— Настани се удобно — каза. — И не, не вярвам, че само от това имаме нужда, но е приятно да мислиш така.

Али стана и я последва в кухнята, която, за нейна изненада, беше чиста и подредена.

— А в какво вярваш, тогава? — запита и се настани до масата, а Съни наля еспресото в две малки тъмнозелени чашки.

Съни се замисли.

— В честността. В лоялността. — После се усмихна.

— В добрия мотор, в забавлението...

— И в любовта.

— Това идва с всичко останало. — Подаде на Али захарницата. — А ти накъде си се запътила в живота, Али Рей? — запита, подпряла лакти на масата с черната гранитна повърхност, и отпи от силното кафе с богат аромат.

— Не става въпрос за това, накъде съм се запътила, предполагам — сви рамене Али. — А за самотата. Това е едно от най-лошите чувства на света. Спомних си, преди да ти звънна, че точно така се чувствах и като тийнейджърка, обречена да стои заключена завинаги в онзи задушаваш сив живот. И сега, след всички си успех, аз като че ли съм отново там, откъдето тръгнах.

— Но тогава си успяла да избягаш — отбеляза Съни.

Али вдигна чашката кафе с присмехулен поздрав.

— Така е — съгласи се. — Просто се измъкнах оттам. И не оставих и следа. Не исках никой да ме намери и да ме завлече обратно.

— Докато ти риташ и пициш — каза Съни.

— Нещо такова. Отидох във Вегас. Къде другаде би могло да отиде момиче, което изглежда като мен? Работех на две места, сервирах коктейли, местех се от казино на казино. А после получих работата на хостеса в един ресторант, специализиран за пържоли и бифтеци. И там се запознах с първия си съпруг.

Погледът ѝ срещна този на Съни.

— Той беше мил човек. Отнасяше се с мен като с дама, а, повярвай ми, по онова време аз далеч не се чувствах дама. Обаче сега няма да се впускам в подробности.

— Разбирам — каза Съни, питайки се дали е така.

— Онези проклети тесни и разкриващи всичко костюми, които трябваше да носим. — Али, затворила очи, се върна към спомените. — След тях ресторантът ми се стори истински рай. Безопасен, нали ме разбираш?

Съни кимна и Али продължи:

— Той не беше истински богат, но за мен беше. Дотогава не познавах мъж, който да ме изведе на вечеря в добър ресторант и да каже: „*Можеш да си поръчаш каквото искаш, бейби.*“ Купуваше ми и подаръци, цветя, гривни. Беше по-възрастен от мен и аз се облягах на него. Предполагам, че имах нужда от този човек. И когато ме помоли да се омъжа за него, аз го направих. И отново се оказах хваната в капан. О, бях добра съпруга. Той поиска от мен да оставя работата си. Стоях у дома, приготвях вечеря, гледах телевизия с него. Той беше прехвърлил петдесетте, а аз бях едва на осемнайсет, опитвах се да изглеждам по-възрастна и лъжех, че съм на двайсет и една. Никой,

освен мен, не даваше пет пари. Предполагам, че просто исках да имам свое местенце.

— И успя ли?

Съни наля още кафе в чашките. Побутна захарницата към Али и седна до нея.

— Не достатъчно — въздъхна Али. — Напуснах го, отидох в друг град... В Ню Йорк. Разведохме се след година. И оттогава не съм чувала за него.

— Омъжена на осемнайсет и разведена на двайсет! — възкликна Съни изумена.

— Нямах късмет да получа добро образование като теб. — В очите на Али отново се беше появил онзи необясним копнеж. — Нямах пари за колеж, а и баща ми нямаше да позволи да продължа да уча. За него аз бях само досадно бреме. — Потрепери, като си спомни грозотата на онзи живот. — Бях на двайсет и две и отново работех като хостеса — този път в едно изискано заведение в Манхатън. Обаче живеях в тясна гарсонiera, пълна с хлебарки, в Грийнуич Вилидж. — Сви рамене. — Историята се повтаряше, само дето бях малко по-възрастна и по-мъдра. И вече знаех, че съм красива. Нямах отново да захвърля даденото ми от Бога и когато срещнах мъжа, който стана мой втори съпруг, се погрижих предварително да се уверя, че е богат.

Обърна глава и погледна Съни право в очите.

— Нямах обаче никаква разлика. Нещата приключиха по същия начин. Само че той беше любезен с мен и ми уреди малка издръжка — достатъчна за билет до Лос Анджелис, за наема на малък апартамент там и за първите ми опити да стана актриса. Като хиляди други момичета като мен. — Сви рамене. — Бях като всички останали красиви момичета, прииждащи в този град на мечтите, но се държах уверено и градях преднамерено имиджа си, макар че никога в живота си не бях играла. Започнах да посещавам уроци по актьорско майсторство, ходех на прослушвания, участвах в малки представления тук-таме — малки роли, нищо съществено. След две години вече се справях доста добре. Обаче все още не можех да пробия. Пазех се ревниво от мъжете тип Ромео в Холивуд, които непрекъснато ме ухахваха. И после, след още две години, срещнах Рон.

Тя направи пауза в този свой монолог на признанията и погледна Съни.

— Ще ме разбереш, когато кажа, че нашата връзка беше истинската. Веднага се виждаше, че двамата имаме общо бъдеще. Като че ли се бяхме познавали през целия си живот.

— Влюбила си се веднага, от пръв поглед — каза Съни и Али се засмя.

— Както и той. Срещнахме се на парти на Бъдни вечер в Аспен. Оставихме всички да се радват на Новата година и шампанското и да вдигат наздравници, а ние отидохме в колибата на Рон в гората, където снегът се трупаше тихо пред вратата. Съсипах скъпите си обувки, заради покупката на които стоях гладна и пестях пари от обяда си, но пет пари не давах. Искях да съм с него. И имах късмет, защото той също искаше да е с мен. Рон е превъзходен скиор — продължи Али, а Съни приготви още кафе. — Краката му са силни, тялото му е кораво и здраво, благодарение на редовното вдигане на тежести. И той се плъзгаше като вятъра, облечен в своя черен скиорски костюм, по онези планини — подобен на черна граблива птица, спуснала се след плячката. Аз не бях и наполовина така добра като него. Освен това, бях облечена в моя бял костюм с качулка, скъп, от онези, които са характерни за изгриващите звезди, защото подчертават красотата им. Той ми обеща, че никога повече няма да го облека. Спомням си думите му: *„Замисляла ли си се, че ако стане нещастен случай и снегът те затрупа, спасителният отряд няма да може да те види в снега?“* На следващия ден ме заведе в магазина и ми купи яркочервен костюм и ботуши в същия цвят. А после ме заведе в бижутерията и ми купи диамантен пръстен. Халка, всъщност, символ на вечността. *„Това е само началото, каза ми, но в сърцето си чувствам, че е за цяла вечност.“* В онзи момент ме държеше за раменете и ме гледаше в очите.

Сега тя погледна Съни.

— И тогава усетих, че душите ни са свързани. И знаех, че е прав. Ние бяхме предопределени един за друг. Взехме лифта до планините Аджакс, където празнувахме срещата си и Новата година с по чаша горещ шоколад и много нежни целувки. Малко хора разбират, че по сърце и душа Рон е много нежен човек, защото той никога не позволява на света да види тази негова черта. Деловият свят, в който се движи, и бизнесът му изискват от него да има лице на играч на покер, да не показва чувствата си, да гради имидж на твърд и непоколебим

човек, който никога не се предава. Рон ми издейства моята първа голяма роля — главната във филма, който ми създаде име. Бях вече добре позната, разбира се, но великолепната и секси мис Мери предопредели бъдещето ми като актриса, изявяваща се най-добре в романтичните комедии. Тази роля стана моя запазена марка и ми донесе много пари. И ето че след десет години в киното, аз постигнах успех само за една нощ. На другата сутрин вече бях известна. Празнувахме успеха ми с пътуване до Европа, спряхме в Париж да пазаруваме и в Сен Тропе да полежим на плажа и да пием розе по време на дългите обеда. Животът отново беше хубав. Дълга много на Рон — каза тя. — И затова никога няма да го забравя.

— А ето че сега го изгуби — каза тихо Съни.

Погледът на Али срещна нейния.

— Твоето сърце било ли е разбито някога? — запита. Съни се замисли.

— Веднъж или два пъти мислех, че е така. Но сега разбирам, че никога не съм страдала като теб.

— Значи разбираш защо съм нещастна.

— Защото си самотна — каза Съни и я прегърна през раменете. — И те боли.

— Мислех, че съм успяла, а ето че животът ми отново се разпада — каза Али.

Тя не плачеше, но Съни виждаше, че едва сдържа сълзите, които блестяха като сребърни камъчета в сините ѝ очи.

— Благодаря ти, че ми разказа историята на живота си — каза Съни тихо. — Никога няма да предам доверието ти.

— Съжалявам, че използвах твоето рамо, за да си поплача — каза Али тъжно.

Съни се наведе и я целуна по бузата.

— Затова са приятелките — каза.

Но си помисли, че Али пак изглеждаше объркана и самотна, когато си тръгна — може би беше разкрила прекалено голяма част от себе си. Съни само се надяваше, че ѝ е олекнало, след като е споделила мъката си с някого.

— Обади ми се отново и нека да е скоро — каза, когато се целунаха за довиждане.

Али обеща, но Съни усещаше, че няма да го направи. Минути след като Али си тръгна, се обади Мак. Съни умираше от нетърпение да му разкаже за гостуването на Али, обаче той я прекъсна безцеремонно.

— Ще ми разкажеш по-късно. — Звучеше така, сякаш има нещо спешно. — Има нещо по-важно, което трябва да знаеш.

И ѝ предаде казаното от Липски. За това, че Рон Перин купил скъп диамантен пръстен на красавица, която уж му била секретарка и която после изчезнала. И че според Липски била мъртва, убита от магната.

— Интересно — каза Съни, като мислеше за бедната Али, която, въпреки всичко, все още искаше да вярва, че съпругът ѝ е добър човек.

— А още по-интересно е това, че се каня да нахлуя в къщата на Перин точно като Липски.

— Защо? — запита тя шокирана.

— За да търся доказателства, разбира се.

— Не можеш, ще извършиш престъпление...

— Не, няма — отговори спокойно Мак. — Няма да вляза с взлом. Имам ключове.

— Технически, това пак е престъпление...

Мак се смееше.

— Ще те осведомя как вървят нещата.

— Не. Мак, чакай. Ще дойда с теб. Обещай ми, че ще ме изчакаш.

— Добре, обещавам — съгласи се той.

ГЛАВА 22

Както обикновено, уличното движение беше дяволски натоварено. Попаднала в задръстване близо до плажа Сърфрайдър, яхнала мотора, Съни мислеше, че ако не бързаш за някъде, може и да се забавляваш по крайбрежната магистрала, оглеждайки всичките тези млади и мускулести, загорели сърфисти, които събличаха мокрите си бански костюми направо зад джиповете и дори пресичаха шосето, загърнати в хавлии и голи под тях.

Тя обаче нямаше време за подобни еротични мисли. Веднага след разговора си с Мак се беше обадила на Роди, за да го помоли за помощта му да спрат Мак от нахлуването в къщата на Перин, но Роди беше в Кейп Код за един дълъг мързелив уикенд. И ето че сега от нея зависеше да го спре.

Не трябваше да си експерт по съдебни дела, за да знаеш, че нахлуването в чужд имот е наказуемо. И освен това тя имаше чувството, чиста интуиция, че никой — нито Мариса, нито Демарко, нито дори Руби Пърл, да не говорим за самия Рон Перин — не го заслужава. От нея зависеше да използва целия си женски чар, за да спре Мак да не извърши някоя глупост и може би да свърши с белезници на ръцете, сниман от папараците, виновен на вид, с небръсната цял ден брада, на път към съда в Малибу.

Движението тръгна отново и тя стигна до „Малибу Калъни“. Махна с ръка на охраната, като мина през портата. Не си направи труда да звънне на немюзикалното звънче, защото, както обикновено, входната врата на Мак не беше заключена.

Залезът беше прекрасен, слънцето приличаше на златиста огнена топка, чиито кораловочервени и оранжеви отблясъци придаваха топли нюанси на синьото небе. Пират вдигна поглед — без съмнение, за да провери дали страшилището Тесоро е с нея. Доволен, че не е, той поздрави Съни с приятелско озъбване, после отново задряма.

Мак се изправи и я посрещна с нещо повече от широка приятелска усмивка.

— Здравей, приятелю престъпник — каза и я целуна звучно.

— Какво искаш да кажеш? — ахна тя, после пое шумно въздух.

— С това приятелю престъпник?

— Окей, технически това не е нахлуване с взлом, следователно не е престъпление. Защото имам ключове.

— А откъде ги имаш?

— От Липски. Трябва да му призная дължимото — успял е да се сдобие дори с кода за алармата.

— Исусе! — Тя се отпусна тежко в металния шезлонг и почувства как той хлътна, макар тя да не тежеше много. — Имаш нужда от нови столове — отбеляза.

— Добре. А сега ме чуй. До този момент полицията тъне в неведение. Няма начин някой да разбере, че сме влезли в къщата. В момента тя е необитаема.

— Ние?

— Точно така — каза той твърдо. — Ще имам нужда от помощ. Все още няма защо да уведомяваме полицията. За момента Перин е просто богат човек, който е заминал неочаквано на почивка. Не е казал на никого къде е, защото има нужда от спокойствие. Това е. Богатите непрекъснато постъпват така, нали знаеш?

— Не, не знаех! — Тя му хвърли изпепеляващ поглед.

Вятърът развяваше дългата ѝ коса, затова Мак нежно я отметна встрани от лицето ѝ. Последните златисти лъчи на залязващото слънце осветиха чертите ѝ, той се наведе и започва да я целува.

— Обичам те, Сонора Скай Кото де Алварес — прошепна и устните му се спуснаха от косата ѝ към онова негово любимо местенце в гънката на шията, където се усещаше тупкането на сърцето ѝ.

— Ти просто се опитваше да ме убедиш — каза тя предпазливо, обаче вече започваше да омеква. Усмихна му се.

— Така е — съгласи се той. — Обаче може би ще оставя това за по-късно.

— За след нахлуването с взлом.

— Точно така. А междувременно можем отново да се запитаме защо Перин е изчезнал? Заради разследването на ФБР? Или заради прането на пари? А може би е убил Руби Пърл, която е знаела прекалено много? Кой знае, може би Мариса или Али са следващите в списъка му.

— Исусе! — възкликна отново Съни. Обаче този път в гласа ѝ се долови и нотка на страх.

Мак седна в края на шезлонга. Наведе се напред, подпрял лакти на коленете си, и я погледна право в очите.

— Не знам дали Перин наистина е убиец, но мисля, че Липски е прав за едно. Трябва да има някакви доказателства, нещо, което да е останало в къщата. Помниш ли, казах ти, че Рон Перин унищожаваше документи онази сутрин? Надявам се да не е успял да се отърве от всичките. Моля те за помощ, защото двамата по-лесно ще претърсим къщата. — Гледаше, повдигнал леко едната си вежда. — Е? С мен ли си или не?

Съни въздъхна. Въпросът му беше зададен просто от учтивост, защото той предварително знаеше отговора.

Изчакаха да се стъмни, после, като оставиха Пират у дома, слязоха на безлюдния плаж. Отливът беше настъпил и Съни се разтревожи, че отпечатъците от стъпките им в мокрия пясък ще бият на очи и ще водят, естествено, до къщата на Перин, обаче Мак ѝ каза да престане да се прави на Шерлок Холмс, защото никой не ги наблюдава. Тя вървеше бързо по плажа след него и хвърляше нервно погледи през рамо. Оглеждаше се все така издайнически и когато той отвори страничната врата. След това зачака в агония и страх той да обезвреди алармената инсталация.

— О, мили Боже! — възкликна, треперейки. — Кажете ми, Мак Райли, защо правя това. Да не би да съм полудяла или какво?

— Полудяла си — съгласи се той. Стоеше до прозореца — почти на същото място, където беше и в онази нощ, когато Мариса беше насочила пистолета си срещу него. — Трябва да е останало нещо — прошепна на Съни. — Някакво доказателство, забравено от Перин.

— Добре.

Беше престанала да трепери, но все още беше нервна.

Компютърът се намираще в една ниша в огромната всекидневна. Мак го включи. Стартовата му страница се оказа стая за разговори в Интернет със снимки на млади жени в къси потничета и още по-къси поли и съобщения, които подтикваха да им се обадиш. Мак подсвирна. Значи Перин наистина се занимаваше с такива неща. Мариса беше признала, че го е срещнала точно на такова място, а Липски беше казал същото за Руби. Предположи, че Перин се радва на възможността да

остане анонимен, вместо да се сдобива с мацки по стария начин — чрез холивудска мадам, която някой ден може да бъде арестувана и да разкаже на света всичко за сексуалните предпочитания на клиентите си.

Двамата започнаха систематично да претърсват къщата. Мак се зае с горния етаж, Съни — с долния. Мърмореха непрекъснато, защото нищо не откриваха. Оплакваха се на висок глас, като че ли това щеше да помогне. Не откриха никакви папки, а уредът за нарязване на хартия беше изчезнал.

Съни беше в кухнята, когато чу стоманената порта, която водеше към улицата, да се плъзга в стената.

„О, мили Боже, Мак!“, прошепна тихо, на себе си. „Някой идва.“

Мак се втурна надолу по стълбите. Сграбчи я за ръката и я избута през вратата на кухнята в гаража. Останаха там секунда, за да могат очите им да свикнат с мрака. Беше се питал какъв автомобил кара Перин и ето че вече знаеше. „Хамър“. Сребрист. Изглеждаше, че този е любимият цвят на Рон Перин. Прозорците бяха тъмни, така че погледът не проникваше вътре. До хамъра се виждаше сребристо „Порше“. В гаража имаше и червен „Харли“. А в единия ъгъл стоееше, като че ли захвърлен и забравен, оригинален негов събрат.

— О... мили... Боже! — Съни го гледаше с благоговение и страхопочитание, достойни за много други неща в живота.

Мак надничаше през пролука във вратата към кухнята. Виждаше очертанията на фигура. Мъжка. Не беше включил осветлението и беше очевидно, че като тях, не иска да се знае за присъствието му там. Определено не беше Липски. Мъжът се обърна към него. Мак сграбчи Съни за ръката, отвори вратата на хамъра и я бутна вътре.

— Легни на пода — каза. — И не издавай нито звук, каквото и да се случи.

— О, мили Боже! — възкликна тя за кой ли път, обаче сега в гласа ѝ се долавяше паника. — ФБР ли е?

Мак седна зад кормилото. После също легна на пода и заключи вратите отвътре.

— Демарко е.

— Ооо...

Стонът ѝ едва не го накара да се засмее. Пространството беше тясно за рамене му, а главата му беше като в капан под кормилото. Над главата му висяха не само ключовете за този автомобил, но към тях беше прикрепено и устройство за електронно отваряне. Протегна ръка и ги прибра в джоба си.

— Ужасно е горещо — прошепна Съни. — Мисля, че ще умра.

— Не, още няма да умреш — отговори той уверено. Обаче да лежиш на пода на хамъра, наистина беше, като да си на оня свят. Потяха се обилно. Тъй като отзад имаше повече свободно място, Съни се хвана за страничните джобове, повдигна се малко и се намести поудобно. Пръстите ѝ напипаха къс хартия. Тя го взе и го пъкна в джоба на късите си панталони.

Демарко стоеше в средата на гаража и се оглеждаше втренчено, а на лицето му беше изписано озадачение. Все още беше в костюма на райета. Облекло, което не беше особено подходящо за нахлуване с взлом. И за разлика от гаражите на повечето хора, този тук не беше пълен с всевъзможни боклуци. Беше изключително чист и подреден. Нямаше къде да скриеш каквото и да било. Освен в двата автомобила.

Мак залегна, тъй като Демарко тръгна към хамъра, и чу как Съни си пое дълбоко дъх от страх. Демарко се опита да отвори вратите, не успя и изруга тихо. След това отвори поршето, и надникна вътре, но не откри, каквото търсеше. Мак го загледа как се връща обратно в къщата и затръшва вратата след себе си. След това затърси ключовете в джоба си.

— Знаеш ли какво стана? — каза на Съни. — Оставих ключовете за къщата в кухнята.

Тя едва не подскочи.

— Искаш да кажеш, че сме заключени в този гараж? — прошепна високо тя.

— Шшш, тихо. — Той направи жест към къщата. — Всъщност, да. Точно това искам да кажа.

Съни нададе стон.

— Ще умра тук. И ще оставя бележка, в която ще изкажа желанието си да погребат оригиналния „Харли“ с мен. Трябва да се измъкнем — добави. — Кой ще даде вечерята на Пират?

— Ти. — Мак се изправи и ѝ помогна да излезе от колата. — Виждаш ли това? — Посочи заключената странична врата, в която

имаше друга, по-малка.

— Имаш предвид тази вратичка за кучета?

— Вероятно е била направена заради болонката на Али. — Погледна окуражително Съни. — Мислиш ли, че можеш да минеш през нея?

Тя нададе стон.

— Можеш ли да ми обясниш защо просто да не използваме дистанционното за гаража и да излезем по обичайния начин?

— Защото не искаме да съобщим за нелегалното си присъствие тук на всички и особено на случайни пешеходци. Особено ако Демарко е все още наоколо, макар да се съмнявам. Хайде, излез навън, заобиколи къщата — онзи прозорец откъм плажа трябва да е все още отворен. Ще влезеш през него и ще дойдеш да ми отвориш.

Съни го изгледа гневно.

— Трябва да си помисля. Може би ще е по-добре да те оставя тук.

— О, хайде. Трябва да признаеш, че си струваше да опитаме.

Съни въздъхна и изгледа критично малката вратичка за кучета.

— Никога няма да ти го простя — каза.

Само след няколко минути вече стоеше отвън и вдишваше свежия солен нощен въздух.

— О, слава Богу! — прошепна на себе си.

Трябваше обаче да действа бързо и да спаси Мак, преди някой да е заподозрян нещо или Демарко да се е върнал.

— Благодаря — каза Мак, когато тя най-после отвори вратата на кухнята и го освободи. — Знаеш ли какво — каза, докато включваше отново алармената инсталация, — имам бутилка доброкачествено шампанско, което изстудявам специално за теб. Какво ще кажеш, бейби?

— Мразя те — отговори тя с усмивка.

След втората чаша шампанско, когато нервите на Съни престанаха да трептят и тя вече не хвърляше погледи към къщата на Перин, разказа на Мак за гостуването на Али и по-точно за това, че филмовата звезда беше разкрила изцяло личния си живот пред нея.

— Тя просто искаше да говори — каза Съни. — А аз бях анонимната личност, която трябваше да я изслуша. Приятелка, така да се каже.

— И какво мислиш за Али сега? — запита Мак.

Съни отпи замислено от чашата си.

— Харесвам я. Мисля, че ѝ е трудно, както много пъти досега. И ѝ се възхищавам. Тя произхожда от семейство от средната класа и си е пробила сама път до върха, макар да твърди, че е успяла благодарение на Рон. Имам чувството, че в момента е в криза. Не мисля, че е наясно със себе си или с пътя, по който трябва да поеме. И, освен това, съпругът ѝ липсва. Придобих чувството, че е зависела от него за всичко. Рон Перин е бил нейната скала в бурното море на шоу бизнеса.

— Сигурна ли си, че той ѝ липсва? — запита Мак изненадан.

— Абсолютно. — Съни беше повече от категорична. — Всъщност дори съм готова да се обзаложа, че тя все още го обича.

ГЛАВА 23

След няколко дни Али беше в Южна Франция, сама на терасата на луксозния апартамент в хотел „Дю Кан“. Стискаше в ръце чаша шампанско, от време на време отпиваше от нея с надеждата, че питието ще потисне нервността ѝ. Мислеше за себе си, за пътя си в живота, питаше се какво трябва да направи. От градината под нея долитаха откъслеци от чужди разговори и смях. В далечината вълните се плискаха в брега. Върховете на боровите дървета хвърляха приятна сянка и стигаха чак до хоризонта, където синьото на небето се смесваше с това на морето. Въздухът галеше нежно кожата.

Тя мислеше за Малибу, където Тихият океан никога не ти оставя съмнение кой е господарят, за огромните синьо-зелени вълни, които се разбиват в брега в пръски бяла пяна, а после шепнат тихо, укротени, над вълните. Замисли се за Рон и за техния дом до самата брегова ивица, как лежах будни в леглото и слушаха прибоя, който ги приспиваше. Спомняше си скромното малко жилище на Мак, което беше очарователно и непринудено като самия него.

Поглед към златния ѝ часовник „Картие“ ѝ каза, че вече почти е време. Трябваше само да направи едно последно телефонно обаждане. Набра числата с надеждата, че Шийла ще отговори. Имаше късмет, тя го стори веднага.

— Шийла, стигнах до извода, че няма защо да се върна у дома — каза Али тихо.

— Сигурна ли си, милата ми? — В гласа на Шийла се долавяше паника.

— Не съм била по-сигурна в нищо, откакто бях тийнейджърка и исках да се измъкна от онзи задушаващ ме малък град в Тексас. Шийла, това е, което трябва да направя. От което имам нужда. Не знам как и къде ще се озова, какъв ще бъде животът ми, но трябва да съм сама, да се справя със собствени сили. Трябва да се опитам да си създам нов живот.

— Но как? С какво ще се занимаваш, Али?

Шийла се тревожеше, но в гласа на Али се долавяше ново за нея въодушевление, когато каза:

— Нямам представа. Предполагам, че ще намеря нещо. Ще ти се обадя, приятелко. Но трябва да обещаеш, че няма да кажеш нищо на никого.

— Дори на Рон? Ако той се върне, имам предвид.

— Особено на Рон.

— А какво ще кажеш за детектива? Райли?

Али се поколеба, но после бързо взе решение — това беше нещо, което трябваше да свърши сама.

— Дори на Мак Райли. — Беше категорична.

Шийла ѝ пожела късмет, увери я, че ще мисли за нея, а Али обеща скоро да се обади. После влезе в апартамента, провери как изглежда в огледалото в цял ръст и извика пиколото, за да занесе малкия ѝ куфар до чакащата я лимузина.

Пое си дълбоко дъх и се спря на прага. Обърна се, за да хвърли последен поглед на очарователната стая с изглед към морето, към сребърната кофичка с лед, където се изстудяваше отворената бутилка превъзходно шампанско, към букетите цветя и към купа скъпи дрехи, които камериерката отново щеше да подреди вместо нея. Към живота на филмовата звезда, запътила се към своята поредна премиера. А после затвори вратата след себе си и взе асансьора до фойето, където я чакаше режисьорът.

Видя как той смръщи леко недоволно вежди при вида на скромното ѝ облекло, но все пак ѝ се усмихна и я увери, че е прекрасна.

— Понякога семплите дрехи са по-добрият избор — каза тя. — Жалко е обаче, че не помислихме за това, докато правехме филма.

Седяха в мълчание почти четирийсет минути — времето, през което взеха разстоянието, за което обикновено им бяха необходими двайсет. Уличното движение беше истински ад и режисьорът гризеше ноктите си от страх, че ще закъснеят. Всички винаги закъсняваха.

Лимузината спря пред огромния кинотеатър, където се провеждаше фестивалът, и тя стъпи на тротоара усмихната, готова да позира пред фотографите. Сравнена с всички заобикалящ я блясък и великолепни рокли, тя предизвика истинска сензация. Беше толкова обикновена и семпла, толкова различна в прилепналите черни

копринени панталони и бялата блуза с навити ръкави. Единствените ѝ бижута бяха златни обеци и брачната халка, което беше странно, след като всички знаеха, че бракът ѝ не върви. Русата ѝ коса беше прибрана на тила в кок с помощта на черна сатенена панделка — по модата на Грейс Кели от шейсетте — и всъщност не един човек отбеляза приликата с покойната принцеса на Монако.

Отиде до покритите с червен килим и ярко осветени стъпала на кинотеатъра като държеше режисьора за ръката, усмихваше се и махаше с ръка на тълпата, позира още малко с грижата репортерите да получат точно онова, което искат. Изкачи стъпалата и в края им се обърна, за да помахва за последен път. Никой не би предположил, че в този момент тя се чувства най-самотната жена на света.

Седеше тихо и скромно, докато прожектираха филма, чието заглавие, „Сън в лятна нощ“, беше откраднато от Шекспир. Въпреки драстичните промени, направени в последната минута, той беше бавен и не можеше да предизвика никакви чувства у зрителите — нещо, което тя беше подозирала още след първата седмица снимки, когато и започнаха да променят сценария. Оттогава насетне той беше променян всеки ден, докато не остана нищо от очарователната любовна история, която беше първоначалният замисъл. Обаче мислите ѝ и без това не бяха във филма. Тя мислеше за миналото си.

Мислеше и за Мак Райли, и за телефонното му обаждане преди заминаването ѝ за Франция, при което той ѝ пожела късмет.

— Сигурен ли си, че няма да промениш решението си и да дойдеш с мен? — беше го запитала тя с копнеж, но в същото време вече знаеше отговора.

Самотата я беше накарала да опита и въпреки смелите думи, казани на Шийла, тя се страхуваше от онова, което се канеше да направи.

Филмът свърши. Беше време да се изправи пред пресата, да направи всичките онези интервюта и отново да позира пред фотографите. И после да отиде на коктейла, даван от студиото, на огромната яхта, закотвена в залива, и накрая — на вечерята в известния ресторант „Мулен де Мужен“, където красивата Шарън Стоун за втори път организираше благотворителен търг в полза на болните от СПИН.

А после? После цялото време на света щеше да принадлежи на Али.

На благотворителния търг тя започна да наддава за луксозно пътешествие за двама. Изненада се, когато спечели, и щедро върна билетите на организаторите на търга. После прошепна на режисьора, че е уморена, пожела му лека нощ и излезе тихо от недобре осветената зала.

Малкият ѝ куфар вече беше на задната седалка на лимузината. Али помоли шофьора да я закара до летището в Ница. Отвори куфара, извади дълга жилетка и я облече. На главата си сложи огромна сламена шапка и намести периферията ѝ така, че лицето ѝ да остава в сянка. Очите си скри зад огромни квадратни слънчеви очила и избърса червилото от устните си.

Пристигнаха и тя даде на шофьора щедър бакшиш от двеста долара, увери го, че няма нужда от помощ, вдигна сама куфара си, влезе в залата за заминаващи пътници и тръгна направо към тоалетната.

Влезе в една от кабинките и бързо се преоблече в дънки и тениска. После вдигна отново куфара и отиде до службата за даване на коли под наем. Това щеше да играе ролята на тест. Дали щяха да я познаят? Или пък не?

Жената от агенцията „Евроавтомобил“ беше уморена и не прояви никакъв интерес. Да, колата на мадам била готова и я чакала. Но трябвало първо да видят шофьорската ѝ книжка, паспорта и кредитната ѝ карта. И накрая ѝ показаха мястото, където трябваше да се подпише.

Али ѝ даде новия си паспорт, на който пишеше истинското ѝ име — Мери Алисън Рейчек. И новата си кредитна карта. Сдържа дъха си. Дали жената щеше да я погледне, за да сравни снимките?

— Редица В, номер 42. Вляво от вратата. Желая ви приятно пътуване.

„Приятно пътуване“, помисли си Али с приповдигнат дух, хвърли куфара си в багажника на малкото синьо „Рено“ и седна зад кормилото. Жената нямаше как да знае, че това щеше да е „пътуването на живота ѝ“.

Затвори плътно вратата на колата, после остана така за миг, изведнъж завладяна от страх. Отчаяна, извади мобилния си телефон и

се обади на Рон в къщата в Малибу. Не последва отговор. Опита в къщата в Палм Спрингс. Същото. Обади се на Мак Райли. И той не отговори, включи се телефонният секретар, който я помоли да остави името и номера си, което тя не направи.

В очите ѝ блестяха сълзи, но тя не им позволи да окъпят бузите ѝ. На света нямаше нито един човек, който да се интересува от нея. Но пък, от друга страна, нямаше повече да получава заплашителни писма, нямаше повече да я дебнат луди почитатели, любовният ѝ живот щеше да е прост и ясен или, по-скоро, такъв щеше да липсва. Тя нямаше повече да бъде филмова звезда. Сега отново беше Мери Алисън Рейчек.

И животът я чакаше.

ГЛАВА 24

Денят на Роди беше трескав, което не му се нравеше особено. Нямахме време да хапне и дори да диша, така да се каже. Първо посети икономката на Али, за да я разпита за прислугата в къщата и за допълнителните чистачи, градинари и така нататък. Али беше в Кан и Ампара беше сама. Държеше в скута си болонката на Али, докато двамата разговаряха на чаша леден чай в кухнята на богатото семейство, която би могла да украси кориците на „*Аркитекчъръл дайджест*“ и за която Роди реши, че е прекалено голяма и може дори да служи за бална зала. „*Уютна*“ не беше точно прилагателното, което изникваше в ума, но той се усмихна и каза, че е страхотна и че Ампара сигурно е щастлива да работи в толкова изискана обстановка.

Ампара беше от Ел Салвадор и знаеше много добре какво е бедност. Работеше за Али и Рон Перин от четири години и редовно изпращаше пари на семейството си. Роди би я описал като жена, която вдъхва у околните чувство за спокойствие — дребна, закръглена, създаваща уют като любимите ни баби, макар че тя всъщност беше само на четирийсет и пет. Говореше отлично английски и му каза, че владеенето на този език е абсолютно задължително, ако искаш да имаш добра работа като тази, защото това означава, че можеш да приемаш и предаваш съобщения.

— А получиха ли се такива за мис Рей, откакто е заминала за Кан? — запита Роди.

Ампара поклати глава. Имаше тъжно изражение.

— Не, сър. Няма съобщения и за мистър Перин. И двамата ги няма, раздялата между тях е много възможна и аз не съм сигурна, че ще остана на тази работа.

Роди също доби загрижен вид.

— Но те ти плащат, макар в момента да не живеят в къщата, нали?

— О, да, сър, за това се грижат счетоводителите. Но се чувствам самотна тук, в тази голяма къща, съвсем сама. Особено нощем. Имам

свой собствен апартамент над гаража и не ме е страх да призная, че двете със Суетност се заключваме там и дори слагаме резето на вратата. Радвам се на компанията дори на кученцето — добави тя, повдигна Суетност и я целуна по носа.

Роди беше готов да се закълне, че кученцето се е усмихнало. То беше твърде различно от нервното животинче онази вечер на плажа. А и не можеше да обвини Ампара, че се страхува. Тази къща беше наистина огромна и би трябвало да е пълна с хора. Такъв дом се строи, за да се посрещат гости, за показност. *„И прилича малко на самата Али“*, помисли си той.

Ампара го осведоми, че всички слуги — и тези, които живеят в къщата, и другите, които са приходящи — работят в нея от години. Единствената уволнена била помощничката на Али, Джеси Уидуърт, която работила за Али почти година, но била освободена преди два месеца.

— Мисля, че Джеси беше изненадана, когато мис Али ѝ каза, че вече няма нужда от помощничка. Мис Али каза, че ще намали ангажиментите си и появата си на публични места и че иска да сложи основите на личния си живот — добави Ампара.

Роди наостри уши. Уволнената помощничка може би беше ядосана на Али и може би търсеше отмъщение. Но когато зададе въпроса на Ампара, тя отговори, че Джеси не била от този тип хора. Тя била приятна и тиха млада жена, винаги учтива и усмихната.

„Някои серийни убийци също са такива“, помисли си Роди и записа, името, адреса и телефонния номер на Джеси Уидуърт.

— Искате ли още чай с лед, сър? — запита Ампара.

— Не, благодаря. Трябва вече да си тръгвам. Помогнахте ми много.

На кръглото лице на икономката се изписаха радост и задоволство.

— Искрено се надявам мис Али и мистър Перин да се върнат заедно, сър. Не съм щастлива сама тук. Имам нужда да се грижа за някого. Затова и в момента давам цялата си любов на Суетност.

Тя остана да стои в огромното антре с двойното извиващо се стълбище и кристалния полилей, прегърнала кученцето, загледана след Роди, който излезе и се качи в колата си. Махна му с ръка, когато той потегли.

Роди набра номера на Джеси Уидуърт. Тя отговори незабавно. Приятен нисък глас, прецизен в изговарянето на гласните и съгласните, изключително делови. Звучеше като перфектната секретарка, когато се съгласи да се срещне с него в „Старбъкс“ близо до „Уилшир“ и „Трета“ в Санта Моника.

Вече беше там, когато Роди влезе. Щеше веднага да я разпознае, дори да не му беше махнала с ръка от масата в ъгъла. За разлика от младата клиентела, облечена предимно в дънки с ниска талия и прекалено къси тениски и с дълги коси — в някои случаи дори изкуствено удължени — тя беше висока и изглеждаше изключително спретната в закопчаната си до врата блуза и безупречно скроените панталони, в добавка към които носеше обувки „Гучи“. Черната коса на мис Уидуърт беше прибрана в кок, тя беше привлекателна, макар и не по начин, който се набива в очи. Роди имаше чувството, че беше прекарала векове в опити да изглежда ненатрапчиво, докато накрая беше успяла. Предположи, че това е единственият начин да оцелееш като помощник на богати и известни хора.

— Затова ми плащат — каза му с усмивка Джеси Уидуърт, когато Роди изказа мислите си пред нея и го изненада с блестящите си бели зъби, които вероятно струваха цяло състояние като поддръжка. — Не съм аз тази, която е в центъра на сцената — добави и Роди видя как усмивката ѝ изчезна.

— Това означава ли, че би искала да бъдеш там? — запита той с непресторен интерес, докато хапваха от чинията нискокалорични *macchiatos*.

— Преди около десетина години, когато бях млада и достатъчно глупава да вярвам, че имам талант. Холивуд скоро ме лиши от илюзиите ми — добави. — Не че ми пукаше. Осъзнах, че не съм създадена за този вид игра. Аз исках само да бъда актриса. И знаете ли какво, мистър Крюгер? Просто не бях достатъчно добра.

Роди прекрасно знаеше какво има предвид тя. Той самият никога не беше искал да стане актьор, но имаше приятели, които още лелееха надеждата за онази голяма роля, която ще промени живота им, като междуременно преживяваха с някоя и друга малка роля тук и там, готови да приемат работата дори на статисти.

— Животът е труден — каза той, изпълнен със съчувствие. Мис Уидуърт му харесваше, както и нейната реална представа за

собствената персона.

— Всъщност не може да се каже, че Али ме уволни — не това е точната дума — каза Джеси. — Тя ми каза, че животът ѝ се променя и тя иска сама да прави каквото е необходимо. Да стане по-независима. Да забрави за всички възможни капани — и видими, и скрити. Такива неща. Знаех, че не е щастлива, че разводът между нея и Рон се задава, и реших, че думите и действията са просто реакция на това. Вярвах, че ще го преодолее и ще продължи напред. Но, изглежда, тя не успя.

— Мислиш ли, че е все още влюбена в Рон?

Погледът на студените сиви очи на Джеси срещна този на Роди.

— Да. Определено. Според мен се караха, защото... Е, нали знаете как е при различните двойки. Не искам да говоря за личния живот на хората, при които съм работила. Не е правилно.

— Разбирам.

Роди се канеше да отхвърли възможността тя да преследва Али, когато Джеси каза:

— Разбира се, Али ми плати за три месеца напред и ми даде блестящи препоръки, но факт е, че все още нямам задоволителна работа. В момента съм временно назначена в „Ментор студио“. Още една секретарка на друга секретарка. Кое то за мен е не само липса на напредък, но дори падение — добави тя с горчивина и Роди видя гнева, изписал се за части от секундата на лицето ѝ.

„Значи, помисли си с изненада, малката добродетелна мис с лицето на покерджия също има чувства. При това, не само добри.“

— Благодаря, че разговаряхте с мен, мис Уидуърт — каза той. — Помогнахте ми да изясня някои неща.

— Като например плановете на Али да промени живота си?

— Наистина вярвате в това, нали?

Тя кимна.

— Мисля, че се е уморила да бъде любимката на Америка, лишена от личен живот.

Роди беше съгласен с нея. Стисна ѝ ръката, а от вратата ѝ махна за довиждане. По негово мнение, трябваше да държат под око мис Уидуърт.

Изчака на паркинга тя да излезе от заведението. Караше яркосиньо „Порше Карера“. Скъп автомобил за бивша лична секретарка, помисли той изненадан.

Беше вече проверил останалите служители от списъка на Мак — фризьора, стилистката и така нататък. Сега отиде до студиото, за да подуши малко там, да види кой какъв е и кой какво, ако въобще си отвори устата, ще каже за Али.

Посещението му там беше одобрено лично от продуцента на последния ѝ филм и охраната при вратата, която, след като провери в компютъра, му махна с ръка да влезе.

— Паркингът за посетители е вляво, сър — каза и Роди зави вляво, след което паркира някъде в редицата гъсто наредени един до друг автомобили.

„В студиото вероятно наистина има много хора“, помисли си и изведнъж видя пред себе си черен „Крайслер Себринг“ с тъмни прозорци.

ГЛАВА 25

Роди се върна с автомобила при портата. Процедурата, през която току-що беше минал, му подсказваше, че охраната има списък на всички посетители, както и номерата на техните автомобили. Обясни кой е, каза му какво би искал да знае и се ядоса, но прояви разбиране, когато мъжът му отговори, че не разполага със свободата да дава подобен вид информация.

Роди имаше номера на точното студио, където беше заснет последният филм на Али. Обади се, обясни какво иска и помоли за помощ. Само след минути охраната получи разрешение и Роди разполагаше с информацията. Или поне с част от нея.

— Колата е на паркинга от две седмици, сър — каза му охраната. — Взета е под наем и жената, която я караше, ми каза, че нещо се е повредила. От агенцията за коли под наем ще дойдат да я приберат. — Сви рамене. — До този момент не са дошли. Недоумявам как въобще се задържат в този бизнес — добави.

— И кой беше шофьорът? — запита Роди възможно най-спокойно и уж така, между другото, макар да беше много развълнуван от мисълта, че може би скоро ще разбере кой дебне Али.

— Жена на име Елизабет Уиндзор, сър. Помня я, защото името ѝ е като това на английската кралица.

— Английската кралица тук, на този паркинг? — каза Роди. — Представи си само.

Двамата се засмяха, после Роди каза:

— Спомняш ли си как изглеждаше тя?

— Не бих могъл да забравя. Висока, русокоса, дълги крака. — После показа с ръце извивките на тялото ѝ и двамата отново се засмяха.

— На каква възраст? — запита Роди.

— О, не знам точно... Двайсет и няколко, предполагам. Като се замисля сега, приличаше малко на Али.

— По-красива от кралицата на Англия, така ли? — пошегува се Роди. — И по-млада, със сигурност.

Роди вече едва сдържаше вълнението си. Обади се на Мак, за да му разкаже новините.

— В момента крайслерът е пред погледа ми — каза. — Разбира се, знам, че вероятно има стотици такива. Обаче този е паркиран пред студиото „Ментор“, където Али е снимала последния си филм. Карала го е под наем жена на име Елизабет Уиндзор.

— Като британската кралица?

— Да, само че това момиче е на двайсет и няколко години, висока блондинка, която прилича на Али.

— Провери тази „кралица“ — каза Мак. — Виж дали някой си спомня нещо за нея и какво, въобще, прави на паркинга на „Ментор“.

Роди беше уморен. Беше почти седем часът и в главата му се въртяха мисли за водка с лед в бара на хотел „Каса дел Мар“ в Санта Моника, откъдето се виждаше океанът — гледка, която винаги го успокояваше. Хотелът беше наблизко до жилището му — кондо, цялото боядисано в бяло. От него се разкриваше много по-прозаична гледка — към задните дворове на други хора.

Разказа на Мак за разговора си с Джеси Уидуърт, сподели съмненията си относно нея, спомена, че тя кара яркосиньо „Порше“ и че е била уволнена преди два месеца.

— Не знам дали е съвпадение, но тя е временно наета точно в студио „Ментор“ — добави.

— И тя не е висока и русокоса?

Роди се засмя.

— Не. Напротив. Тя е съвсем обикновена на вид. Умее да покаже личността си чрез външността. Знае мястото си в обществото и се придържа към него.

— И как, тогава, скромната мис Уидуърт си позволява да кара такава скъпа кола?

Роди каза:

— Нали знаеш какъв град е Лос Анджелис. Всеки може да спечели бързо пари и да изглежда като „голяма клечка“. Автомобилите и дрехите остават и след като си изгубил парите и мястото си в обществото.

— Да, обаче това не отговаря на имиджа на Джеси — каза Мак замислено. — Не мисля, че тя преследва Али. Онзи е наистина луд. Предполагам дори, че е способен на насилнически актове, което според мен не може да се каже за мис Уидуърт.

— Точно така — съгласи се Роди. — Мислех само за това, че е била неочаквано уволнена. И незаслужено, според нея.

— И си прав. Засега не можем да изоставим напълно тази следа. Аз самият ще проверя някои неща за мис Уидуърт, окей?

— Добре — съгласи се веднага Роди, изпитал облекчение, че няма да се наложи да работи цяла нощ. Водката вече не беше само мираж.

— Аз ще проверя също така и крайслера — каза Мак. — Благодаря, Роди. — В гласа му се усещаше весела нотка, когато каза: — Ти си най-великият, нали знаеш?

Роди се усмихна и на бузите му се оформиха две очарователни трапчинки.

— И аз самият винаги съм смятал така — каза и погледна в огледалото за обратно виждане.

ГЛАВА 26

На Мак не му беше необходимо много време да открие, че взетият под наем „Крайслер Себринг“ е докладван на полицията като откраднат. Шофьорската книжка на името на Елизабет Уиндзор беше фалшива, а кредитната карта, с която тя беше платила, указваше фалшив адрес в друг град.

Докато шофираше към агенцията за коли под наем, Мак мислеше за Елизабет Уиндзор. Възможно ли беше това да е преследвачът? И авторът на мръсните и унижителни писма, пълни с недвусмислени заплахи? По-често този тип преследвачи бяха мъже, но беше възможно това да е човек, който умее да използва жените за своите цели — тоест, може би Елизабет Уиндзор беше само пионка в неговата игра.

Докато паркираше пред агенцията над главата му кръжаха самолети, а около него объркани туристи бързаха към колите, за да се влеят в уличното движение на Града на мечтите.

Той имаше късмет. Младото момче, което беше на смяна в момента, си спомни мис Уиндзор.

— Висока — каза то на Мак, — с дълга руса коса. Много привлекателна, ако такъв е твоят вкус.

Очевидно той харесваше този тип жени и затова си спомняше клиентката. Мак запита:

— Откъде беше тя?

— Изчакайте секунда и ще проверя.

Влезе в базата данни на компютъра и само след минута разполагаше с исканата от Мак информация. Тя съвпаднаше с получената от ченгетата. Адресът не съществуваше.

— Всичко при нея изглеждаше съвсем наред — каза момчето. — Беше много мила и приятна. Не приличаше на човек, който би откраднал автомобил.

— Не го е откраднала — каза Мак. — Очевидно просто е забравила да го върне.

В единайсет часа същата вечер звънна телефонът му. Мак беше в леглото, но още не спеше. Пират, който лежеше в краката му, отвори окото си. Мак знаеше, че не е възможно да е Съни, защото тя беше в Ню Йорк за два дни по работа. Грабна телефона.

— Да?

— Мистър Райли, сър, аз съм, Ампара. Икономката на мис Али. Мак бързо седна в леглото.

— Да, Ампара?

— Много съм уплашена, мистър Райли. Току-що забелязах, че алармената инсталация е изключена. И тъй като само аз знам как да го направя, сър, а отсъствах от къщи през последните пет часа... И съм тук съвсем сама, само с кученцето на мис Али, много се страхувам, сър. Искане ми се да се обадя на полицията, но знам, че мистър Перин не желае те да надничат тук. Не знам какво да правя, сър.

— Залючени ли са всички врати и прозорци, Ампара?

— Входната врата е залючена и резето е спуснато, прозорците — също...

Мак започна трескаво да мисли. Знаеше, че Ампара е в безопасност за момента и че той трябва да отиде при нея, преди да се е обадила на ченгетата. Ако някой наистина беше влязъл в основната сграда, то той имаше ключ и знаеше как да изключи алармената система. Може би беше точно този, когото търсеха — преследвачът.

— Остани на мястото си — каза той на Ампара. — Аз ще дойда и ще проверя. Няма да ме видиш през прозорците, защото ще изключи осветлението и ще оставя колата си в края на алеята. Ще ти се обади веднага, щом стигна там. Разбра ли?

— Да — отговори Ампара, но в гласа ѝ се усещаше нотка на съмнение.

— И... Ампара?

— Да, сър?

— Ако чуеш нещо, каквото и да е, ако някой се приближи към твоя апартамент, ако отново те завладее страх, обади се незабавно на ченгетата.

— Да, мистър Райли. Ще го направя — каза тя и като че ли беше изпитала облекчение.

След този разговор, Мак се обади на Лев Оренщайн. Осведоми го какъв е ходът на събитията и двамата се уговориха да се срещнат в

къщата.

Лев стигна там преди него. Черният му „Форд Мустанг“ беше полускрит под високите дървета, чиито клони бяха удобно надвиснали ниско над земята. Мак спря зад него. Лев слезе от колата, за да го посрещне. Изглеждаше точно като бодигардовете на богатите хора от филмите — строен, мускулист и широкоплещест, концентриран в работата си, облечен в черно поло и черни дънки, с пистолет, чийто кобур се намираше на удобно място под мишницата му.

Мак беше облечен в обичайните си тениска и къси панталонки, които беше навлякъл набързо след скачането си от леглото. Пират седеше в колата, отчаян и неутешим, изоставен, но беше достатъчно добре възпитан да не издава нито звук.

— Портата е заключена — каза Лев. — Не се вижда нито един автомобил. Но е възможно той да е спрял близо до къщата.

— Това би било свидетелство за неразумна увереност — отбеляза Мак и звънна на Ампара.

— О, мистър Райли! — възкликна тя с нескрито облекчение.

— Дватамата с Лев Оренщайн сме пред портата. Може ли да ни отвориш, Ампара?

Вратата се плъзна гладко и безшумно в стената. Мак и Лев затичаха леко по тревната ивица до алеята, която водеше към къщата. Не видяха паркиран автомобил. Къщата тънеше в абсолютен мрак, ако се изключеха двете лампи, които осветяваха стъпалата. Мак отново се свърза с икономката.

— Да, сър, мистър Райли. Винаги свети в преддверието, както и в кухнята, и в господарската спалня. Винаги.

Мак погледна Лев с повдигнати въпросително вежди.

— Готов ли си?

Входната врата не беше заключена. Алармената система не издаде нито звук, когато отвориха и влязоха вътре. Двамата веднага се прилепиха за стената. Останаха неподвижни няколко секунди, за да могат очите им да свикнат с мрака. Ослушаха се внимателно. Не се чуваше нищо, но Мак усещаше, че в къщата има някой. Замисли се за Али, сама в нощта и в неведение, че някой има ключ от къщата и знае кода за алармената система. Имаше чувството, че е заминала за Франция точно навреме.

Лев познаваше къщата и това беше причината той да поведе Мак през огромните стаи към кухнята. Хладилникът бръмчеше, светеха поне половин дузина зелени лампички, за да укажат, че разните електрически уреди са в исправност, и Мак си помисли, че тук има достатъчно оборудване, за да се отвори ресторант. Изглеждаше, че от някои уреди има по два, три или дори четири.

Върнаха се в преддверието и се заизкачваха безшумно по извитото стълбище. Големите двойни врати, които се изправиха пред погледа им, когато стигнаха върха, очевидно водеха към господарската спалня. Мак ги отвори.

Чуха внезапен силен шум, който ги накара да извадят оръжията си и рязко да се обърнат. Шумът беше дошъл откъм втората затворена врата вдясно. Втурнаха се към нея с прилепени за стената гърбове. Движеха се точно както правят ченгетата във филмите. Този път Лев беше този, който отвори вратата.

Нямаше никого. Мак включи осветлението. Шумът, който бяха чули, беше причинен от куп празни закачалки, паднали на пода. Очевидно не бяха добре подредени върху рафта или някой беше бързал да го стори и не беше обърнал внимание колко прецизно извършва това. Дрехите, които са били закачени на тях, сега бяха на земята — всичките красиви рокли на Али, разрязани на парчета и после стъпкани с крак. Да, извършителят беше свършил добре тази работа. Нищо не се беше изплъзнало от ножа му.

— Предполагам, че закъсняхме — каза Мак и запали осветлението в спалнята. — Това е пример за онова, което той можеше да причини на Али.

— Исусе! — възкликна Лев. Беше шокиран, защото съдбата на Али, както и тази на всеки един клиент, не му беше безразлична. — Ще накарам това копеле да си плати, когато го пипна!

Мак не можеше повече да държи полицията настрана. Този луд трябваше да бъде заловен, преди да е причинил нещо по-лошо. Обади се в полицейския участък в Бевърли Хилс и информира за случилото се връзката си там.

След това се обади на Ампара, успокои я, че ченгетата са на път към къщата и че той иска от нея да си опакова нещата и да се премести на по-безопасно място.

— Имаш ли приятелка? Някъде, където да отседнеш? — запита я. — Ако не, ще наемем апартамент за известно време.

Ампара отговори, че има приятели и че веднага ще им звънне и че те ще приемат нея и кученцето.

Полицията пристигна след минути — тя никога не се бавеше в Бевърли Хилс и Бел Еър. Огледаха щетите, алармената инсталация, поръсиха навсякъде с прах за вземане на отпечатъци, направиха снимки и се съгласиха, че е по-добре да няма изтичане на информация към медиите.

— Не искаме никой да изпадне в паника — каза детективът, шеф на екипа, който познаваше добре Мак заради телевизионното му предаване. — Но трябва да се свържем с мистър Перин и мис Рей.

— Всички искат това — отвърна Мак. — Но тя е във Франция, а никой не знае къде е той.

— Вероятно на някой тропически остров, за да се сдобие с изключително скъп тен и да изпие няколко коктейла „*Май тай*“ — каза едно от ченгетата.

Мак не мислеше така, но нямаше намерение да сподели мислите си с полицията. Просто се радваше, че Али е далеч и че Рон Перин не е тук, за да види това. Или може би той беше там някъде наоколо? Да... И това беше храна за размисъл.

ГЛАВА 27

На следващата сутрин Мак отиде с колата до адреса, даден им от Джеси Уидуърт, който се намираше на улица „Дохъни“ в Западен Холивуд. Ако я завареше у дома, щеше да я помоли да разговарят за Али. Ако тя отсъстваше, това щеше да му даде възможност да поговори с портиера и с управителя на сградата, за да узнае някои неща за нея.

Сградата никак не беше лоша, макар той да предполагаше, че апартаментите не са големи — по-скоро гарсонieri и тип студио. Но всичко изглеждаше добре поддържано и дори имаше нов и пъстър навес над входа. Той натисна звънеца, на който пишеше: „Дж. Уидуърт“.

Не последва отговор и той отново го натисна. Когато пак не получи отговор, натисна звънеца на управителя на сградата.

Отговори жена. Той й каза, че е видял табелата за даване на апартамент под наем и се е заинтересувал.

— Чакайте минутка, идвам — отговори тя.

Дойде забързана, облечена в тениска, дънки е отрязани крачоли и сандали с висок ток и каишки.

— Аз съм Майла. Трябваше да бързам — добави с весела усмивка. — Закъснявам за среща.

— Съжалявам, че ви обезпокоих, тогава — каза Мак. — Но една моя приятелка живее тук. Каза ми колко много й харесва, и че, според нея, на мен също ще ми хареса. Казва се Джеси Уидуърт.

— Джеси?

Нетърпелива да покаже апартамента, тя вече отключваше вратата на 3Г. Влезе и направи знак на Мак да стори същото.

— Чакайте малко, не ви ли познавам отнякъде? — Тя за първи път го погледна по-внимателно. — О, мили Боже, това си ти — каза изумена. — Мак Райли от телевизионното предаване.

Мак се усмихна.

— Позна от първия път!

— Но, хей, какво... Искам да кажа, известен човек като теб... За какво ти е този апартамент? Искам да кажа, хубави са, но все пак не са за твоята класа. — Улови пълния с горчивина поглед на Мак и каза: — О, да не би да те засегнах на болното място?

— Е, заради жена, която ми е добра позната — каза Мак. — Просто не искам да се разчува. Нали така?

— Да, разбира се. Аз съм самата дискретност, всеки тук може да ви каже същото.

— И как е Джеси? — запита Мак уж така, между другото. — Не съм я виждал от известно време.

— Джеси? О, тя и приятелката ѝ заминаха рано тази сутрин. На почивка. Канкун, в Мексико. Така ми казаха. Късметлийки.

— Да — съгласи се Мак и разгледа малкия апартамент, отвори шкафовете, надникна и в банята. — И с коя приятелка замина?

— Елизабет.

— Не мисля, че познавам Елизабет.

Майла далеч не се оказа дискретна, всъщност бърбеше неспирно, готова беше всичко да сподели.

— Малко е надменна, мисля. Макар и да е любезна. Висока и русокоса, мисли се за достатъчно красива, за да се стреми към Холивуд. Всъщност прилича малко, на Али Рей, филмовата звезда. Нали знаете коя актриса имам предвид?

Мак потвърди.

— Канкун, а? — каза замислено, когато излязоха отново навън. — Е, благодаря, че ми показва апартамента, Майла. Прекалено е малък, търся по-голям, но ще се обадя, ако променя мнението си.

— Аз благодаря, Мак Райли — каза тя и му се усмихна съблазнително, с надежда. — Можеш да ми се обадиш по всяко време.

Като се върна в колата, Мак се свърза с Роди и Лев в конферентен разговор и ги осведоми за откритието си.

— Елизабет Уиндзор е русокоса и прилича на Али Рей. Подражателка.

— Може би завистлива подражателка — каза Роди.

— А аз се обзалагам, че е опасна подражателка — съгласи се Лев.

— Както и да е, тя е съквартирантка на Джеси и има достъп до ключове в разни къщи от Бел Еър. Обзалагам се също така, че знае

кода за алармената инсталация в къщата на Перин.

— Бинго! — каза Роди.

— Двете са заминали за Канкун тази сутрин. На почивка.

— Сигурен ли си за целта на тяхното пътуване? — запита Роди.

— Знам какво си мислиш — каза Мак. — Но Али е в хотел „Дю Кан“, а там и пиле не може да прехвъркне в момента заради засилените мерки на охрана по време на фестивала. Всъщност веднага ще ѝ се обадя, за да я осведомя за нашите разкрития.

Обаче тя не отговори. А когато се обади в хотела, го увериха, че мис Рей вече е напуснала.

ГЛАВА 28

Мак научи за изчезването на Али от радиото в колата, докато шофираше на север по крайбрежната магистрала. Отиваше във „*Фиш къмпани*“ в Малибу, за да хапне набързо за обед в компанията на Роди.

По новините съобщиха, че филмовата звезда си тръгнала от галавечерята в „*Мужен*“ сама и била откарана от такси до летището в Ница. Обаче не се качила на борда на нито един самолет и оттогава никой не я бил виждал.

Тъй като новият ѝ филм получи само критики, всеобщото мнение беше, че Али се крие от пресата. Говореше се също за провалилия се брак между нея и Перин, за страстта на съпруга ѝ към друга жена и че все пак Али приближава четирийсетте. Твърдеше се, че в живота на Али Рей има повече проблеми и неудачи, доколкото е известно и на най-ревностните ѝ почитатели.

— Но, хей! — говореше с жизнерадостен глас репортерът по радиото. — Това е Холивуд! В едната минута си на върха, а на следващата си се сгромолясал! И така? Дали няма да кажем сбогом на Али Рей?

Мак зави вдясно и влезе в паркинга, после бързо отиде до заведението, където продаваха прясна риба — ако имаш у дома съпруга, която може да готви, това беше добро решение. Ако не, трябваше да се настаниш до една от масите отвън и да изчакаш да ти пригответ желаната риба и да ти я сервират с куп пържени картофи, които биха задоволили и най-пристрастените към въглехидратите.

Той поръча сандвич съомга, взе номерчето си и седна на горната тераса, откъдето се виждаше плажът, където чайките се разхождаха в търсене на храна, а пеликаните крачеха величествено под златистите лъчи на слънцето. Беше поредният красив ден в Калифорния. Заслонен от бриза от тентата, той отпиваше от диетичното си „*Пенси*“, чакаше Роди и мислеше за Али и какво би могъл той да предприеме в нейния случай.

Искаше му се да се беше съгласил да отиде с нея в Кан. Обаче това щеше да е погрешно решение — той нямаше право да нахлува в живота ѝ. Освен това, така само би объркал връзката си със Съни.

Погледна часовника си. Точно дванайсет на обед. И девет часът вечерта във Франция. Набра мобилния телефон на Али. Не последва отговор. Но сигналът „свободно“ показваше, че телефонът ѝ работи и доколкото познаваше жените, можеше да каже, че не отиват никъде без телефоните си, което пък означаваше, че тя е жива и здрава някъде по света. Забарабани с пръсти по масата, загрижен, че не се е свързала поне с него. Тя знаеше, че каквото и да реши, той е на нейна страна.

Отново погледна часовника си. Роди закъсняваше. Извикаха номера на поръчката му и той забърза по дървените стъпала, за да я вземе. Отхапа от сандвича със сьомга и се обади на Съни.

Тя беше в спа центъра за масаж, но прие обаждането му, с което разгневи масажиста си, който започна да мърмори, че така съсипва аурата. Мак чуваше тихата музика на заден фон, вълната на ню ейдж. Не разбираше защо винаги трябва да слушаш Ениа, за да е спокойна душата ти. Какво грешно имаше например в музиката на Бах?

— Али е изчезнала — каза и отхапа втора хапка от сандвича.

— Къде е отишла? — запита Съни.

— Ако знаех, нямаше да е изчезнала, нали?

— О! Точно така. Е, след всичките тези ревюта, не съм изненадана. Вероятно иска малко тишина и спокойствие.

— Не се е свързала с никого.

— Дори с теб?

— Да. — Изчака минутка, после каза: — Ако не се появи скоро, ще трябва да я откроя.

Съни нададе измъчен стон.

— Не е това, което мислиш — побърза да я увери той.

— Така казват всички.

— Исусе, Съни, моля те! Жената е изчезнала. Съпругът ѝ — също. А любовницата му продължава да го чака в Рим.

— Ти откъде знаеш?

— Изпрати ми електронна поща вчера. Изпаднала е в паника, не знае какво да прави.

— Нима Демарко не се грижи за нея? Или пък продуцентът италианец?

— Предполагам. Възможно е да се наложи да отида и до Рим. Да видя какво става там.

— Ще дойда с теб.

— Добре.

— О! — Съни беше решила, че той ще възрази. — Е, може да ти позволя малко свобода този път. Имам работа, която изисква присъствието ми тук.

— Ще ми липсваш — каза Мак с усмивка.

— Ха! Точно така. Разбира се, че ще ти липсвам. Както и да е, къде си сега?

— Чакам Роди. И хапвам сандвич със сьомга на онова място по крайбрежната. Вятърът роши косата ми, а сърцето ми е самотно...

— Копеле! — каза Съни. Обаче той усещаше, че тя се смее.

ГЛАВА 29

Роди взе стъпалата по две наведнъж в ръка с огромна бутилка „Pepsi“.

Мак каза:

— Непрекъснато ти повтарям, че трябва да пиеш диетична кола. Ще напълнееш.

— Да напълнея? Аз? Вероятно първо ще се отровя! — Роди отметна назад русокосата си глава, винаги готов за малко театрални изпълнения. — Между другото, ти си този, който напоследък трупа тегло. Погледни само какво ядеш. — Показа на Мак избраното от него блюдо — стриди без сос. — Следвай примера ми, Мак Райли. Аз знам какво е добре за теб.

— Надявам се да знаеш и нещо друго — каза Мак.

— Като например кой е влязъл с взлом в къщата на Али и е нарязал роклите ѝ? Искат ми се да знаех.

— Какво друго? — запита Мак.

— Известна ми е цялата мръсотия около Перин. И, повярвай ми, новините са доста сочни!

— Просто ми дай информацията. Напълно делово.

— Добре! Деловите работи на Перин всъщност представляват заплетена паяжина. Многобройни компании, многобройни трансфери — всичко е многобройно. Няма начин да проследиш откъде постъпват парите, нито къде отиват, макар Каймановите острови и Бахамите да са под силно подозрение. Перин лети често и до двете островни групи и винаги в компанията на поне половин дузина приятели. Никакви жени при тези пътувания.

— Да предполагам ли, че в тези случаи Перин взема със себе си и нещо повече от приятелите си?

Роди кимна.

— Както и да е, ФБР се е заинтересувало от него и пътуванията му, Перин е разбрал и страшно се е уплашил.

Мак каза:

— Освен това адвокатите по развода на Али искат пълен отчет за финансите му. А Перин очевидно отказва да им го даде. Мариса го изнудва за брак или пари. Кой би могъл да знае за кое от двете? А възникна и случаят е изчезналата Руби Пърл.

— Руби Пърл? — Роди наклони въпросително глава. — Името звучи така, сякаш майката е била запалена по бижутата! Греша ли, или пропускам нещо?

Мак му предаде историята на Липски и му разказа за неговото влизане в къщата, след което добави, че Демарко също търси възможни доказателства.

— Не мога да открия почти нищо за Демарко — каза Роди. — С изключение на факта, че и той като Перин, или поне така изглежда, разполага с много пари в брой. Съвсем наскоро е купил голяма къща в пустинята. В много скъп и изискан район, където живеят единствено филмови величия и богаташи. Нашият мистър Демарко си има работа само с каймака на обществото.

— Не съм изненадан. Което ми напомня... — Мак извади мобилния си телефон и се обади на Липски.

Той каза:

— Надявам се, че имате задоволителни новини за мен, мистър Райли.

Мак въздъхна. Бедният човек очевидно беше отчаян.

— Още не. Съжалявам, Липски. Проверих в къщата в Малибу. Не открихме абсолютно нищо интересно. Ще замина за Франция за няколко дни, но когато се върна, ще проверя за доказателства и в къщата на Перин в Палм Спрингс. Имаш ли адреса?

Записа си го, сбогува се с него и погледна Роди, който на свой ред го гледаше с въпросително изражение в ококорените си очи.

— Извини ме? — подпита язвително Роди. — Франция?

Мак погледна часовника си.

— Ако се размърдам, мога да хвана полета в късния следобед на „Еър Франс“ до Париж.

— Париж?

— А после полет до Ница. Ще се върна след два дни.

— Много благодаря, че ме уведоми. — Роди извърна глава обиден. — Предполагам, няма да ми кажеш защо заминаваш за Франция.

— Али Рей е причината. Изчезнала е.
Роди отново обърна глава към него. Гледаше с широко отворени
очи.

— Не се шегуваш?! И ти, рицарят в бели доспехи, отиваш да я
спасиш?

Мак се усмихна.

— Дяволски си прав — каза.

ГЛАВА 30

Съни крачеше неспокойно из жилището си, а Тесоро я следваше по петите, искаше от нея да я вземе на ръце, обаче този беше един от малкото случаи, в които тя не мислеше за кученцето си. Искаше ѝ се да беше заминала с Мак за Франция. Беше усетила отчаянието на Али, безнадеждното ѝ чувство за самота. И беше загрижена за нея. Жените — особено известните — не изчезваха просто така. Но нали Али беше казала същото за съпруга си? А той също беше изчезнал.

Преди да тръгне, Мак беше казал на Съни, че е много възможно Перин да е замесен в пране на пари. Мак беше казал, че Перин се е занимавал е това и преди и че е много възможно сега да е подновил нечистите си занимания.

— Крадецът си остава такъв цял живот — беше казала Съни и Мак се беше съгласил с нея.

Тя гледаше втренчено скъпите яхти в пристанището. Може би щеше да излезе с две приятелки вечерта, щеше да изпие две мартинита в някой от местните барове и да опита някое вкусно блюдо... Взе Тесоро на ръце, а тя я ухапа — просто така, за забавление. Съни смръщи вежди и отиде в спалнята, за да прерови гардероба си за нещо подходящо и чисто, което да облече. Вдигна от пода два чифта къси панталони и ги хвърли в коша за пране. От джоба ѝ изпадна къс хартия. Раздразнена и вече изгубила търпение, тя го хвърли в кошчето за отпадъци.

После си помисли: „*Чакай минутка!*“ Точно тези панталони беше носила, когато бяха влезли в къщата на Перин. И това трябваше да е късчето хартия, което беше намерила в страничния джоб на хамъра.

Взе го от кошчето и го приглади с длан. Гледаше разписка за данъци върху недвижими имоти на името на Роналд Перин за жилище на име Вила дес Пескадорес в Нуево Мазатлан, Мексико.

Остана така минутка, за да може информацията да стигне до мозъка ѝ. После извика от радост, вдигна кученцето високо във въздуха

и затанцува из стаята.

— Мисля, че успяхме, Тесоро! — извика радостно. — Като професор Хигинс в „Моя прекрасна лейди...“ Мисля, че успяхме.

Ако побързаше, можеше да хване Мак на летището. Набра номера му, но телефонът му беше изключен. Опита този на Родри и изпита облекчение, когато той отговори. Развълнувана, тя бързо му разказа за откритието си.

— Сладка моя — каза той търпеливо. — Аз съм в долината Напа и пия вино с приятели. Мазатлан не е някаква сигурна следа, по която да тръгнем, и не си струва да съсипвам уикенда си заради това. Ще се върна в понеделник. И ще проверя тогава. Ако Рон Перин наистина е в Мексико, ще отидем там заедно, ще изпием по няколко коктейла „Маргарита“ и ще го „върнем жив“, както винаги се казва в уестърните.

Съни имаше чувството, че той не я приема сериозно.

— Но дотогава той може да изчезне нанякъде...

— Ако наистина е там. Ние просто не знаем, сладката ми...

Доникъде нямаше да стигне. Ядосана и разочарована, сбогува се с него и отново закрачи из стаята. Времето минаваше. Всичко можеше да се случи. А следата беше прекалено добра, за да не ѝ се обърне внимание. От нея зависеше да вземе инициативата в свои ръце, а освен това много ѝ харесваше да играе ролята на детектива. С усмивка си помисли, че ще накара Мак да се гордее с нея.

Остави кученцето на дивана и направи няколко бързи обаждания, хвърли малко дрехи в една ръчна чанта, след което постави Тесоро в специалната ѝ чанта за пътуване. Остави я в луксозния кучешки център близо до летището, където персоналът знаеше всичките ѝ предпочитания и където, Съни знаеше, щяха да се отнасят с нея като с принцесата, каквато беше.

За по-малко от час Съни беше на летището. Беше по дирите на Рон Перин. Тя щеше да го открие. Тя щеше да узнае какво го е подплашило толкова, че да се скрие от света и да разбере какво знае той за изчезналата си съпруга.

ГЛАВА 31

„ЗВЕЗДАТА ПОДЛАГА НА СЪМНЕНИЕ НОВИЯ СИ ФИЛМ — КАКТО И ЗРИТЕЛИТЕ.“

Али прочете заглавието във вестника, седнала до една маса в ъгъла на крайпътно заведение близо до Каркасон, град, който имаше стена, запазена от средновековието, извисяваща се на хоризонта с кулите и бойниците си подобно на картина от филм на Уолт Дисни.

Пиеше третата си чаша кафе и ядеше втория си кроасан, а на масата пред нея лежеше разстлана карта на шосетата на Франция. Опитваше се да си начертае маршрут. Но тъй като нямаше ясна представа къде иска да отиде — освен че искаше да се скрие напълно от света — беше ѝ трудно да реши.

Огледа се из заведението. Никой не я забелязваше, всички бяха погълнати от сутрешното си кафе. Но и без това не биха я разпознали. Първата нощ беше прекарала в малкия крайпътен мотел „Солей“ и беше стояла будна, за да отреже жестоко дългата си руса коса и да боядиса остатъците в тъмнокестеняви оттенъци. Без грим, с късата тъмна коса и очилата с квадратни рамки, тя отговаряше на детската представа за учителка. Беше облечена в дънки и раздърпана тениска и всички щяха да я вземат за поредната ексцентрична жена с лоша прическа, която се разхожда сама из Франция. Никой дори не я погледна два пъти. Това се случваше за първи път в живота на Али и ѝ харесваше.

Изпи и последната капка кафе и излезе на паркинга, където беше оставила яркосиньото „Рено“. До него, в сянката на дървото, лежеше куче. Доста голямо куче. Главата му приличаше на тези на немските овчарки, а тялото му — на лабрадорите, козината му беше рошава и кална. То вдигна поглед, когато тя се приближи, но не помръдна.

— Здравей, куче — каза Али нервно.

Кучето я гледаше предпазливо. Беше изплезило език и се задъхваше, въпреки че беше на сянка. Тя се запита дали не беше изоставено от жесток стопанин. Дали не са го изхвърлили от преминаваща кола? И вероятно са му казали: „*Справяй се само отсега нататък*“.

— Добре... Така... добре — каза Али. Винаги казваше: „*Така, добре*“, когато мислеше. — Предполагам, че си гладно. Чакай тук. Ще се върна веднага.

Но в заведението вече предлагаха само кафе — закуските бяха свършили. А обядът се сервираше между дванайсет и два — правилата са си правила. Тъй като не можеше да купи пържола на кучето, тя взе два сандвича с шунка и сирене и бутилка минерална вода от близката будка, а после влезе в бутика, откъдето купи красива глинена купа, на която пишеше: „*BIEN VENUE A CARCASSONNE*“.

Върна се и завари кучето на същото място, отпуснало глава между лапите си. То вдигна глава и я погледна. Очевидно не очакваше нищо — беше свикнало на това отношение от страна на живота.

Али коленичи до него. Наля водата в купата и я остави пред муцуната му. Кучето се изправи на крака и започна да пие жадно. Али предположи, че не му е давана вода от часове. Извади шунката от сандвичите и я разкъса на парчета, които постави пред него. Кучето ги подуши — доста деликатно за такова едро животно — и пое една хапка. Али го гледаше и се чудеше. То не се хранеше като много изгладняло животно — не поглъщаше лакомо храната.

Когато изяде всичко, то седна на задните си крака и я погледна. Стори й се, че видя благодарност в тъжните му очи. Погали го леко, едва докосвайки козината му. Тя беше твърда от полепналата по нея мръсотия.

— Добро момче — каза и напълни отново вода в купата. След това разчупи втория сандвич, постави го пред него и го загледа как го изяжда на две хапки.

— И така, ами тогава... — Махна му с ръка за довиждане. — И двамата сме оставени сами на себе си, момчето ми — каза. — Желая ти късмет.

Кучето я гледаше сериозно.

— Добре, значи добре. *Au revoir, et bonne chance, chien.*

Качи се бързо в реното и го погледна в огледалото за обратно виждане, докато излизаше от паркинга. След това се вля в магистралата, която щеше да я отведе на север. А кучето продължаваше да седи там с поглед, прикован в отдалечаващата се кола.

— Добре, значи добре — каза тя нервно сама на себе си поне за десети път. — То ще оцелее и ще бъде щастливо. Искам да кажа, че то е просто куче, някой ще го намери, ще се грижи за него...

Намали. Колите се стрелкаха бързо покрай нея, шофьорите натискаха гневно клаксоните. Спомни си историята на Мак Райли, как намерил Пират почти мъртъв, и думите на ветеринарния лекар, че щом веднъж спасиш живота на някого, си отговорен за него. Каза си, че е глупачка, полудяла. Беше й достатъчно трудно да спаси себе си и да си подреди нов живот от останките на стария, повтаряше си, че никой няма да се погрижи за нейната душа. Не и Рон. Нито дори Мак Райли. Направи U-образен завой и пое обратно на юг.

Върна се до крайпътното заведение, а кучето продължаваше да стои на същото място, където го беше оставила. И купата с водата беше все така пред него. Спря толкова рязко, че спирачките изскърцаха, слезе и отвори предната врата. Погледът ѝ срещна този на кучето.

— Добре — въздъхна. — Влизай.

Голямото куче седеше на предната седалка и не отделяше поглед от шосето, когато тя потегли по магистралата.

— Да, да, седни удобно — каза Али и го погали леко.

То ѝ хвърли кос поглед. И се отпусна уморено.

— Говориш английски? — запита тя, изненадана. То изскимтя жално.

— А, поне имаш глас! — каза тя с усмивка. — Не знам къде отиваме, ти и аз — добави. — Но предполагам, че отсега нататък ще сме заедно.

Спря в следващия малък град и откри очарователен семеен хотел, където, както на много места във Франция, приемаха кучета. Собственикът ѝ препоръча „*козметичния салон за кучета*“, както се изрази, а там хвърлиха на Али мрачни и неодобрителни погледи, с които искаха да отбележат лошото състояние на бедното животно.

— Мадам трябва повече да се грижи за него — каза собственикът с леденостуден глас, а Али обясни, че току-що го е „осиновила“ — тоест, прибрала от шосето.

Жената пък препоръча да го види ветеринарен лекар. Али разказа и на него същата история. Той направи пълен преглед на кучето, каза, че е недохранено и че досега най-вероятно е било малтретирано и често му е бил нанасян побой, съдейки по раните — зараснали и още пресни — по гърба. Направи му няколко инжекции, даде ѝ антибиотик под формата на гел за лекуване на раните и хранителни добавки под формата на хапчета, а тя купи толкова храна, че вероятно щеше да стигне за месец.

Сега кучето ѝ беше напълно различно животно от онова, което беше влязло в колата ѝ само преди часове. Голямата му глава беше повдигната под различен ъгъл и стойката на тялото му издаваше увереност; след банята козината му беше придобила красив златист оттенък и беше с почти същия цвят като очите му. Бяха му направили дори маникюр и огромните му лапи изглеждаха красиви. Ушите му бяха чисти. Имаше своя собствена купа за вода и метална дълбока чиния. Али я напълни с храна, която то изяде като истински джентълмен, и после легна тихо на пода на ресторанта, в който беше решила да се нахрани. Избра, естествено, местния специалитет и от време на време му хвърляше хапки патешко месо и наденица, които то приемаше с благодарност, размахвайки опашка.

Върнаха се в малкия уютен хотел и кучето я придружи в стаята ѝ. Ноктите му издаваха тих шум по дървения под, което ѝ беше приятно, защото ѝ показваше, че не е сама. Тя взе душ и се излегна в леглото, а то се настани на пода, като не откъсваше поглед от нея.

— Просто ме държиш под око, а? — засмя се тя, доволна от него.

Събуди се внезапно посред нощ и чу дишането му. То спеше спокойно. Усети мириса на чистото му тяло и самотата започна да отстъпва. Това куче беше изцяло нейно и никой не можеше да ѝ го отнеме. Макар че все още нямаше име. Усмихна се. Защото в момента тя самата нямаше име.

ГЛАВА 32

Рон Перин, с ужасен махмурлук след изпитата предната нощ текила, седеше на верандата на малката си вила на плажа, ако такава дума можеше да бъде употребена, за да се опише занемарената бетонна сграда, построена, при това с евтини материали, преди много луни. Основното ѝ качество беше, че за нея знаеше само той. Никой друг. Нито дори Демарко. Нито Али. Особено Демарко и Али.

Вила дес Пескадорес, наречена така, защото някога беше собственост на мексикански рибар, беше неговата тайна. Не беше единствената му тайна, но сега му се струваше, че е най-ценната от всички.

Понякога мислеше, че грозната квадратна малка къща с жълтите стени, вече непоносимо избелели, е истинският му дом. Място, където можеше да остане сам с мислите си, да бъде самият себе си. Ако имаше, нужда от компания, трябваше само да отиде с колата до град Мазатлан и да намери утеха в бутилката текила и блюдото омари — местния специалитет. Тук животът беше много прост. Никой не го познаваше. Смятаха го за ексцентричен гринго, който се интересува само от себе си и текилата.

Музиката от компактдиск образуваше фона на сцената. Той усили звука, за да може нежните трели да заглушават по-грубия шум на приборя. „Ще ме обичаш ли и утре?“, пееше надменно Брайън Фери, солист и основател на „Рокси мюзик“. Той въздъхна и затвори очи, за да се потопи изцяло в песента.

Макар че беше собственик на това място вече много години, Рон никога не беше водил тук жена. Всъщност не беше поканил тук никого. Къщата беше наистина занемарена, едва ли не порутена. Дървените подове скърцаха и имаше опасност някоя прогнила дъска да се счупи, на тръбопроводите не можеше да се разчита — понякога имаше вода, а понякога нямаше, а електрическите жици стърчаха от най-различни места в стените. Да, това беше просто една развалина на плажа и нямаше нищо общо с начина му на живот в Малибу и със скъпите

предмети на изкуството, които изпълваха дома му там; нито пък с именията му в Палм Спрингс и Бел Еър с огромните им стаи и богат декор, с различните скъпи джунджурийки и просторните градини. Тук, на терасата, имаше място само за един стол и маса, на която той оставяше бутилката бира и подпираше краката си. Но това беше единственото място, където душата му постигаше покой.

Отпи поредната глътка от бирата, зареял поглед над вълните, които се разбиваха в пръски бяла пяна на няколко метра от него. Мислеше за дома в Малибу, който споделяше с Али. Неговата любов. Може би единствената му истинска любов. Любовта на живота му.

Защо, тогава, не можеше да ѝ го каже? Защо, за Бога, се беше отнасял с нея по този начин? Защо трябваше винаги да демонстрира силата и властта си, мъжествеността си със серия от жени, за които не даваше и пет пари? Нещо не беше наред с него, а тази болест той нямаше никаква представа как да излекува.

Седнал тук, сам — така, както никога не би могъл да направи в Малибу, където верандите на съседите му гледаха към неговата, а телефоните непрекъснато звъняха и го засипваха с безкрайни проблеми — той се опитваше отново да постигне чувство за покой, за мир и хармония. Тази вечер обаче не се получаваше.

„Защо всичко не изчезне просто така, като с вълшебна пръчица?, запита се той мрачно. *Защо не мога да изчистя мръсотията от себе си и да започна нов живот?“* Колко различно би подходил към живота като цяло сега и в частност, към Али. Би забравил лошото, би изтрил ужасните спомени и би започнал отново — луд от любов, както първия път, когато я срещна.

Шумът от вълните изпълваше ушите му, а стомахът му къркореше от глад. Летиша обикновено му оставяше храна. Тя идваше два пъти в седмицата да почисти — ако така можеше да се нарече бързото и повърхностно прокарване на метлата по плочките и още по-нестарателното им измиване с парцал след това. От време на време тя сменяше и чаршафите и переше дрехите му — вземаше ги у дома си и ги връщаше след седмица. Рон предполагаше, че тъй като ѝ е необходима цяла седмица да изпере обикновените му ризи, съпругът ѝ вероятно ги носеше четири дни, докато той получеше другите три. Но това нямаше значение — не беше нещо, за което се налагаше да се тревожи. И другите хора трябва да живеят, нали?

Постави отново компактдиска на Брайън Фери в уредбата, затвори очи като от болка и започна да тананика тихо думите на песента „Ще ме обичаш ли и утре?“.

Мислите му се върнаха към Али. Виждаше я съвсем ясно в ума си — така, както и в първите дни след срещата им. Преди около петнайсет години. Наистина ли беше минало толкова много време?

Както и да е, представяше си крехката русокоса красавица, която виждаше редовно на екрана и чиято кожа блестеше с цвета на узряла праскова, а очите ѝ със синия цвят на Средиземно море проникваха в душата на другия. Той беше видял у нея не само бъдещата филмова звезда, беше усетил какъв човек е тя, каква душа крие — нещо, което се случва рядко, но когато това стане, мъжът веднага разбира, че тази жена е предопределена за него. Обаче дълбоко в подсъзнанието му се таеше тревогата — вероятно безпочвена, тъй като Али непрекъснато се кълнеше, че го обича — че толкова красива жена като нея не може да обича непривлекателен и груб мъж като него.

Но все пак Али твърдеше, че изпитва любов — и то още от първата им нощ заедно. Бяха я прекарвали в прегръдките един на друг в затрупаната от сняг колиба в Аспен, далеч от всички останали, празнуващи навечерието на Новата година. И тогава слушаха гласа на Брайън Фери. И от онзи момент нататък бяха заедно, неразделни. До съвсем наскоро всъщност, когато горчивината започна да се надига като отрова в гърлото и той я беше изгубил, както може би щеше да изгуби и голяма част от състоянието си.

Много хора наричаха това съвпадение на обстоятелствата с неблагоприятната дума „лайна“. И Рон започваше да вярва, че съдбата може да се нарича така. Тази беше причината да е тук, на самотната ивица пясък пред модерния мексикански туристически град Мазатлан, да се крие не само от света и закона, но и от собствените си чувства.

Но сега не беше моментът да остане сам. Мислите му не се променяха, беше изпаднал в състояние на вцепенение — нещо, което не му помагаше особено. Остави празната бирена бутилка, отиде в банята и взе набързо душ — тази вечер не можеше да търпи и ласките на водата — вчеса косата си назад, за да не дразни изгорялата кожа на челото му, облече избеляла стара тениска с надпис „МАЗАТЛАН“, плажни къси панталони на цветя и обу джапанки. Беше готов да се впусне в нощния живот на Мазатлан.

Знаеше кое е точното място — по-нататък по плажа, където алкохолът се лееше, музиката мариачи разтърсваше стените, но най-важното от всичко беше, че никой не го познаваше. Там можеше да се напие. Отново. И да намери така желаня покой за трескавия си ум.

ГЛАВА 33

Съни не само се радваше, беше благодарна, че полетът на „Аляска Еърлайнс“ до Мазатлан продължи само два часа и половина. Нямахше търпение да стигне там и да провери дали теорията ѝ относно Рон Перин ще даде резултат.

Слезе на летището, смеси се с тълпата курортисти в къси панталони и оскъдни потници, взе кола под наем и потегли към Нуево Мазатлан.

Жарките лъчи на слънцето се сипеха от небето, което беше синьо като във фреските на Рафаело, и превръщаха вътрешността на колата във фурна. Тя вдигна полата си почти до кръста и задъхвайки се, усили климатичната инсталация. Потта се стичаше между лопатките ѝ, докато шофираше край скромни малки ферми, по чиито оскъдни ливади пасяха черни крави и мързеливо се разхождаха кучета, душейки буницата с надеждата да намерят остатъци храна. Минаваше и покрай занемарени къщи и работилнички, покрай евтини улични кафенета и крайпътни автомобилни сервизи. Мина и покрай боядисано в жълто училище, заобиколено от къщи в странните цветове лавандулово, розово и тюркоазено.

Пътят се виеше в покрайнините на Мазатлан, после уличното движение стана натоварено като във всеки сравнително голям курортен град. След малко тя стигна района на пристанището, където сградите бяха доста по-нови и модерни от тези в останалите части на града. Премина през новия мост и най-после, навлезе в тихите улици на Нуево Мазатлан. Тук различните постижения на цивилизацията постепенно изчезваха, а пейзажът напомняше на Съни този на Прованс във Франция: камениста почва, по която растяха нагъсто шубраци и ниски храсти, а въздухът вибрира от тишина.

Като следваше знаците, тя най-после стигна до входа на „Емералд Бей хотел“. Охраната при вратата провери документите ѝ и тя пое бавно по дългата алея. Последният завой водеше към входа на

хотела, охраняван този път от висок птичарник, в който бяха затворени ярки папагали ара, които крещяха весело за поздрав.

В средата на фоайето имаше висок каменен фонтан, точно под огромния свод на купола. Водата бълбукаше, ромолеше и създаваше усещането за хладина. Тя събу сандалите си и запристъпва с благодарност, че може да си почине от жегата отвън, по покрития с травертин под. Зад рецепцията стоеше приятна и усмихната млада жена, която ѝ подаде ключа за стаята.

След десет минути, облечена в бяла пола от материя, лека като тензук, която се виеше женствено около красивите ѝ колене, черна тениска и сандали, с бутилка минерална вода в ръка, тя се поколеба пред вратата на стаята си. Дали да не се обаде на Мак? Или на Роди? Да им каже какво е намислила? Усмихна се. Не! Нека почакаат. По-късно ще разберат какво умно момиче е тя.

Вратата се затвори с трясък, решително, след нея и тя забърза по пътеката, растителността от двете страни на която беше гъста като джунгла, за да отиде до паркинга. Спря само колкото да запита портиера за имената на най-известните бар-ресторанти в града и за посоката, в която се намира Вила дес Пескадорес, и потегли на среща с известния Рон Перин.

Безлюдният път следваше дългата извивка на плажа и цивилизацията, или поне нейната курортна версия, остана зад нея. Колата ѝ минаваше покрай порутени къщи и открити кафенета. Децата спираха за малко да играят и ѝ махаха с ръка, две мършави улични кучета се спуснаха към гумите ѝ и я накараха да се замисли с копнеж за Тесоро, която, без съмнение, се цупеше недоволно в луксозния кучешки хотел с многобройните дивани, възглавнички и кучешката телевизия. Обаче в момента умът на Съни беше насочен към по-важни дела.

Мракът започна да се спуска над безлюдния пейзаж, а пътят като че ли се виеше в безкрайността. Обзе я чувство за самота — тя като че ли изпълваше осезаемо топлия въздух. И за първи път, откакто беше тръгнала на това пътуване, беше завладяна от вътрешно неспокойствие. После, изведнъж, пред погледа ѝ изникна къща, кацнала на самата плажна ивица. Малка квадратна жълта кутийка, като че ли най-лошата сграда, която беше видяла до този момент в

Мазатлан. Намали скорост, за да прочете името, изписано на скалата до пясъчната алея. ВИЛА ДЕС ПЕСКАДОРЕС.

Огледа отново къщата с разбираемо съмнение. Възможно ли беше наистина тук да живее световноизвестният, обичащ показността, милиардер Рон Перин? Като се сети за неговия изискан, лъскав и ужасно скъп дом в Малибу, тя си помисли, че вероятно е станала грешка. Човек като Перин никога не би минал през вратата на такава постройка. Не би прекарал и една нощ тук, би предпочел да остане на пътя. Помисли си, че дори тя, ако имаше избор, не би нощувала тук.

Небоядисаната дървена врата беше затворена. Нямаше звънец, затова тя почука силно и зачака, като се оглеждаше с тревога наоколо. Стъмваше се, а тя беше наред пустошта. Сама. Правеше точно това, което една жена в чужда страна не би трябвало да прави. И беше по следите на престъпник. Кой знае как можеше да реагира той, когато тя се изправи лице в лице с него.

Неспокойна, почука отново, този път още по-силно, и отново зачака, като потриваше леко наранените кокалчета на пръстите си. Все още нямаше отговор. Опита вратата. Не беше заключена. Всъщност дори нямаше ключалка.

Тя извика: „Ало“. Влезе и се оказа в единствената бедна и занемарена стая. В единия ъгъл имаше тясно неоправено легло. До него стоеше лампа. Два евтини плетени мексикански стола бяха поставени с лице към изградената от кирпич и глина камина, стените край която бяха почернели. Мивката и плотът, облицован с плочки, бяха затрупани с празни бирени бутилки и мръсни чинии, а в отворения шкаф висяха няколко обикновени евтини ризи. От чекмеджетата навън висяха други дрехи и бельо със съмнителна чистота. На масата лежеше компактдиск на Брайън Фери.

— Има ли някой тук? — извика тя с надежда, макар да беше ясно, че тук никой не би могъл да се скрие.

Освен в примитивната баня. Провери и там, като потрепери от отвращение, после излезе на терасата, ако тя въобще можеше да се нарече с това име. Гледаше към морето и Съни с копнеж си представи уютния дом на Мак в Малибу.

Но там, отвън на терасата, тя почувства чара на малката занемарена къща на Перин. Хладният бриз рошеше косата ѝ, единствените шумове бяха разбиването на вълните в брега и крясъците

на морските птици. Мощни зелени вълни, две черни на фона на небето дървета, дългата жълта извивка на плажа. Няколко пеликана прелетяха покрай нея на височината на очите ѝ, а по-високо горе се виждаха разперените криле на други птици.

И изведнъж тя разбра, че Перин е дошъл тук с надеждата да намери покой и тишина, да усети простотата на живота. И, за нейна изненада, дори се надяваше той да е успял.

След това се стегна и си напомни, че е дошла с определена мисия, и си наложи да мисли за истинската причина за присъствието на Перин тук. Той вероятно имаше нещо общо с изчезването на съпругата си. Беше сигурна, че знае къде е Али. Но дори да не беше така, той нарушаваше закона и тя щеше да открие по какъв точно начин. Освен това се надяваше да го върне там, където постъпките биха могли да бъдат съдени от общественото мнение.

Отиде до колата, като се препъваше по камъните и мислеше, че трябваше да обуе маратонки, а не тези леки сандали. Върна се в Мазатлан, остави я на един паркинг, спря такси и помоли шофьора да я откара до бара „*Ла Коста Маринера*“.

Барът се намираше на една странична уличка, която водеше към плажа, и беше претъпкан. Впечатлена, Съни преброи половин дузина мотори „*Харли*“ отвън, а музиката в стил мариачи беше така оглушителна, че ушите ѝ заглъхнаха още преди да е минала през вратата.

Вътре беше пълно с местни и туристи, облечени специално за излизане в събота вечер. Повечето пиеха вече второто или третото си мартини или „*Маргарита*“ — питиета, които тук сервираха в масивни чаши. Масите бяха дървени, мургавите келнери бяха облечени в жълти ризи и носеха огромни табли, пълни с морски дарове. Във въздуха се носеше ароматът на екзотични мексикански подправки и сирене. Седналите на терасата се наслаждаваха и на вечерния бриз в добавка към вкусните блюда *guacamole* и *salsa*. Съни каза на келнера, че търси приятел, и се запровира през масите, като отказваше многобройните покани да седне.

Музиката се изпълняваше от оркестър, чиито членове носеха прилепнали черни панталони и къси сака, обсипани със сребристи мъниста. Две момичета свиреха на цигулка и дългите им коси се развяваха в такт с движенията, а тъмните им очи бяха топло

усмихнати. Зад масивния традиционен мексикански контрабас седеше старец, а освен тези инструменти имаше още четири китари и два тромпета. Съни се спря да послуша и аплодира заедно с останалите.

В далечния край на терасата седяха мотористите, скупчени около кръгла маса, прегърнали се през раменете. Съни гледаше с неодобрение как отпиват щедри глътки от текилата. По масата имаше много празни бутилки „*Текате*“ и „*Корона*“ и огромни чинии с омари и ориз със зеленчуци. Съни се надяваше, че няма да се приберат по домовете си на гърбовете на моторите.

Не беше единствената, която наблюдаваше сцената. Седнал самотен на обичайната си маса в ъгъла, Рон Перин пийна първо поредната глътка от текилата, последвана от глътка бира от бутилката, на чието гърло беше забодено парченце див лимон. Рокерите подвикнаха на състава да изпълни „*Гуадалахара*“.

— „*Гуадалахара*“! — викаше и Перин с тях. Тази беше любимата му песен.

Съни се обърна, за да види откъде идва американският глас. И го видя. Привлекателният магнат, облечен в къси раздърпани панталони и тениска с надпис „*МАЗАТЛАН*“.

— „*Гуадалахара*“ — започна да припява на испански Перин с приятния си тенор, келнерите също се скупчиха около състава и започнаха да припяват в хор. Рон знаеше всяка дума на песента и дори изпълни финала по характерния за мексиканците начин, поклони се на аплодисментите и дори подскокна, когато свърши.

Съни тръгна към него. Главата му беше сведена ниско, той гледаше сериозно в чашата си.

— Рон Перин — каза тя.

Това не беше въпрос, а твърдение. И той го знаеше. Вдигна глава и я погледна с онзи поглед на бито и малтретирано кученце.

— О, Господи! — нададе стон и протегна ръка към бутилката. — Съкрушен съм.

ГЛАВА 34

Перин не я покани да седне при него, но Съни издърпа единия от столовете и се настани удобно. Меката ѝ бяла пола обгърна красивите ѝ колене и тя забеляза одобрителния поглед на Перин. Той беше все така обожател на жените — дори в момент на криза. Вдигна ръка, за да извика келнера.

— Какво искаш? — запита. Учтив, въпреки обстоятелствата.

— „Манго Маргарита“ с лед, без сол — отговори Съни.

— Луда ли си? Кой някога е чувал въобще за „Манго Маргарита“?

— Очевидно не се движиш в подходящи кръгове, Перин. Тези коктейли са много популярни.

— Ха! Предпочитам да пия чиста текила.

— Забелязах.

Гледаха се мълчаливо над масата, попиваха подробностите от външния си вид. Съни си помисли, че макар да беше пиян, Перин притежава странна магнетична привлекателност. Той сякаш те привличаше към себе си, а погледът му, така смирен и жален, беше в пълно противоречие с изградения от него имидж на твърд и непоколебим човек. Но тя знаеше, че този мъж е изграден от стомана, че води битки в много конферентни зали, че е опасен бизнес противник, че хората се страхуват да му кажат „не“. С изключение на съпругата му.

— И коя си ти, по дяволите? — запита Перин. — Не си ченге, очевидно не си от ФБР...

— А ти тях ли очакваш?

Келнерът донесе на Съни коктейла. Гърлото ѝ беше пресъхнало от горещия прах, полепнал по него, и тя с благодарност отпи първата глътка през сламката, без да откъсва поглед от Перин.

— Ти си красива жена — каза той, като избегна въпроса ѝ. — А аз дойдох тук, за да избягам от всичко това.

— Изглежда си успял.

Тя отпи втората дълга глътка. Проблемът с коктейлите „Манго Маргарита“ беше, че можеш да забравиш, че в тях има текила. Но изпиваш две глътки и те започват да изпълват вените ти като ракетно гориво. Изведнъж почувства глад, направи знак с ръка на келнера и поръча nachos.

— Значи не се налага да се тревожиш за фигурата си — каза Перин.

Съни се опита да прецени дали не се опитва да ѝ направи впечатление като мъж, но реши, че не е така, макар в погледа му да се четеше възхищение. Изведнъж той доби много по-трезв и сериозен вид.

— И говориш перфектно испански — добави той.

— Баща ми е мексиканец. Ако се изключи баба ми, приготвям най-вкусното tamales, което някога си вкусвал. И тъй като баба никак не беше пълна, надявам се да съм наследила нейните гени ведно с готварските ѝ рецепти.

Поръчаното от нея блюдо пристигна — вдигащи пара запържен зелен боб и сирене върху ароматна царевична питка. Съни веднага отхапа.

— Вземи си, опитай — каза на Перин. — Вкусно е.

И спря, преглътнала наполовина. Какви ги вършеше? Та нали това беше врагът, а тя се държеше така, сякаш са двама приятели, излезли да похапнат заедно. Отпи от „Маргарита“-та и каза:

— И какво правиш тук, Перин?

Той ѝ се усмихна и повдигна вежди.

— Е, по дяволите, мислех, че вероятно знаеш. Ако не е така, защо си тук?

— Въртим се в омагьосан кръг — каза тя и откри, че му се усмихва в отговор. Трябваше отново да признае, че Роналд Перин притежава неоспорим чар. Та нали тя трябваше да свърши работата на Мак, да го разпита, а ето че се държеше като влюбена ученичка. — Както и да е — побърза да каже. — Дойдох тук специално, за да те намеря. Трябва да поговорим.

— И как ме намери?

— Разписката за платени данъци върху Вила дес Пескадорес беше в страничния джоб на хамъра ти.

— Трябваше да нарежа и нея — въздъхна той. — Просто не успях да свърша с всичко навреме. Но ти какво правеше в хамъра ми?

Съни се изчерви.

— О, мили Боже, ще трябва да си призная! — възкликна тя и сведе глава, за да избегне погледа му.

— Е? — Той чакаше отговора ѝ.

— Предполагам, че ти ще го наречеш „влизане с взлом“ — каза тя с въздишка. — Търсехме доказателства.

— За какво?

Тя вдигна глава, чувстваше се несигурна. Разговорът беше поел в погрешна посока. Нали тя трябваше да го разпитва? Избягна въпроса му.

— Не се тревожи, не намерихме нищо, освен разписката.

Гледаха се мълчаливо през масата. Перин пресуши чашата си с текила.

— Какво ще ми кажеш за детското влакче в къщата ти? — запита тя.

Той сви рамене.

— Израснах в бедно семейство и нямах никакви играчки. Наречи го детето в мен.

Съни му се усмихна. Разбираше и дори изпитваше съчувствие.

— Все още не си ми казала коя си — каза той.

— Казвам се Съни Алварес — каза тя.

И, за нейна изненада, той ѝ подаде ръка през масата. Задържа я части от секундата повече от необходимото, като гледаше дълбоко в очите ѝ. После каза:

— И коя, по-точно, е Съни Алварес? Момичето с бащата мексиканец и бабата, която прави най-вкусното tamales в града?

— Аз съм... — Съни бързо млъкна, защото тъкмо щеше да изрече думата „годеница“, а не беше такава. „Приятелка“ пък звучеше прекалено сладникаво. — Помощничката на Мак Райли — намери може би подходящата дума в последната секунда.

— Трябваше да се досетя. Та нали аз го помолих да работи за мен. А той ми отказа. Ако не беше го сторил, може би сега нямаше да съм в това положение — добави с горчивина.

— И какво, по-точно, е то? — Съни знаеше, че е победила. Сега той щеше да ѝ разкаже всичко.

Но вместо това той направи знак на келнера да донесе втори коктейл „Манго Маргарита“.

— Не, ти ми кажи истината — какво те доведе тук? — И той пак я изгледа с повдигнати въпросително вежди.

— Али Рей — отговори простичко тя.

Перин гледаше втренчено и мълчаливо чашата си.

— Не ми казвай, че си тук, за да ми връчиш призовка — каза, изведнъж превърнал се в айсберг.

Тя поклати глава.

— А ти не ми казвай, Рон Перин, че не знаеш за изчезването на Али.

Перин вдигна поглед. Гледаше я втренчено, лицето му изведнъж се беше превърнало в безизразна каменна маска.

— Сигурно знаеш, че тя изчезна от фестивала в Кан — настоя Съни. — Мислех, че може би знаеш къде е отишла.

Той като че ли се съвзе.

— Защо трябва да знам къде е Али? Тя е самостоятелна личност.

Той оставаше спокоен, но Съни долови нотка на отчаяние в гласа му, забеляза сведените му рамене, умората, изписала се изведнъж на лицето му, и празния поглед, който не искаше да изрази истинските му чувства. Беше ли възможно наистина да не знае къде е съпругата му?

— Тя те интересува, още я обичаш, нали? — запита тихо.

Той отново сви рамене — жест, с който като че ли отхвърляше всичко. И да беше шокиран от новината, явно не искаше да говори за това.

— Какво значение има? Тя е тръгнала по своя път, аз ще вървя по моя. — Направи знак да му донесат още една текила, отпи, а после отпи и задължителната глътка бира. — Пък и ти не си дошла дотук, за да говорим за чувства. А за да сключим някаква сделка, предполагам.

— Тя не е единствената изчезнала жена — каза Съни. — Какво ще ми кажеш за Руби Пърл?

Той я гледаше втренчено, очевидно изненадан.

— Руби ми беше секретарка. Помагаше ми в продължение на две седмици. Не знам къде е отишла след това.

— А после идва ред на Мариса. Тя е все още в Рим и продължава да чака новини от теб. Показа ни огромния диамантен годежен

пръстен, който си й дал. И каза, че си обещал да се ожениш за нея. — Поклати глава. — Тя е много разтревожена, Рон.

Смръщил вежди, той прокара длан през започващата си да оредява коса.

— Никога не съм говорил за любов или брак с Мариса. Пръстенът е само нещо, което й купих за спомен. Тя му се възхити, като го видя на витрината на един магазин, и аз й го купих. Жест, който й достави удоволствие. Не беше знак за сериозни чувства. Онзи пръстен не е годежен. Хей, та аз все още съм женен! — добави.

— Жалко, че не си помислил за това, преди да започнеш връзката.

Перин се наведе към нея през масата.

— Нека изясним нещо, Съни Алварес. Мариса не хранеше никакви илюзии, изиграла ви е пълен театър. Познаваше добре играта, аз не бях първият богат мъж, с когото имаше подобен тип връзка. Мариса е много умно момиче.

— Тя каза също, че си падаш по садомазохизма.

— Какво? — Кръвта се беше отдръпнала от лицето му. — Това са глупости.

— И аз реших, че лъже. Помислих дори, че може би планира изнудване. Нали знаеш и други такива истории — ще те заплаши, че ще разкаже всичко на таблоидите, ако не заплатиш щедра сума. Но да оставим това. Кажете ми какво се случи онази нощ в Малибу, когато Мак е чул вика? Тя е била там, макар ти да отричаш.

— Добре, там беше, да. Аз просто не исках светът да знае за това. Можеш ли да ме обвиниш? Аз съм женен. Какво се случи? Бях на делова среща. Тя отишла в къщата в Малибу да ме чака. Каза, че чула стъпки и много се уплашила. И после Райли нахълтал.

— Тя стреляла по него.

— Не е точно така.

— Е, поне се опитала.

Той отново вдигна рамене в онзи жест на отричане или, по-скоро, безразличие.

— Ако в твоя дом през прозореца нахълта непознат, ти може би също ще стреляш по него.

— Но защо въобще си започнал тази връзка с Мариса?

Съни беше завладяна от неочаквано любопитство. У този мъж имаше повече, отколкото се виждаше на повърхността, и тя искаше да проникне по-дълбоко, да разбере какво се крие под имиджа на безмилостен бизнесмен, на който в момента, облечен в смешните плажни панталони на цветя и с овехтялата тениска, той въобще не отговаряше.

Той я гледа дълго и мрачно.

— Искаш ли да чуеш истината? — запита тихо. — Любовта, която се обърка. Това е всичко, Съни Алварес; Любов, поела в погрешна посока.

Отпусна рамене и се сви над масата, хванал главата си с длани.

— Али вече не ме обича. Ако въобще ме е обичала — добави отчаяно. — И мога ли да я виня? Разбира се, че не. Нима повечето от мъжете в света не биха искали да бъдат мистър Али Рей? Можеш да се обзаложиш, че е така. И аз исках това повече от всичко друго на света, повече от парите, къщите, вещите, властта. Исках Али, а ето че сега я изгубих. И в отговор на твоя въпрос, мис детектив, аз съм тук, в това свое убежище, за да се опитам отново да намеря душата си.

Съни го гледеше втренчено, изумена. Изпитваше съчувствие към него. Преглътна сълзите, които заплашваха да потекат по бузите ѝ.

— Съжалявам — прошепна.

— Никога досега не ме е съжалявала жена — каза Перин. — И не съм сигурен дали ми харесва. — Изправи се със залитане. — Уморен съм. Затова и говоря толкова много. Трябва да вървя.

Бръкна в джоба си, извади няколко песос и ги подаде на келнера.

— Ще трябва да стигнат. — И без да обърне повече внимание на Съни, тръгна към вратата. Тя го последва вън, на улицата.

— Как стигна дотук?

Търсеше ключовете за колата в джоба си.

— С автомобил, разбира се.

— Ха! Е, със сигурност няма да шофираш сега. Не и с всичката тази текила, която изпи.

— Да не би да намекваш, че съм пиян? — Зададе въпроса с помпозността на пияниците, когато са под силното влияние на алкохола.

— Да, със сигурност, Рон Перин. — Съни спря минаващото по улицата такси. Отвори вратата и го бутна вътре. — Заведете го у дома

— заръча на шофьора и му даде указания.

Отпуснат тежко на задната седалка, Перин я гледаше изпод натезжалите си клепачи.

— Жена като теб може да върти всеки мъж на пръста си.

— Искан ми се да беше така — отговори тя с усмивка. После добави: — Виж, ще дойда да те видя утре сутринта. Ще поговорим още.

— За какво?

— Ами, нали знаеш, разни въпроси като пране на пари например — каза тя и веднага съжали за думите си. — И може би за любовта — добави, за да омекоти удара.

Затръшна вратата на таксито и остана на улицата, докато таксито не зави наляво и не изчезна от погледа ѝ. Тя не се съмняваше, че Рон Перин все още обича съпругата си. Беше повече от сигурна, че той е в беда. Утре щеше да види с какво може да му помогне.

Съни стана рано на следващата сутрин. Разходи се по плажа, наслади се на свежия чист въздух и на ранната топлина на слънчевите лъчи, гледаше как пеликаните се стрелкат във вълните, а после се издигат нагоре със сребристи рибки в човките си.

Закуси на терасата — черно силно кафе и козуначени кифли, които тази сутрин имаха най-превъзходния вкус на света. После поръча термос кафе и потегли бавно към къщата на Перин.

Почука на вратата, но отговор не последва. Завъртя топката и отвори.

— Здравей, аз съм. Съни! — извика. — Донесох ти кафе, реших, че може би ще имаш нужда от него.

Остави термоса на масата и се огледа. Стаята беше празна. На терасата също нямаше никого. А компактдискът на Брайън Фери лежеше, счупен на две, върху масата. Сърцето ѝ се сви. Нямаше да заведе триумфално Перин в дома му в Малибу все пак.

ГЛАВА 35

В Кан беше горещо и Мак шофираше със свален покрив на взетото под наем пежо с надеждата, че хладният бриз ще успее да проясни ума му и да премахне умората от дългия полет и часовата разлика. Регистрира се в хотел „*Мартинес*“, след което отиде право при портиера, за да го запита за службите за даване на коли под наем.

Въоръжен с подробен списък на всички такива компании в областта, отиде в стаята си, взе душ и поръча закуска, макар да беше един следобед. Облече къси панталони, седна на терасата, за да се наслади на гледката на морето, и се замисли за Али.

Не се съмняваше, че е избягала от живота, който водеше. Беше ѝ омръзнало вече да бъде филмова звезда, да бъде винаги „*другата жена*“ за неверния си съпруг, беше ѝ дошло до гуша от блясъка и липсата на личен живот в Холивуд.

По характер, тя беше обикновена жена, която, както му беше признала, никога не се чувстваше добре в кожата си и също така никога не беше част от сцената, в която играеше толкова важна роля. Али искаше личния си живот обратно. Искаше да бъде анонимна.

Беше накарал Съни да му изпрати по електронната поща последните снимки на Али от фестивала в Кан. Тя изглеждаше красива и спокойна, вършеше си работата, позираше за пресата и махаше весело с ръка на почитателите си. Според Райли, щяха да я познаят, където и да отидеше — тя не можеше да се скрие. Вероятно беше променила външността си по някакъв начин.

Изпи прясно изстискания портокалов сок, който имаше вкуса на слънчева светлина, събрана в чаша, и изяде омлета с гъби, но продължаваше да мисли за нея.

Най-очевидната разлика би се получила, ако тя отреже косата си. Трепна при тази мисъл. Косата на Али беше една от характерните ѝ черти — гъста, блестяща и естествено руса. После щеше да ѝ се наложи да я боядиса. Тя вероятно щеше да търси обикновен, небиец на очи, външен вид — дънки и тениска. И слънчеви очила, които да

скриват очите ѝ. Щеше да постъпи така, ако беше решила сама да промени външността си. Ако не беше потърсила професионална помощ. А той не беше сигурен дали и така нямаше да я познаят. Затова, най-вероятно, беше решила да не остане в Южна Франция, където се тълпяха богатите, а да отиде на север, в провинцията.

Разгърна картата на шосетата, която беше купил на летището в Ница, и започна да изучава главните пътища. Един от тях водеше до Прованс и Люберон — област, пълна с работещи в киното, писатели и хора от висшето общество, решили да прекарат тук ваканцията си. Другите водеха към Тулуза и на запад или север през Ажен. Сгъна картата. Франция беше по-голяма, отколкото беше мислил.

Извади списъка с агенциите за даване на коли под наем и започна систематично да се обажда на всяка една от тях. Опитваше се да открие коя отговаряше за обслужването на Али по време на фестивала. Извади късмет при четвъртия си опит. Каза на управителя, че веднага ще отиде при него, облече набързо някаква риза, обу сандали и отиде с колата до покрайнините на Кан.

Управителят се оказа изпълнен с подозрения.

— Репортерите буквално ни нападнаха, мосю — каза студено. — А ние никога не говорим пред тях за клиентите си.

— Аз работя за мадам Рей, осигурявам охраната ѝ. — Мак му показва визитната си картичка. — Бих искал да говоря с шофьора, който я е откарал до летището.

Той тъкмо щеше да пристигне, за да започне смяната си, и Мак го изчака под свъсения поглед на управителя. Когато мъжът влезе, Мак стана и го поздрави топло, стисна му ръката и дори го нарече „*mon ami*“. Срещата обаче не мина особено добре. Шофьорът определено не беше негов приятел, беше сдържан и силно разтревожен, че може да се окаже в беда. Беше нисък човечец с голям нос и очи като мъниста, които гледаха кисело Мак.

— Искам само да знам къде оставихте мадам Рей и какво направихте след това — каза Мак.

Шофьорът, чието име беше Клод, каза, че не е упълномощен да говори с когото и да било за мадам Рей и че не е обелил и дума пред репортерите. Трябваше Мак отново да приложи чара си и да говори сладкодумно, за да го убеди най-сетне да отвори уста.

— Мадам Рей не е обявена за изчезнала — каза той нервно. — За нейното „изчезване“ не е докладвано на полицията и тя не е замесена.

— Вярно е — съгласи се Мак, който знаеше, че в момента той вероятно е единственият, който би могъл да повдигне въпроси относно местонахождението на Али. Той обаче вярваше, че тя се опитва да намери нов живот за себе си, и в никакъв случай нямаше да се обърне към полицията.

— Оставих я пред залата за заминаващи пътници — каза Клод. — Обличаше се красиво за фестивала, но когато я оставих на летището, носеше обикновен пуловер, шапка и тъмни очила. Дори не ми позволи да сваля багажа ѝ. Имаше само един малък куфар. И сама го носеше. Даде ми много щедър бакшиш, благодари ми... — Сви рамене. — И това е всичко, мосю.

— Ти гледа ли след нея, докато се отдалечаваше?

— Минутка, да. Влезе направо вътре и аз предположих, че ще тръгне към някое от гишетата. Не знаех къде отива, мосю. И само това знам.

Мак въздъхна. Не беше стигнал много далеч. Знаеше само, че в нощта на изчезването си Али е била на летището в Ница и се е постарала да скрие, поне донякъде, външността си. Би могла да направи какво ли не след слизането си от лимузината — да вземе такси до гарата например или да наеме кола.

Мак благодари на Клод и от Кан се върна на летището в Ница, за да научи разписанието на всички късни нощни полети. А след това обиколи близките агенции за даване на коли под наем. В нито една от тях не беше регистрирана клиентка на име Али Рей.

Уморен, и защото знаеше, че си губи времето, той се върна в хотела. Имаше електронна поща от Съни.

*„Отивам на свое собствено малко пътуване,
пишеше. Ще ти се обадя, когато се върна.“*

Той, разбира се, ѝ се обади веднага. Нямаше отговор. Мак въздъхна. Жените в неговия живот му създаваха проблеми. Чудеше се какво ли е намислила Съни.

ГЛАВА 36

Али заобиколи Тулуза, изпаднала в паника заради многобройните кръстовища. Шосетата ѝ приличаха на виещи се спагети, а многобройните знаци указваха посоките към Барселона, Бордо, Париж. Тя не искаше да отиде до нито едно от тези места. Беше хваната в капана на уличното движение и натискаше ядосано клаксона, защото самоуверените френски шофьори през по-голямата част от времето говореха по телефона, вместо да гледат пред себе си. Когато се ядоса достатъчно, натисна силно педала на газта, провря се между тях и се стрелна напред, а те започнаха да натискат непрекъснато клаксоните си, за да изразят своите чувства по отношение на нея.

На крайпътния знак пред нея пишеше „АЖЕН“ и тя предположи, че това е името на града, в който се канеше да влезе. Вече беше смъртно уморена, защото пътуването се беше оказало по-дълго от очакваното. Искаше да се озове в селски район, където да види просторни поля, дървета и дори може би бълбукащи поточета — мечтата на всеки турист, тръгнал за френската провинция.

Кучето сумтеше тихо в съня си, а тя пътуваше все по на север, към Бержерак. Мина през малкия град Кастилон и спря да изпие чашка кафе и да разходи кучето. И също така да запита за посоката, която да я отведе дълбоко в провинцията.

Върна се в колата и пое към вътрешността на страната. Скоро от двете ѝ страни започнаха да преминават смарагдовозелени полета, в които пасяха крави с цвета на карамела, скрити в сенките на стари кестени. Малка рекичка течеше мързеливо през тях, за да се влее накрая в голямата и изумителна Дордона. Каменисти пътечки водеха към хълмове, на чиито върхове се издигаха загадъчни замъци с кули. В оградените пасища пасяха коне. Дълги бели алеи, от двете страни на които растяха високи тополи, водеха към спокойни и тихи къщи имения. А фермите, в които се виждаха дървени хамбари с покриви от плочи, сякаш стояха на местата си от векове.

Неочаквано се чу висок и пронизителен писък и Али натисна рязко спирачките. Кокошки с ръждиви на цвят пера стояха до портата на една от фермите и хлопаха агресивно към нея. Кучето подаде глава през прозореца и загледа как на шосето важно-важно пристъпва огромен петел. Той се огледа и на двете страни. После изкукурига, запляска с криле и харемът му се разбяга, скри се при портата, с което избегна сблъсъка с малка кола, която приближаваше сред облак прах. Петелът изчака колата да се скрие от погледа, после отново излезе на шосето. И отново се огледа и на двете страни. Като видя, че пътят е чист, пресече с маршова стъпка платното и се скри в полята от другата страна.

Али се усмихна удивена. Не знаеше, че френските кокошки могат да пресичат не по-зле от всеки пешеходец в града. А устата ѝ се пълнеше със слюнка при мисълта за току-що приготвен омлет. Натисна педала на газта с надеждата скоро да стигне до място, където да отседне, а наблизко да открие и ресторант.

Напълно случайно, намери точно онова, което търсеше, докато шофираше по черните пътища около средновековното селце Исижак с къщите, изградени от камък, където спря, за да зареди колата. Единственият друг клиент беше червенокоса жена и след като събра смелост и намести тъмните си очила, Али я запита на френски и много нервно, дали може да я упъти към някакъв хотел наблизко.

— Да — отговори жената на английски. — Двете с моята приятелка го открихме преди години. „Петра“, където предлагат нощувка и закуска. Малко по-надолу по пътя. Собственичката се казва Петра и бих могла да кажа, че двете с нея станахме приятелки. — Упъти я, увери я, че цените са разумни и че наскоро там са отворили малък ресторант.

— Звучи ми така, сякаш е истински рай! — възкликна Али с усмивка.

Жената я изгледа така, сякаш искаше да проникне до дъното на душата ѝ.

— Е, не е точно рай, но ако си пътувала дълго и напоследък ти е било трудно, може би е точно онова, което търсиш.

— Благодаря — каза Али и се обърна.

— Между другото — каза жената, — казвам се Ред Шауп.

— Приятно ми е. — Али се поколеба. После каза: — Аз съм Мери Рейчек.

Жената кимна, но продължаваше да я гледа странно, въпросително.

— Погрижи се да кажеш на Петра, че те изпращам аз. — Влезе в колата, извади визитна картичка от дамската си чанта и ѝ я подаде. — Тук е записан и номерът ми. Ако мога да помогна с нещо, обади ми се.

Али гледаше как колата се отдалечава. Дали Ред Шауп беше заподозряна коя е тя? Или в нейно лице беше видяла просто измъчена жена, придружена от голямо и неестествено тихо куче, която обикаля Франция съвсем сама?

Влезе в колата и следвайки указанията на Ред, намери чакълестата алея, която я отведе до малката къща имение, заобиколена от групи дървета, хвърлящи приятна и отморяваща сянка, под която мързеливо се излежаваха крави. Две кучета коли се втурнаха към колата, а нейното куче, което все още нямаше име, се сви страхливо и се отдръпна от прозореца. Входната врата се отвори и се показа висока и пълна блондинка, облечена в нещо, което приличаше на червена сатенена нощница. Тя бързо се спусна по няколко стъпала, за да я посрещне.

— *Bonsoir, ma cherie!* — извика тя на френски, но със силен британски акцент. — Ти ли си тази, която търси стая? Ред Шауп току-що ми се обади, за да ми каже, че идваш. Предупреди ме също така, че с теб има и куче. Няма защо да се страхувате от тези две колита тук, те просто искат да си играят с овцете. Не че тук има много, но имахме огромни стада във фермата си в Уелс. Така че ела, скъпа, ще ти дам най-хубавата стая в къщата.

Петра прекъсна потока от думи и се усмихна лъчезарно на Али, която продължаваше да седи в колата, изумена от тази около петдесетгодишна блондинка и червената ѝ одежда. А жената се вираше в нея с късогледите си очи.

— Все още не знам името ти, скъпа — каза Петра.

— О! Точно така. Аз съм Мери. Мери Рейчек.

— Името е необичайно. Полско е, нали?

— Мисля, че да. А ти сигурно си Петра.

Али слезе от колата и двете си стиснаха ръцете. Тя постави каишката на кучето, после последва хазяйката си в къщата.

— Аз съм Петра Девъншир. Име, което ми подхожда, какво ще кажеш? — Смушка Али с лакът и се засмя. — Някога бях танцьорка, участвах в телевизионни вариететни шоу програми, участвах в мюзикъли и турнета, такива неща, макар всички да казваха, че съм повече от типа актриси, подходящи за шоуто на Бени Хил. Нали ги знаеш, онези жени, които непрекъснато са преследвани из градините и обикновено са само по бельо. Но ето че някак си се озовах тук. Напомни ми да ти разкажа историята, скъпа, в някоя от онези нощи, когато нямаме какво да правим и решим да споделим тайните си над чаша вино.

Петра не беше направила дори пауза, в която да си поеме дъх, а Али нямаше желание да прекъсне диалога ѝ. Беше очарована от свободния начин на общуване на Петра, както и от начина ѝ на живот, удивена от нощното облекло в четири следобед и от поканата да чуе историята на живота ѝ над чаша вино.

— Последвай ме, скъпа. — Петра я поведе нагоре по широкото стълбище, от двете страни на което висяха семейни снимки. — Нито една от тях не е моя — поясни. — Получихме ги заедно с къщата. — Отвори една врата, като стигнаха края на стълбите. — Най-добрата стая, скъпа. Устройва ли те?

Замаяна, Али погледна позлатеното императорско легло, тапицирано с тънка синя дамаска, нощното шкафче от борово дърво и украсената с дърворезба тоалетка с тристранното огледало и сребърния свещник, килимчето от овча кожа и разкошните сатенени завеси, които някога са били червени, но сега бяха избелели до бледорозово. Камината беше облицована с плочки и заемаше почти една цяла стена, пред нея имаше хлътно диван, тапициран с плат на цветя, а над нея — позлатено огледало, което сякаш наблюдаваше сцената отгоре. Върху червен поднос на масата пред големия прозорец бяха подредени каничка и чашки за кафе, а вратата наблизо водеше до ослепително бяла баня с пластмасова кабинка за душ, която беше толкова малка, че възрастен човек трудно щеше да се събере в нея. Всичките спомени на Али за нейния скъп и разточителен будоар от деветдесет квадратни метра се стопиха за секунда.

— Петра! — ахна тя и притисна длан до гърдите си. — Харесва ми. Може и никога да не успееш да се отървеш от мен.

Грубият дрезгав смях на Петра се смеси с нейния.

— Това е добре — каза тя. — Защото бих могла да използвам парите. А сега се настани като у дома си, после слез долу при мен да изпием по чаша чай. И моля те, скъпа, свали от главата си тази ужасна шапка. Не ти подхожда. В преддверието ще намериш цяла колекция от сламени шапки. Ще съм в кухнята, когато си готова.

И тя изчезна всред облак от червен сатен, без да бъде ни най-малко смутена, че са я видели по нощница.

Али отиде до прозореца, отвори го и подаде глава навън. Нямахше шум от улично движение, не се чуваха сирени, никой не я преследваше, не я дебнеха репортери. Бризът караше листата на близките тополи да шумолят тихо, в далечината мучеше крава, а двете колита се гонеха всред ливадата, която започваше от края на алеята. Виждаше и кон, черен и лъскав, да пасе кротко, два велосипеда лежаха захвърлени до входните стъпала, от двете страни на които имаше две еднакви саксии със здравец в различни нюанси на червения цвят, а над всичко това се носеше ароматът на жасмина, който се виеше по каменните стени, примесен с този на сено.

Тя въздъхна щастливо. Възможно ли беше най-после да е открила рая?

ГЛАВА 37

Али взе душ, облече черни дънки и бяла ленена блуза и слезе на долния етаж с усмивка на уста. Откри Петра в кухнята — дълго помещение, измазано с мазилка, известна като columbage, в приятен кремав цвят. Едната стена беше цялата заета от високи прозорци от цветно стъкло, докато другите две бяха изцяло покрити от шкафчета. Масата беше от дървени греди и заемаше по-голямата част от пространството и на Али се струваше, че около нея биха могли да седнат поне двајсетина души. Върху нея беше подредено сгънато пране, имаше още кошница с вълна, в която спяха две оранжеви котенца. Имаше още огромна подредена наполовина картинна мозайка на пейзаж около Дордона и старо радио, което предаваше последните френски хитове, няколко огромни купи и дъски за рязане, глинени канчета и чинии, както и многобройни списания.

По-малки и нестабилни на вид спомагателни маси бяха отрупани с купове книги, по облегалките на столовете бяха праметнати връхни дрехи — като че ли собствениците им просто ги бяха оставили тук до мига, в който щяха отново да им потрѣбват. Вратата на кухнята стоеше отворена, за да влиза вятърът и да се усеща мирисът на природата.

И в средата на този хаос Петра, спокойна, наметнала розов къс копrienен халат върху нощницата си, приготвяше чай в голям и удобен кафяв глинен съд.

— Странно, но чайт има по-добър вкус, когато е приготвен в този съд — каза тя на Али, заля чаените листа с вряла вода, после направи свободно място на масата, като просто избута с длан нещата встрани.

— Ето, заповядай, скъпа, ще ахнеш от удоволствие, обзалагам се. А ето и превъзходни английски бисквити. Покрити с шоколад. А какво да дадем на кучето? Как се казва то?

— Още няма име.

Сините очи на Петра, подчертани с молив и с почернени мигли, изразиха шок от чутото.

— И как е възможно това? Всички ние имаме имена, скъпа, пък дори и само да се разграничаваме един от друг. Ти как го наричаш?

Али се замисли.

— Мило куче — отговори. — Само така съм се обръщала към него досега.

— Е, ами значи това е името му. Той е мило куче. Миличък, за по-кратко. Как ти харесва това, скъпа? — запита тя и се наведе, за да погали кучето, току-що сдобило се с име. — Веднага се вижда, че си добро куче — каза тя нежно. — Трябва добре да се грижиш за мама. Такава ти е работата. Съгласен ли си? — И като хвърли критичен поглед на Али, добави: — Освен това, тя изглежда така, сякаш има нужда от много грижи.

Али отпи от горещия чай и изгори гърлото си. Срещна погледа на сините очи на Петра.

— Толкова зле ли изглеждам?

— Косата ти не е подстригана добре. Какво те е прихванало, че си я отрязала така?

Али скри лицето си зад голямата глинена чаша с чай.

— Необходимостта.

Петра кимна.

— И аз самата съм преживяла това. Два пъти. — Наля мляко в чая си от бяла каничка във формата на крава, добави три пълни лъжички захар и го разбърка. — Мъж ли е проблемът?

Али хвана главата си с длани, изведнъж завладяна от отчаяние.

— Напуснах съпруга си — прошепна толкова тихо, че Петра трябваше да се наведе напред, за да я чуе. — Или, по-скоро, той ме напусна. Ще се разведем.

Петра издиша шумно.

— А, това е лошо.

— Имаше друга жена.

— Това е дори още по-лошо!

— После той изчезна. Никой не знае къде е.

— Опитва се да избегне издръжката, така ли? — Петра въздъхна тежко и пълната ѝ гръд затрептя. — Мъже! — изстена. — Никога не знаят колко добър е животът им и какво имат, докато не го изгубят. Имай ми доверие, скъпа, ако той въобще има разум — а тъй като се е

оженил за теб, ще трябва да му го признаем — ще дотича обратно и ще те моли на колене да му позволиш да се върне у дома.

— Това ли се е случило с теб?

Петра си взе бисквита и я потопи в глинения съд.

— Обожавам разтопения шоколад — каза. — И, да. Така се получи при нас. Два пъти всъщност.

Мълчаха и хапваха от английските бисквити с очевидна наслада.

— И ти прие ли го обратно?

Гръмогласният смях на Петра изпълни кухнята.

— Разбира се, че не. Вече се бях омъжила за третото копеле. Никога не съм можела да избирам мъжете, скъпа. Просто не ми е заложено от природата. А, добре, четирима съпрузи и многобройни любовници по-късно и ето че отново съм сама. И трябва да призная, че така ми харесва. Макар и да има един, на когото съм хвърлила око. Местният едър фермер всъщност. Собственик на най-голямото лозе тук. Висок, мургав и тъмнокос, привлекателен. Трябва да го видиш как язди. Коленете на всяко момиче могат да омекнат.

Изгледа проникателно Али.

— Всъщност ти вероятно си повече неговият тип, отколкото аз. У теб има повече класа. С изключение на косата. Ще трябва да накараме местната фризьорка да поработи върху нея, да поправи щетите. Почини си, Мери. Не трябва да позволиш на депресията да те обхване само защото бракът ти е пред разпадане. Нали?

Али си спомни как стоеше на червения килим в Кан, как позираше за световната преса. И се усмихна. Очевидно беше успяла да скрие истинската си самоличност, макар и да беше съсипала красивия си и поддържан външен вид.

Петра се подпря с две ръце на масата и се изправи, с което стресна двете заспали котенца, които измяукаха тихо и излязоха от кошницата. Като огледа хаоса върху масата, Петра откри една купа и я напълни с мляко. Точно в този момент двете колита се втурнаха през вратата и се спуснаха да подушат котенцата, които се уплашиха за секунда, а после продължиха спокойно да ближат млякото. Миличък ги гледаше нервно и като че ли беше готов да побегне. Обърна голямата си глава към Али, а тя му се усмихна, погали го и го увери, че всичко е наред.

— Нека цари мир — каза Петра. — А сега, скъпа, трябва да се облека. Ресторантът ми отваря в шест, а дори не съм започнала да приготвям тестото за говеждото „Уелингтън“. — Повдигна въпросително вежди и изгледа Али. — Приготвяла ли си някога това блюдо? Не? Е, не се тревожи. Не знам какво ме вдъхнови да го опитам, но те уверявам, че е много трудно да го приготвиш съвършено. Но ако нищо не опитваш и не правиш, нищо няма и да спечелиш, както казвам винаги. А и бизнесът с ресторанта ми е съвсем нов, което означава, че трябва да предлагам нещо различно, нали така?

Тя тръгна към вратата, на прага се обърна да погледне Али.

— Искаш ли да дойдеш с мен, Мери? Сигурно си гладна. Ще хапнеш, каквото има, не е необходимо да поръчаш „Уелингтън“. Има и по-обикновени блюда в менюто. — Поколеба се. — Освен ако нямаш други планове, разбира се.

— Не! О, не. Нямам планове.

Али нямаше планове за целия си живот занапред. Разполагаше с цялата свобода на света, а точно в момента искаше да прави каквото и да е в компанията на Петра Девъншир.

— Искаш ли да ми помогнеш, тогава? Или просто ще ми бъдеш клиент?

— О, ще ти помогна. Мога да сервирам, да измия съдовете, всичко, каквото кажеш.

— Точно така. Ето ти престилка. Сложи я, скъпа, и да се захващаме за работа.

— Може ли Миличък също да дойде?

Петра изгледа кучето, което се беше изправило на крака и стоеше буквално залепено за Али.

— Не изглежда да имаме голям избор, нали? — каза тя с весела усмивка.

ГЛАВА 38

Бистро „Дю Маноар“ се оказа пригоден за целта малък каменен хамбар. До него водеше покрита с чакъл пътека, широка, колкото да се разминат два автомобила. Паркингът беше от едната ѝ страна и беше покрит с пясък. Главният вход беше защитен от природните стихии от великолепен навес от тънко стъкло, подобен на онези артистични изпълнения, които могат да се видят на някои станции на парижкото метро. Петра каза на Али, че го е копирала от местен стъклар.

Просторна пергола, върху която хвърляше сянка стогодишната глициния, обсипана с пурпурни цветове, обгръщаше задната стена, а френските прозорци бяха непрекъснато отворени, за да пропускат топлия нощен въздух. Върху розовите покривки блестяха свещници, а до бара вече се бяха скупчили няколко от най-упоритите местни, които като че ли се чувстваха тук като у дома си.

— Добър вечер на всички — каза Петра и прекоси бързо помещението — като комета, чиято опашка беше Али. — Жан-Филип! — извика на бармана. — Не искам тези момчета да си тръгнат оттук пияни, окей? Не искаме инциденти, нали?

— Никой не е пиян! — изръмжа недоволено най-младият клиент.

— Чудесно. Страхотно. Просто не се напивайте тук. Петра продължи към кухнята и се усмихна, като чу забележката на един от клиентите, който се чудеше защо, въобще, си правят труда да идват тук, след като не могат да се напият.

Петра подреди малките букети цветя, които беше набрала в градината, в ниски стъклени вази, подаде ги на Али и ѝ каза да ги сложи по масите. А после двете се захванаха здравата за работа — приготвиха блюдото *ratatouille*, нарязаха тиквички и патладжан, лук, чесън и домати, след което Петра ѝ показа как се украсяват салатите, които подправи с първокачествен зехтин от „Азари“ в Ница, след което започна да замесва тестото.

Представи Али на Катрин, момичето в тийнейджърска възраст, което бавно и старателно миеше марулите в мивката, и на временния

си помощник, британец, който приготвяше пиле фрикасе, както и дузина други блюда.

И изведнъж Али откри, че върши поне по две неща наведнъж. Нямахше време да мисли. Клиентите пристигаха и още преди да се усети, тя беше свалила готварската престилка, беше препасала колосана бяла нейна посестрима и започна да изпълнява поръчките им.

За нейно изумление, първият клиент беше Ред Шауп, великолепно в блузата си на Гучи.

— О! Здравей — каза Али и ѝ се усмихна за добре дошла, готова да запише поръчката ѝ за питие.

— Е, здравей! Петра вече ти е намерила работа, нали? — засмя се Ред. — Трябваше да те предупредя, тя постъпва така с всичките си гости. Според нея, трябва да придобият различен опит в живота. И тя им помага да опитат нещо ново.

— И те всички са очаровани — каза привлекателният среброкос мъж с мустаците, който придружаваше Ред. Подаде ѝ ръка. — Аз съм Джери Шауп. А ти сигурно си Мери Рейчек. Ред ми разказа за теб.

— Не знаех, че има какво да се разкаже.

— Не се тревожи — каза Ред. — Казах му за кучето. И за лошата ти подстрижка.

— О, Господи! — Али докосна бързо злочестата си коса. — Беше един от онези моменти на лудост, на които всички сме податливи. Мъжът ми ме напусна заради друга жена. И аз реших да си отмъстя, нещо такова.

— Е, да, би могло да се каже, че си успяла да си отмъстиш — засмя се Ред. — Но няма нужда да се тревожиш, местната фризьорка ще се погрижи за теб.

— Така каза и Петра. Не бих могла да ти благодаря достатъчно за това, че ме изпрати при нея. Къщата е просто великолепно и така пълна с изненади.

— Да, е, Петра е известна с това, че приютява бездомните и страдащите — каза Джери. — Не че поставям и теб в тази категория, Мери. — Той ѝ хвърли дълъг преценяващ поглед. — Всъщност подозирам, че си далеч от нея.

Али се почувства нервна под този пронизателен поглед и ги запита какво да им донесе за пиене, след което записа в бележника си: „*Бутилка от местното червено вино*“.

— Ще се върна веднага! — обеща им и се отдалечи бързо.

— Извинете?

Погледна наляво и видя двойката, мъж и висока стройна блондинка, седнали на маса на терасата близо до френските прозорци.

— Може ли да ни донесете бутилка „Бадоа“ и две водки с тоник?

— Разбира се. — Али си записа бързо и тази поръчка и номера на масата, въпреки че това бяха едва вторите клиенти. — С лимон ли?

— С див лимон, моля — каза блондинката. Облечена в прилепнало късо ленено сако, черно потниче и черни ленени панталони, с прибрана в опашка руса коса, тя беше самото олицетворение на елегантността.

— Да, разбира се.

Али им се усмихна бързо и тръгна към бара, остави поръчката и се втурна към кухнята, за да уведоми Петра за пристигането на семейство Шауп и на непознатата двойка.

— О, това сигурно е Робер Монфор, местният фермер. Помниш ли, казах ти, че е доста привлекателен. А тази е последната му приятелка. От Париж — въздъхна тежко. — Някак си, неговите приятелки са все от Париж.

— Красива е — каза Али и се върна при бара, за да вземе поръчките.

— Той също! — разнесе се гласът на Петра след нея.

Жан-Филип, барманът, вече беше приготвил бутилката червено вино за семейство Шауп, Али я взе и я занесе до масата им, край която стоеше „*привлекателният*“ фермер и бърбеше приятелски с тях. След това тя забърза към другата маса, за да занесе водките. Остави внимателно едната пред блондинката, която в този момент беше сама.

— Донесох допълнително лед и див лимон, за всеки случай — каза.

Русокосата красавица кимна.

— Добре, мадмоазел, благодарим ви — отговори на френски и я погледна втренчено. После премина на английски: — Не сме ли се срещали и преди?

Али нервно си помисли, че, вярно, тази жена ѝ се струва смътно позната.

— О, не. Не, не мисля. Пристигнах едва днес. Отседнала съм при Петра.

— Разбира се, че ще отседнете при нея.

Това беше казано от върналия се при масата фермер, който я гледаше внимателно с тъмносините си очи изпод надвисналите тъмни вежди. Тъмната му коса беше вчесана назад, лицето му беше загоряло.

— Петра винаги приема само красавици — каза той, с което накара Али да се изчерви. — Въпреки косата, вие сте привлекателна — добави и двамата с блондинката избухнаха в незлоблив смях.

Али побърза да се върне в кухнята и да предаде думите им на Петра.

— Робер си е такъв. — Петра обвини филето говеждо с тесто. — Ето, да се надяваме, че проклетото нещо няма да прилича на сурова наденица или пък на преварена гърмяща змия. — Направи няколко разреза в тестото, след което го поля с разбито яйце. — Така ястието ще придобие приятна кафява глазура — поясни за Али, която наблюдаваше действията ѝ с интерес.

— Както и да е, внимавай с нея. Тя е журналистка. Една от онези, дето си пъхат любопитния нос навсякъде с надеждата да попаднат на скандал или клюки за знаменитостите, с които да зарадват плебеите. Не че ще намери за кого да говори или пише тук. Ако не за Робер, разбира се. Ред ми каза, че „*си точи зъбите*“ за него.

Али се върна на терасата и хвърли тревожен поглед на русокосата телевизионна журналистка. Тя беше подпряла лакти на масата и беше изцяло погълната от разговора с „*привлекателния*“ фермер, така желан от Петра. Двамата изглеждаха така, сякаш не биха пожелали да бъдат обезпокоени дори от сервитьорката. Все още изпитваща известна нервност заради неудобния въпрос, тя реши да помоли Жан-Филип да я вземе вместо нея, тъй като вече бяха заети още шест маси. Заведението започваше да се пълни, и то бързо.

— Тук винаги е така, сякаш всички идват едновременно — каза ѝ Жан-Филип. — По-добре ще е да свикнеш.

Али едва ли не тичаше от една маса до друга, раздаваше листовите с менюто, уточняваше кой е специалистът на вечерта, а после бързаше до бара, за да вземе питиетата. Прекалено бързо, според Али, Петра подаваше глава през вратата на кухнята и викаше:

— Ела тук. Да не би да си забравила? Първите поръчки отдавна са готови, Мери.

Али не беше работила толкова усърдно от последната седмица от заснемането на филма, когато трябваше да бъде влачена от избягал кон. Тя настояваше сама да изпълнява каскадите във филмите си и тялото я болеше седмици след това. Същевременно получаваше същото чувство за лично удовлетворение, каквото изпитваше и сега.

До десет и половина повечето от клиентите бяха привършили с храната си и вече започваха да се разотиват, докато други бяха още на десерта. Фермерът и неговата нова приятелка все още си гукаха под глицинията и изглеждаха готови да прекарат нощта тук. Петра най-после излезе от кухнята, избърса ръце в престилката, а готварската ѝ шапка беше смешно кипната назад.

— Това ти ли си в онзи тъмен ъгъл, Робер Монфор? — извика високо, отиде с широки крачки до масата и издърпа един стол.

— Да — чу го да казва Али тихо, примирено. — Познаваш ли Фелис де Корси?

— Разбира се, знам за теб. — Петра стисна ръката на Фелис. — Гледам програмата ти. Не мисля, че ще намериш много материал за клюки тук. Но пък, от друга страна, вероятно не си тук за това — добави и подсмръкна многозначително.

Али забърза към кухнята. Започна да поставя чиниите в миялната машина. Остави тиганите, в които бяха пържили, да се накисват в мивката, избърса плотовете и постави хранителните продукти и подправките обратно в килера. Помощничката си беше отишла отдавна и тя беше сама.

Излезе навън, за да види как е Миличък. Той седеше на тревата, но щом я видя, веднага дотича и тя му даде голямата кост от агнешкото печено.

Върна се в кухнята, напълни си чаша вино, хапна две-три хапки от блюдото „Уелингтън“ и се замисли за първата си вечер като сервитьорка. Общо взето, с изключение на прекалено наблюдателната телевизионна репортерка, вечерта беше успешна. Нито веднъж не се беше сетила за Рон или за света на филмовите звезди. Нито за Мак Райли. Нямаше търпение да сервира и на следващата вечер.

Тук, в Рая, животът беше прекрасен.

ГЛАВА 39

Мак се върна в Малибу и сподели със Съни тъжната новина, че не е стигнал доникъде във Франция.

— Не вярвам обаче Али да е пострадала. Предполагам, че ѝ е дошло до гуша от всичко и е решила временно да изчезне. Мисля, че търси по-добър живот за себе си.

— Добре — каза Съни, но като че ли всъщност не мислеше така.

— Както и да е, престанаха да се получават писма, а и преследвачът сякаш се изпари във въздуха. Както и, вероятно чисто съвпадение, Джеси Уидуърт и русокосата кралица на Англия.

— Не се ли шегуваш? — Съни повдигна изненадано вежди, но не го запита какво иска да каже с тези думи. Мислите ѝ бяха прекалено заети с нейното чувство за вина.

Седяха на дивана в дома на Мак и хапваха суши, което преглъщаха с помощта на „Гевюрцтраминер“. Това вероятно не беше най-подходящото вино за въпросното блюдо, но вкусът му беше превъзходен според Мак. Кое то нямаше особено значение, защото той се радваше, че си е у дома, при момчето си — тоест Пират, който лежеше в краката му и го гледаше с обожание. За разлика от Съни. Всъщност тя дори не гледаше към него. Той дори усещаше нервност, странна тревожност, у нея.

— И така, какво има? — запита я и я прегърна през раменете.

Тя му хвърли кос поглед изпод полуспуснатите си клепачи.

— Трябва да ти призная нещо.

Той се усмихна.

— Не ми казвай, че си купила още едно чихуахуа!

— Искане ми се да беше така...

Тя определено не беше в настроение. Вече сериозен, той каза:

— Добре, изплюй камъчето.

— Открих Рон Перин.

Той я гледаше втренчено.

— Продължавай.

Съни му разказа цялата история — от намирането на разписката за платен данък в джоба на късите си панталони до разговора ѝ с Перин в бар „*Маринера*“ и фактът, че го е накарала отново да побегне. Мак изпусна въздишка на съжаление. Нямаше смисъл да ѝ каже, че е трябвало да го изчака — стореното си беше сторено. И освен това тя беше очевидно разтревожена.

— Хей, може би просто не си създадена за ролята на детектива! — Той стисна съчувствено рамото ѝ. — И е успял да се измъкне. Сега поне знаем, че е жив. Не се тревожи, скоро ще открием отново дирите му.

— И какво ще правим сега? — запита тя и го погледна с надеждата, че ще отговори: „*Да пратим всичко това по дяволите и да отидем във Вегас, за да се оженим*“.

— Ще направим посещение на Демарко в неговото великолепно ново имение в пустинята — каза Мак. — И ще открием какви ги е намислил той.

— Ще се радвам да ви видя! — изгърмя уверено гласът на Демарко, когато Мак му се обади и му каза, че ще бъдат сред пустинята същия уикенд. — Ще организирам парти в събота вечер. Защо не дойдете?

„*Свършено*“, помисли си Мак. Това щеше да му даде възможност да го наблюдава в естествената му среда.

— Между другото, партито е с костюми, маскарад — добави Демарко. — Всеки ще се появи тук като личността, която иска да бъде.

Ако трябваше да признае най-съкровените си желания, Съни очакваше с нетърпение уикенда, в който да се измъкнат от всекидневието, да бъдат само двамата — дори без кучетата си. Но докато шофираха през долината Коачела, тя беше очарована от неочакваната красота на пустинята, оградена от планини, чиито върхове порозовяваха при залез, в подножието на които се виждаха горички високи палмови дървета, подобни на оазиси от книжките с вълшебни приказки. Цветята бяха навсякъде, а многобройните голф игрища бяха обсипани с елегантни къщи в стила на онези, които човек може да види край Средиземно море.

Регистрираха се в стария „Ла Куинта Ризорт“, който беше навлязъл в бизнеса като малко убежище за известните холивудски звезди в късните двайсет години на двайсети век. Но сега той беше прекрасен курорт, състоящ се от сгради с кораловочервени покриви, заобиколени от тюркоазенозелени басейни, зелени морави и блестящи фонтани. Щяха да имат точно толкова време, колкото да облекат костюмите си за маскарада.

Къщата на Демарко беше в скъп квартал, ограден с висока ограда и с порта за преминаване през охраната. Мъжът дълго ги гледа, после подсмръкна при вида на вампирските им одежди и им махна с ръка да влязат.

„Но защо реакцията му беше такава?“, запита се Съни и подръпна нервно блузата си.

— Добре ли изглеждам?

— Изглеждаш фантастично! — увери я Мак. — Обзалагам се, че ще спечелиш първа награда.

— Не знаех, че ще има награди — каза тя, доволна.

— Изразих се образно.

— О! — Тя му хвърли недоволен поглед, но колата вече спираше пред масивната едноетажна къща имение с мраморните стъпала и момчетата за паркиране на автомобилите, облечени в униформи и строени до входа.

Съни си представяше партитата като събития, изпълнени с веселие и забава, но тук бяха събрани просто възрастни хора, струпали се в голямата и претрупана зала, заети единствено с коктейлите си и с учтивите си разговори. Музиката образуваше приятния фон на събитието, малкото жени бяха в дискретни костюми от двайсети век, но повечето изглеждаха така, сякаш са облечени в „Бил Блас“ или „Сейнт Джон“, а всички мъже, включително Демарко, носеха черни вратовръзки.

Всички глави се обърнаха към нея, когато Съни застана на вратата, облечена като вампир — блузата разкриваше едното ѝ рамо, а полата ѝ беше много къса, сребристо произведение на изкуството от артистично набрана кожа. Беше обула високите си червени ботуши от „Версаче“ със сериозната височина на токчетата и заострените върхове. Беше добавила огърлици от метални шипове, които проблясваха на светлината на свещите. Мак също изглеждаше

достатъчно скандално в костюма си от черна кожа с метални шипове като тези на ботушите на Съни.

Съни обхвана само с един поглед скромната и тиха парти група, стисна здраво ръката на Мак за морална подкрепа, прибра корема си и се постара да изглежда възможно най-високомерно — като момиче, което носи шипове все пак.

Висок среброкос мъж се отдели от тълпата.

— Добре е, че те виждам, Райли — каза Демарко и му подаде ръка. — Едва те познах в този костюм.

Съни забеляза, че Мак също подаде ръка, макар и неохотно, и се запита защо. Но всичко ѝ стана ясно, когато домакинът стисна нейната като в менгеме и едва не строши костите ѝ. Тя запърха с мигли в опит да попречи на сълзите, които напиреха в очите ѝ.

— Сам Демарко — каза той, очевидно без да съзнава колко силна е хватката му.

Усмивката му беше жизнерадостна, но погледът му буквално я поглъщаше. Съни повдигна плъзгащата се по раменете ѝ блуза. Усещаше, че ролите им може би трябваше да бъдат разменени — той трябваше да е вампирът, а тя да държи кръста, докато Мак го пробощда в сърцето със сребърно острие. Това обаче беше само неясен шепот на интуицията за истинската същност на техния домакин, затова тя се усмихна и каза:

— Радвам се да се запозная с теб. — И добави: — Мислех, че партито е маскарад и всички ще са с костюми.

— Е, да, разбира се, така е — отговори Демарко. — Само че гостите ми са малко стари за подобен род неща. Да ти кажа истината, някои от тях не могат да облекат сами дори обикновените си дрехи. — Огледа гостите си нерадостно, без никакъв ентузиазъм. — Позволи ми да ти донеса питие и да те представя на някои от тях.

Последваха го и стиснаха доста безжизнени съсухрени длани. Съни отпиваше от изключително силното „*Мартини*“, хапваше от превъзходния хайвер, намазан върху хрупкав ръжен хляб и полят с creme fraîche, и безуспешно се опитваше да се смеси с тълпата.

— Гледат ни така, сякаш сме наети за тяхно забавление — прошепна тя на Мак. — Като че ли очакват да се превърнем във Фред и Джинджър и да изиграем някое диво танго.

Излязоха на терасата и се престориха, че се наслаждават на луната. А всъщност, след бърза консултация за действията си, се съгласиха, че на Съни изведнъж ще ѝ прилошее. Влязоха обратно вътре и Мак каза на Демарко, че Съни не се чувства добре, а той отвърна, че се надява да не е нещо сериозно и да не се дължи на нещо, което е хапнала в дома му.

— О, не! — каза Съни, като полагаше всички усилия да изглежда бледа и немощна. — Хайверът беше божествен. Много съм ти благодарна за прекрасната вечер и съжалявам, че наистина трябва да си тръгна.

Избегна чудовищното ръкостискане на Демарко, но за нейна изненада, той наведе величествената си лъвска глава и я целуна по бузата. Не просто леко докосване с устни, а истинска целувка, която попадна някъде много близо до устните ѝ. Тя долови аромата на одеколона му — остър, на цитрусови плодове. Подхождаше му.

Съни се облегна за опора върху ръката на Мак и двамата излязоха бързо навън, като оставиха зад себе си шума от дискретните разговори, звуците на „Лунна река“, изпълнявана от Анди Уилямс, и атмосферата на деловитост и веселие, която обгръщаше помещението като пелена от мъгла.

— Чувствам се глупаво в този костюм — каза ядосано тя, докато чакаха нетърпеливо, застанали в края на белите мраморни стъпала, пристигането на момчето с техния автомобил. — Не си струваше усилието да си прибирам корема. Защо го направихме, въобще?

— Демарко ни покани. А аз исках да видя как живее.

— И?

— Помощникът на Рон Перин живее в по-богат разкош от него. Изглежда, печели сериозни пари за да бъде просто „дясна ръка“.

— Може би Перин му дава допълнителни суми. — Тя се усмихна на Мак. — Или допълнителни акции на символични цени.

Чуха скърцане на гуми и в подножието на стълбите спря тяхната „Тойота Приус“.

— Много благодаря — каза Мак незаслужено грубо на може би осемнайсетгодишното момче, което докара колата им, и му даде добър бакшиш, а то изтича да отвори вратата на Съни, като гледаше втренчено в деколтето ѝ. На Съни много ѝ се искаше да притисне

пръстите му с вратата, но се задоволи да му отвърне с надменна усмивка.

— Къде отиваме сега? — запита тя Мак.

Пътуваха по тъмен път, от двете страни на който растяха единствено шубраци. В светлината на фаровете попадна някакво животинче. Очите му проблеснаха за секунда, преди то да изчезне в мрака.

— Койот — каза Мак и след малко чуа воя на глутницата в далечината. — Отиваме в дома на Рон Перин — добави в отговор на въпроса ѝ.

— Страхотно! — измърмори Съни, ядосана заради нелепия си костюм и от факта, че е изглеждала като глупачка в очите на избраното общество. — Още едно място, където ще се забавляваме страхотно. Не може ли първо да се преоблека? Освен това, не си ми казал, че Перин се е върнал.

— Не се е върнал.

Колата се приближаваше към голяма желязна порта, която завършваше с метални шипове. Собствеността беше оградена с висока стена, по чийто връх бяха набодени счупени стъкла. По гърба на Съни полазиха ледени тръпки на лошо предчувствие.

— Какъв начин на живот! — възкликна тя. — Да се криеш зад масивни стени, счупени стъкла и метални шипове.

Мак извади устройството за електронно отваряне на врати, което беше взел от хамъра, и набра кода. Вратите се отвориха и автомобилът премина безпрепятствено.

— Навлизаме непозволено в чужд имот — отбеляза нервно Съни. — Сигурно има кучета.

— Няма — каза Мак спокойно, когато вратите се затвориха след тях.

Спря колата пред къщата с розовата фасада, построена в една друга ера, в която бляскавите филмови звезди от трийсетте и четирийсетте години на миналия век са се тълпели в Лос Анджелис, за да избегнат от вниманието на медиите и да намерят утеха и секс зад масивните, скриващи от погледа на околните, порти на Палм Спрингс.

А ето че сега тук беше домът на Рон Перин. Или поне един от тях.

ГЛАВА 40

Луната гледаше, бяла и строга, отгоре. Зад стените се виждаха запалените светлини в къщите, построени в подножието на хълмовете, а над тях блещукаха звездите, подобни на бижута, в лишеното от индустриална мъгла пустинно небе. Мак държеше ключа в ръката си и само след секунда вече бяха вътре и бяха обезвредили алармената инсталация.

Съни стоеше нервно досами прага. Струваше ѝ се, че е пристъпила в черна, непрогледна и страшна бездна. Тръпките на ужас, които лазеха по гърба ѝ, вече се превръщаха в непрекъснато треперене, което заплашваше да завладее цялото ѝ тяло.

— Това не ми харесва — прошепна тя и затърси в мрака ръката на Мак. Не можа да я намери. — Мак! — изсъска, изпаднала в паника.

— Тихо, Съни — каза тихо в ухото ѝ, с което я накара да подскочи.

Тя се обърна, без да вижда нищо, към него.

— Не ми причинявай това — каза, разтърсена до дън душа. — Май не съм онова голямо силно момиче, за което се мислех.

— О, напротив, толкова си! За Бога, скъпа, млъкни!

Вътрешно, Съни кипеше от гняв и се питаше защо се беше съгласила на тази глупава „визита“ в дома на Перин. Освен това, наистина изглеждаше изключително глупаво в маскарадните вампирски одежди. А и островърхите обувки ѝ причиняваха болка.

След известно време очите ѝ свикнаха с мрака и тъмнината се превърна в полуздрач. Започнаха да различават очертанията на мебелите — тежки, масивни, в испански стил. Не бяха затворили входната врата и лекият бриз поклащаше кристалните висулки на полилея. Виждаха се още много други масивни врати, по стените на коридора бяха окачени произведения на изкуството. Съни примижа и ги загледа с интерес. Картините тук не бяха модернистични като онези в Малибу, или като безценната колекция на импресионисти в дома му в Бел Еър, а пустинни пейзажи, на пръв поглед, рисувани от аматьори.

Запита се дали Рон Перин не ги беше рисувал сам, когато си почиваше от печеленето на пари. И тук имаше детско влакче, много по-дълга и по-заплетена линия от тази в Малибу, с многобройни гари и влакови композиции.

Мак мина през една от вратите вдясно и тя забърза след него, а високите ѝ токчета потракваха заплашително по покрития с плочки под. Чу Мак да надава стон.

— Исусе, Съни! — Тя видя как очите му проблеснаха като две звезди в мрака. — Със същия успех можем да запалим осветлението и да кажем: *„Здравейте, току-що нахлухме в жилището ви в пустинята“*.

— А защо не го направим? — запита тя с необясним копнеж. Струваше ѝ се добра идея да имат малко светлина.

Той минаваше от стая в стая, а тя го следваше като сянка и хвърляше нервно погледи през рамо. Къщата не беше никак малка. Съни преброи седем спални, всяка от които имаше баня, както и няколко главни стаи. И през всичките се спускаше и издигаше фантастичната минижелезопътна линия. Тя коленичи, за да я разгледа. Беше толкова впечатлена, че би могла да си играе с нея цяла нощ.

Стигнаха до офиса. Мак включи редицата компютри и премигна на зелената светлина, която заструи от екраните. Изведнъж се чу силен шум и той вдигна рязко глава. Грохотът беше като от приближаващ влак. Подът се залюля под краката им, целият свят беше разтърсен от мощна вълна. Нещата, подредени по рафтовете, започнаха да падат, от тавана започна да пада боя и Съни се строполи назад върху куп олющена зидария.

— Съни! — чу Мак да вика. Вдигна глава и се огледа — беше като пияна, не можеше да фокусира погледа си. Стисна с всички сили крака на тежката масивна маса.

— Мак, това е земетресение! — изпищя и се задави от вдигналия се прах. — Мак!

Шумът от търкащи се земни плочи внезапно престана. В настъпилата странна тишина, единствените звуци, които Съни чуваше, бяха нейното собствено дишане и лекия шум от лющещата се мазилка от тавана.

— Исусе, Съни! — Ръцете на Мак изведнъж я обгърнаха, притиснаха я към тялото му. — Добре ли си, бейби? О, Господи, кажи

ми, че всичко е наред!

Тя се облегна на гърдите му, готова да се разплаче. Струваше си почти да намери смъртта си, за да чуе треперенето на гласа му, което означаваше, че я обича.

След това я обзе вцепененото състояние, което обикновено следва след силния шок. Прегърнати, те тръгнаха със залитане сред счупените стъкла и падналите картини и излязоха навън в нощта.

Лунната светлина заливаше красивата кактусова градина. Който и да беше построил тази къща през трийсетте, е бил познавач и колекционер на различни красиви предмети, към всеки от които беше прикрепена малка метална пластинка, на която пишеше какъв е произходът му и откога датира. Двамата застанаха пред един голям кактус *cuciform saguaro*, засаден на върха на малък пясъчен хълм, притиснати силно един към друг в очакване трусовете да заглъхнат напълно. Кактусът се издигаше нагоре към нощното небе като гигантски трънлив клон. Беше зелен и здрав, очевидно се грижеха добре за него.

Земята отново потрепери. Струваше им се, че са застанали върху пихтиеста маса. Пясъкът около основата на кактуса започна да се плъзга надолу в миниатюрен поток. Все по-бързо и по-бързо. И докато гледаха, сякаш от земята започна да израства втори кактус. Започна да се издига, отначало много бавно. А после, изведнъж, застана прав пред тях. Не беше кактус.

Човешка ръка. Без плът. Само кости. Около костта на китката се виеше диамантен часовник и блестеше на лунната светлина.

— Мили Боже, о, мили Боже! — изпищя Съни. — О, мили Боже, тук е заровен труп. О, Господи, Мак, кажи ми, че сънувам! Кажи ми, че това не е къщата на ужасите!

Мак вече проверяваше часовника. Той още тиктакаше.

ГЛАВА 41

Палм Спрингс е приятно малко градче, запазило чара на двайсетте и трийсетте години на миналия век, но придобило също така и модерни акценти. Тази смесица му придава негов собствен неотразим чар.

Седнала в стаята за разпити на полицейското управление в Палм Спрингс, Съни беше сигурна, че там никога нищо не се случва. Макар че беше свалила шиповете като украса на тоалета си, тя знаеше, че двамата с Мак пак изглеждат много подозрителни — тя като Вампира, а Мак като Джони Деп в ролята на психопат, и двамата — мръсни, изтощени и с многобройни наранявания и охлузвания.

След малко Мак се върна в къщата на Перин с детективите, а Съни остана в управлението с чашка кафе и под скептичния поглед на един млад полицай. Разказваха си нервно истории от своето работно ежедневие. Накрая Съни се отегчи и от разговора, и от кафето. И тогава Мак дойде да я „спаси“ и да ѝ каже, че се налага да се върнат в жилището на Демарко. Ченгетата също искаха да му зададат няколко въпроса.

Новата къща на Демарко като че ли беше понесла добре земетресението — по-голямата част от щетите бяха счупени стъкла. Двама от най-възрастните му гости бяха получили сърдечни пристъпи и се наложи да постъпят в болница.

Самият Демарко беше забележително спокоен, учтив и очарователен. Каза, че нямал представа чий е трупът, нито пък знаел къде е приятелят му Перин. Добави, че Мак би могъл също да свидетелства за това, тъй като вече го бил наел да се опита да намери Перин.

— Чувствайте се свободни да претърсите къщата ми — каза Демарко. — Разбира се, няма да го намерите.

— Но — каза Мак по-късно на Съни — това тук е пустинята Мохаве. Перин би могъл да е навсякъде. Щом веднъж излезеш от сътворения от човека оазис, можеш да шофираш мили наред и да

виждаш само скали и камъни, пясък и още пясък, хълмове и огромни планини, а тук-таме, но много рядко, сгущени малки къщички и колиби. Със същия резултат би могъл да търсиш плъх в пустинята.

Обаче знаеше, че не могат повече да държат полицията в неведение за случая. В задния двор на Перин беше погребан труп, а той се беше превърнал в издирван от полицията в Палм Спрингс човек. А всички знаеха какво означава това.

— Той трябва да е някъде наблизо — каза Мак. — Помниш ли онзи случай, за който говориха толкова много по телевизията? О. Дж. бил приютен от приятеля си след убийството на съпругата си. Демарко би спечелил много, ако остане лоялен на Перин. Възможно е той да го е скрил, макар и на друго място.

ГЛАВА 42

Али усещаше, че живее пълноценно. Ставаше рано всяка сутрин и с Миличък по петите се разхождаше сред брезовите горички и из полята, обсипани със златни слънчогледи. Всред живите плетове се криеха зайчета и Миличък ги преследваше, макар че никога не хвана нито едно. Тя избягваше да чете вестници, а новината за нейното изчезване вече далеч не беше така интересна за телевизията.

Питаше се, с мъка и огорчение, защо Рон не се беше опитал да я намери. Предполагаше, че е все още с Мариса. Връзката им може би беше любов все пак.

Скоро откри, че се разхожда по пясъчна алея, от двете страни на която бяха засадени лози, отрупани с твърди зелени гроздови зърна. В края на всяка безупречно оформена и подрязана редица се виждаше по един разцъфнал розов храст. Розите бяха толкова красиви, че напомняха на Али за Петра. Тя извади малкото си джобно ножче, купено за внезапни пикници, решила да отреже няколко и да ги подари на хазайката си.

— Хей, какво си мислиш, че правиш? Това тук не е цветна градина. — Сините очи на Робер Монфор я гледаха гневно. — Не знаеш ли, мадам, че розите са тук, за да защитят лозите?

— О! Хм... Всъщност не знаех.

Той се беше обърнал към нея на френски и Али автоматично му отговори на същия език. Говореше го по-добре, когато беше разтревожена или ядосана, защото тогава не мислеше за граматика и спрежение на глаголите.

— Съжалявам — добави. — Не помислих.

— Тогава, може би следващия път ще го направиш. Тези рози тук привличат насекомите и така защитават лозите от тяхното нашествие. И също така ни позволяват да узнаем от какви болести по растенията страдат.

Тя кимна. Правеше всичко възможно да изрази чрез мимики и езика на тялото колко много съжалява. Той я гледаше втренчено, без да

премигва, и тя извърна глава, но не преди да забележи, че той носи стари дънки и отворена на врата риза и наистина е привлекателен или, както би се изразила Петра: „вкусен“.

— Косата ти изглежда по-добре — каза, докато крачеше към нея. Тя вдигна нервно ръка и я докосна.

— Жаки от селото се погрижи за нея.

Лицето му се озари от усмивка.

— Съжалявам, че бях толкова груб по отношение на прическата ти в бистрото. Не исках да прозвучи така.

Тя отново кимна.

— Всичко е наред. Вероятно съм го заслужила.

— Никой не заслужава да му се присмиват. — Гледаше я спокойно, а тя галеше нежно розите.

— Баба ми и дядо ми бяха фермери — каза, с което изненада и себе си, тъй като никога не ги беше виждала и само смътно си спомняше историята, разказвана от майка ѝ в редките моменти, когато не беше пияна. — Всъщност бяха изполичари. Тютюн. Бяха от Юга.

— Е, аз самият съм фермер. — Кажи ми, Мери Рейчек, виждала ли си някога винарна? — Тя поклати отрицателно глава. — Би ли искала, тогава, да разгледаш една? Аз лично ще те разведа. Хайде — каза и двамата се върнаха по алеята, за да стигнат до стария джип. Кучето ги следваше.

— Името му е Миличък. — Али на моменти подтичваше, защото Монфор правеше широки крачки с дългите си крака. — Взех го от едно крайпътно заведение, вероятно беше изоставен там.

— Което означава, че обичаш кучетата?

Али се замисли за Суетност.

— Не всички кучета — каза. А после си спомни Пират. — Макар че има едно друго специално куче, в което съм влюбена.

Потеглиха по тясната алея.

— Никога не съм чувал някой да е влюбен в куче — отбеляза Робер, зави и навлезе в един страничен, по-тесен път. В далечината към небето се издигаха сгради от бледозлатист камък.

Али също не беше. Сега се замисли дали не прехвърля върху кучето чувствата, които изпитва към Мак Райли. Дали не беше влюбена в него? Дали все още обичаше Рон? И кой беше този почти напълно непознат, от който се чувстваше привлечена сега? Погледна го

с крайчеца на окото си. Или пък беше просто самотна жена, която отчаяно търси любовта?

Зад тях, седнал на тясната задна седалка, Миличък нададе жален вой, като да се оплаче, когато Робер зави рязко и минаха под табелата, на която с украсени черни букви пишеше: „*ШАТО ДЪО МОНФОР*“.

— Имам късмет да съм собственик на една от най-хубавите земи в района. Този хълм е прекрасен за гроздето.

Влязоха във винарната и той ѝ показа новите каци от неръждаема стомана, които, увери я, с нищо не са по-лоши от старите дървени. После отвори една и гребна с черпак, за да опита тя от ароматната червена течност.

— Това вино тук е още младо — каза ѝ, след като тя отпи, макар Али да мислеше, че е добро. Но после той добави: — А сега опитай това. Ще го бутилираме следващия месец и ще го пуснем на пазара.

Тя отново опита и кимна ентусиазирано, за да покаже одобрението си. Откакто беше във Франция, започваше да обича виното.

— Гордея се с него. То е едно от най-добрите, които произвеждам — каза Робер, хвана я за лакътя и я изведе навън. Застанаха под тентата на райета и се погледнаха. После той каза: — Казвал ли ти е някой някога, че си красива жена?

Али побутна очилата с огромните квадратни рамки по-нагоре по носа си. Спомни си другия си живот, в който беше известна с външността си, и се усмихна.

— Да, често и немного отдавна — призна.

— Хм, тогава трябва да запомня да ти правя комплимент всеки път, когато те видя. — Погледът му срещна нейния. — И съм сигурен, че очите, които криеш, са най-сините на света. С цвета на Средиземно море в началото на лятото.

Али почувства как червенината плъзва по тила ѝ и бузите ѝ поруменяват.

— Благодаря, мосю — отговори учтиво.

Смехът му отекна в павирания вътрешен двор и накара Миличък да вдигне рязко глава, а после да я наклони въпросително на една страна.

— А сега трябва да те помоля да ми окажеш честта да обядваш с мен. Има заведение малко по-нататък по пътя. Блюдата, които

предлагат, са съвсем обикновени — омлети, салати, такива неща.

Скоро вече седяха на терасата и отпиваха от местното вино — не от това на Робер, което беше прекалено скъпо за малкото заведение, както ѝ каза той. Помоли я да му разкаже за себе си. Коя е, откъде е и с какво се е занимавала, преди да се захване със сервирането в бистрото на Петра.

Тя го погледна над ръба на винената чаша.

— Не обичам да говоря за себе си — побърза да каже. — Ще ти кажа само, че съм омъжена, че съпругът ми е влюбен в друга жена и се очаква да получи развод.

— Глупав мъж — каза той спокойно. — Да позволи на жена като теб да си отиде.

— И откъде знаеш каква жена съм аз?

Али остави чашата. Помисли си, че той е прекалено привлекателен. И че вероятно има дюзини великолепни парижки русокоси красавици, които тичат след него. Той вдигна едното си рамо.

— Не съм сигурен. Има нещо в теб. То се отразява в очите ти... Някаква простота, естественост, мисля. Разбира се, и красотата ти. — Изучава още малко лицето ѝ, по което червенината ставаше все по-гъста. — Естествена красота, като всичко друго у теб, бих казал.

И за нейна изненада, той се пресегна през масата и хвана ръката ѝ. После наведе глава и я целуна.

— А сега, какво ще поръчаме? — запита, след като освободи ръката ѝ и отново се превърна в олицетворение на деловитостта. — Препоръчвам omelette aux serres — омлет с диви гъби. Добри са по това време на годината. И малко салатата?

— Звучи страхотно — съгласи се тя. — А после идва твоят ред да ми разкажеш за себе си.

И докато хапваха, без да бързат, настанени удобно на терасата на кафе-бар „*Жанет*“, Робер ѝ разказа, че е наследил шато Монфор от дядо си още на двайсетгодишна възраст.

— И оттогава то е мой дом.

— Късметлия! — каза Али с мисълта за своята бездушна къща в Бел Еър. — Искане ми се да намеря тук местенце, което да наричам свой дом.

— Малка къщичка, по чиито стени се вие глициния и рози в градинката, където ромоли поточе — каза той и тя се съгласи с весел

СМЯХ.

И тогава той я изненада с думите:

— Знам точното място. Хайде да отидем да го разгледаш.

Къщичката беше скрита сред растителността в края на бялата алея, от двете страни на която растеше жив плет, обсипан с къпини и малини. Беше леко наклонена на една страна, покривът беше хлътнал на едно място. Бурените в градината бяха избуяли, розите отдавна се нуждаеха от подрязване, под стряхата — там, откъдето капеше дъждовната вода, беше поставена кофа. Но къщичката гледаше към малко езерце, оформено по течението на ромолящо поточе, над което танцуваха шарени водни кончета. Мечтата на Али.

Къщичката беше известна като „Глицинията“, кръстена на прекрасното пурпурно растение, което се виеше по каменните стени. И Али изведнъж я поиска така, както не беше желала нищо друго в живота — с изключение на желанието ѝ да бъде актриса, естествено.

Надникна през прозорците към прашните старомодни стаи, които се нуждаеха отчаяно от ремонт, с мисълта, какво би могла да направи.

Не можеше дори да помисли да я купи. Живееше лъжлив живот, криеше истинската си самоличност. И някога щеше да се наложи да отиде да живее на друго място. Не, тази къщичка беше определена за любовно гнездо на млада щастлива брачна двойка, която да започне тук нов живот.

Благодари на Робер Монфор, че ѝ я беше показал, с думите, че не е за нея.

Но идваше неизменно тук по време на сутрешните си разходки, надничаше отново през прашните прозорци, седнаше край езерото с водните кончета, гледаше как Миличък преследва подскачащите жаби, които никога не хващаше, макар някак си все да успяваше да падне в калта. Като се върнеха у дома, Али го къпеше с маркуча и се смееше, когато той се отръскваше и я изпръскваше, та тя ставаше почти толкова мокра, колкото беше и той.

Накрая се обади на Шийла и ѝ разказа за мечтаната къщичка.

— Толкова много се тревожех за теб! — възкликна Шийла. — Къде си, за Бога?

— В едно френско селце, отседнала съм в къща имение, в която предлагат закуска и нощувка, работя като сервитьорка и помагам в

кухнята в бистрото, имам куче. И в момента гледам с копнеж една занемарена къщичка и езерцето пред нея...

— О, мили Боже, станала си привърженичка на селския живот! — каза Шийла, но в гласа ѝ се долавяха и весела нотка, и облекчение.

— Мисля, че да — съгласи се Али с новата за нея жизнерадост, която я караше да звучи така, както в онези дни, когато Шийла я беше срещнала, а тя беше млада и оптимистично настроена, все още без раните, които животът щеше да ѝ причини по-късно.

— Чувствам се толкова добре тук — каза Али. — Толкова е спокойно, а и никой не се интересува коя съм.

— И къде си, по-точно?

— О, във френската провинция... Няма да ти кажа точно къде, Шийла, защото тогава, ако някой започне да задава въпроси, ще се наложи да излъжеш.

Шийла въздъхна.

— Добре, разбрах. И така, ще купиш ли къщичката?

— Искане ми се... — Гласът на Али заглъхна. После: — Чула ли си нещо за Рон?

Шийла се замисли трескаво. Не искаше тя да бъде тази, която ще съобщи на Али новината, че съпругът ѝ е търсен за убийство.

— Никой не знае къде е — каза внимателно, избягвайки прекия отговор. — Обаче знам, че Райли беше във Франция, търсеше те.

— Наистина ли? — възкликна Али доволна. После, изпитала някаква странна увереност, каза: — Тук има един мъж, наричат го местния земевладелец. Собственик е на лозя...

— Да разбирам ли, че се интересуваш от него? — запита проницателно Шийла.

— Е, не точно... Поне аз не мисля така. — Али не беше сигурна дали е привлечена от Робер Монфор. — Трябва да вървя. Време е да препаща престилката, очакват ме в бистрото.

— О, мили Боже! — каза Шийла. — Не мога да повярвам, че Али Рей се е върнала там, откъдето е започнала — сервитьорка.

Али се засмя.

— Хей, може би скоро ще ме повишат в хостеса. Обичам те, Шийла, просто продължавай да ми бъдеш приятелка.

— Разбира се, ще бъда това за теб, знаеш го — каза Шийла и разговорът приключи.

ГЛАВА 43

Петра си почиваше в голямото легло, онова, чиито табли бяха украсени с образа на сфинкс и за което тя беше казала на Али, че е от Египет и някога е било собственост на крал Фарук. Тъй като Петра го беше купила евтино от неделния пазар в Бержерак, това не беше много вероятно, но Али все пак беше склонна да ѝ вярва. Та кой друг, освен Петра, би притежавал такава фантастична вещ!

Зад главата на Петра бяха струпани светлозелени сатенени възглавници, а кувертюрата, от същия плат, продължаваше да се плъзга и да пада на земята — нещо, което много я ядосваше. Петра беше казала на Али, че сатенът винаги е бил хлъзгав и е създавал проблеми, но просто много ѝ харесвал. Около подутата ѝ челюст беше направена превръзка от червено шалче, завързано на красива панделка на главата ѝ. Същата сутрин я беше заболял мъдрец, който се наложи да бъде изваден. Беше боляло ужасно, а сега лицето ѝ беше подуто като футболна топка.

— Погледни само очите ми! — оплакваше се тя на Али, но думите едва излизаха от подутите ѝ устни.

— Те просто са заличени! — отговаряше Али и ѝ предлагаше да отпие от чашата леденостуден портокалов сок с помощта на сламка — може би единственото, с което Петра се справяше успешно в момента.

Петра отметна завивките и се изправи немощно на крака. Но после седна бързо в края на леглото. Ако можеше да смръщи вежди, щеше да го направи.

— Трябва веднага да отида в бистрото, за да приготвя храната за вечерта.

— О, не, не можеш.

Али хвана краката на Петра и ги постави отново върху леглото. Сгъна непрекъснато плъзгащата се кувертюра, оправи чаршафа и я зави с одеяло. Отиде до прозорците, спусна щорите, включи нощната лампа на ниска степен и се върна при леглото, за да види дали Петра е настанена удобно.

— Тогава ще се наложи да затворим бистрото — измърмори Петра и въпреки че очите ѝ представляваха само тесни цепки, Али беше сигурна, че я гледа втренчено. — Освен ако, разбира се, ти не се погрижиш вместо мен.

— Какво?! Аз!? Да ръководя ресторант?! — Али беше изумена. Досега само се беше подчинявала на нейните заповеди — режеше, подаваше, сервираше.

— Защо не? Достатъчно дълго беше там, за да знаеш кое как се прави. Ако се придържаш към просто меню — пиле, пържени хапки, печена риба, такива неща, ще се справиш. А и вече знаеш дори как се приготвят сосовете. Катрин ще ти помогне, ще приготви салатите и постните гозби. Сигурна съм, че ще се справите и с предястията. А за десерт — плодов пай. Има цели два в хладилника. Със сладолед. Или пък просто малини със сметана. Днес ще доставят пресни.

Али не каза нищо и въпреки силно подутото си лице, Петра успя да смръщи вежди.

— Не ми казвай, че се страхуваш. Жена като теб.

— Жена като мен? — повтори Али. Определено звучеше уплашена.

— Жена като теб, която може да изостави неверния си съпруг и да дойде във Франция сама в търсене на нов живот. Според мен, такава жена може да се справи с всичко. Включително с ръководенето на кухнята на малкия местен ресторант, в който работи през последните няколко седмици.

Петра седна в леглото, успя с мъка да пхне сламката между подутите си устни и отпи глътка от студения сок. Али нищо не каза. Ако поемеше бистрото, всичко щеше да зависи от нея. Петра имаше нужда от парите. Ако затвореше за няколко вечери, приходите ѝ щяха да пострадат сериозно. И, освен това, Петра ѝ беше приятелка. Сега беше ред на Али да ѝ помогне.

— Направи го, скъпа — настоя Петра, облегна се отново на светлозелените сатенени възглавници и се опита да изглежда крехка, макар да съзнаваше, че прилича на малко хипопотамче. Да, ако искаше да признае истината, тя изглеждаше така.

— Добре — отговори Али едва чуто. Надяваше се, че постъпва правилно.

Разбира се, помощник-готвачът, младият британец, избра тази вечер да не се появи. Беше оставил телефонно съобщение, в което казваше, че се е върнал в Англия. „По спешни семейни дела“, поясняваше.

— Не е ли така винаги? — въздъхна примирено Петра, когато Али ѝ се обади от бистрото да ѝ каже новината. — Няма значение, любов, имаш веселата малка Катрин, която да ти помага.

„Веселата малка Катрин“ беше толкова бавна, че докато я гледаше как мързеливо и отпуснато мие марулите, Али изпадна в отчаяние. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да запретне ръкави и да пригответи храната сама. Извади плодовите пайове от хладилника и ги остави да се размразят. Изчисти от шушулките малките *raises des bois* и разсеяно пъхна няколко от тях в устата си. Беше, като да ядеш парфюм под формата на плод, и тя знаеше, че ще са прекрасни, ако ги полее с малко коняк „Коантро“ и пълномаслена сметана. Намери няколко кофички сладолед във фризера — шоколадов, ванилов и кафе. И десертът беше готов.

А сега беше ред на студената зеленчукова супа. Погледна книгата с рецепти на Петра, обели и отстрани семките на зрели домати и червени пиперки, предварително измити от Катрин, която в момента бавно подреждаше масите. Чесън, както ѝ се стори с тонове, цял букет пресни подправки, защото не беше сигурна точно кои да използва — керевиз, магданоз, босилек, ситен лук, пелин. Запита се дали да не смели подправките, но реши да ги нареже, за да запази в по-голяма степен аромата им. Успя дори да не се пореже. Смеси чрез енергично разбъркване лимонов сок и първокачествен зехтин от „Азари“ в Ница, предпочитан от Петра. Добави лук, нарязан на тънки филийки, и краставица. Сол и малко червен пипер. И... Готово.

Направи крачка назад и огледа с гордост работата си, после извика Катрин да я опита. Кръглите очи на момичето станаха дори още по-кръгли.

— *Mais c'est superbe* — прошепна Катрин със задоволство. — *Formidable*.

Али въздъхна облекчено. Каза на Катрин да пригответи на масата продуктите за салатата, извади козето сирене от хладилника и го нарязва на еднакви малки парчета. Счука лешникови ядки, към които прибави едри трохи хляб, добави малко индийско орехче и зехтин,

после оваля сиренето в сместа и ето че то беше готово да бъде запечено малко във фурната и сервирано с листенца пресни марули.

Доволна, тя отново направи крачка назад и хвърли поглед към големия стар часовник над вратата. С тревога отбеляза, че е вече пет часът, а тя трябва да приготви поне две главни блюда.

Тази вечер нямаше да предложат прясна риба, защото Петра не беше успяла да отиде до пазара, но тънките свински пържоли щяха да станат хрупкави и сочни, ако се приготвеха по подходящ начин. Подебелите пържоли обаче щяха да имат нужда от повече работа и тя бързо нарязва спанак, изпържи малко бекон, нарязва го на ситно и го смеси със сирене. Начука пържолите, намаза ги със сместа и ги нави, а после ги нарязва на тънки рулца. Изглеждаха страхотно. „Господи!, помисли доволна. *Започвам да ставам все по-добра!*“

До вратата на кухнята им доставиха току-що изпечени и ароматни франзели и Катрин, която вече беше подредила масите, ги занесе до машината за рязане на хляб, нарязва ги и ги нареди в панерчетата, застлани със салфетки на червени и бели карета.

Катрин беше извадила кравето масло от хладилника, за да си приготви набързо няколко сандвича, и докато я гледаше, на Али ѝ хрумна идея. Взе два плода манго от кошничката с плодове, намачка ги с вилица и ги смеси с маслото. Сместа разсипа в малки кръгли жълти купички и ги постави в хладилника да се охладят. Манго масло. Беше опитала такова на Карибите веднъж и много ѝ беше харесало.

Пристигна и Жан-Филип, изненадан да я види като шеф на кухнята. Тя го осведоми за състоянието на Петра, а той ѝ каза да не се тревожи, защото ще ѝ помогне със сервирането, без да изоставя работата си на бара. Той беше повече от сигурен, че всичко ще мине добре.

Али нарязва пилето на парчета, за да е готово за фрикасетото, и изведнъж се почувства вече изтощена. И уплашена. Да помага в кухнята, беше едно, но да приготви сама всички блюда — съвсем друго. Каза си, че все някога в живота на човек му се налага да поеме отговорности, и завърза на кръста си чиста престилка. Петра ѝ имаше доверие, беше ѝ поверила бистрото. И от нея зависеше да се погрижи.

— Добре, какво да правя сега, Мери? — запита Катрин, застанала нетърпеливо до нея.

Али си пое дълбоко дъх и се стегна.

— Ами... Искам да кажа, че всичко е наред! — заяви категорично. — Катрин, ти ще отговаряш за варенето на зеленчуците. Знаеш по колко точно минути са необходими за зеления боб, нали?

— Да, знам. — Катрин стоеше изправена, скована от страх, че ще поеме нова отговорност.

— Петра има доверие в нас, вярва, че ще се справим — напомни Али на момичето. — И ние ще се постареем с всички сили, нали?

— Точно така — съгласи се отново Катрин.

— Първите клиенти пристигат! — извика Жан-Филип от бара.

И въпреки че беше твърдо решена да се противопостави на страха, сърцето на Али се сви. Огледа, обзета от паника, малката кухня. Тя беше на светлинни години далеч от онези модерни кухни, които заснемаха във филмите на Холивуд и в които работеха професионалисти. Не беше и като нейната собствена огромна и безупречна кухня в къщата в Бел Еър, където царуваше Ампара. И тук тя, Али, беше съвсем сама в момента.

Жан-Филип влезе забързано.

— Робер Монфор с майка си — каза.

— О, мили Боже! — беше реакцията на Али.

Робер, от всички хора. И при това с майка си.

— Той ще иска студена супа, а дамата — салата с козе сирене за начало. После ще хапнат по пържола, полята със сос с червен пипер.

А тя беше забравила да приготви точно този сос...

Катрин подреди хляба и маслото манго върху таблата и ги отнесе до масата им, а Али извади сиренето от фурната и препече малките филийки, върху които то щеше да бъде сервирано. Отгоре щеше да поръси с малко лимонов сок и капчица мед и да украси с листенца от маруля. Смели подправките за соса с чесън, а после добави екзотичната подправка, добивана от пъпките на средиземноморския храст *Sarraris Spinosa*, и сметана. След това украси студената супа с резенчета лимон и краставица. Накрая Катрин ѝ помогна да подреди артистично предястията. И приключиха с първото блюдо. Очакваха ги останалите.

— Идват още хора! — извика Жан-Филип.

Али надникна през завесата от мъниста, която отделяше кухнята от трапезарията, и се увери, че това е истина. Залата беше пълна. Видя Робер, седнал на терасата в компанията на възрастна жена, която

някога без съмнение е била красива. Те хапваха от предястията си и изглеждаха доволни. Обаче тя трябваше да се приготви за дълга и трудна вечер.

В десет часа Али беше потна и уморена. Косата ѝ висеше на кичури около лицето, очилата бяха избутани на главата ѝ. Беше доволна, защото нито един от клиентите не се беше оплакал.

Робер отметна мънистената завеса и влезе в кухнята.

— Жан-Филип току-що ми каза, че храната приготвяш ти. Нямах представа, че можеш да готвиш.

— Не мога. — Али отново постави очилата на носа си и прокара потни длани през косата си, която наистина беше в лошо състояние. — Не ме питаха дали мога. Просто бях единствената подръка.

— Храната беше превъзходна — каза той. — Можеш да попиташ и мама. Тя познава кога храната е приготвена отлично. Ела. — Подаде ѝ ръка. — Вече свърши работа за днес. Няма повече клиенти. Присъедини се към нас за по чаша вино и може би още малко от превъзходните fraises des bois.

— О!... Но... — Али доби отчаян вид и прокара пак длани през разбърканата си коса, с което го накара да се засмее.

— Изглеждаш добре — каза той тихо. — Не знаеш ли вече, че винаги изглеждаш добре?

— О... — каза тя отново, но Робер вече развързваше престилката ѝ. — Хайде! — хвана я за ръката и я изведе на терасата.

— Това е майка ми, Селин Монфор — представи ги една на друга. — Мери Рейчек.

Мадам Монфор беше все още красива жена, висока, какъвто беше и синът ѝ, със започваща да посивява на слепоочията черна коса — нещо, което само ѝ придаваше по-елегантен вид. Беше облечена в синя ленена пола и бяла копринена блуза, на врата ѝ беше завързано шалче, носеше огромни перли и от онези изключително елегантни бежови сандали на „Шанел“ с черните върхове на пръстите. Али знаеше много добре какво би казал Рон, ако я видеше — „жена за милиони долари“. Докато Али, облечена в черната тениска и дънките, се чувстваше като за десетачка.

— Винаги се радвам да се запозная с приятелите на сина си. И при това — с толкова талантива готвачка. — Мадам Монфор я гледа

дълго и изпитателно с очи, които Али беше сигурна, не пропускаха нищо.

— Но аз съм само любителка, мадам, замествам приятелката си, на която тази сутрин извадиха мъдрец.

— Да, много боли — съгласи се мадам Монфор.

А после, над чашите шампанско, тя запита Али дали Франция ѝ харесва и дали тя намира живота тук много по-различен от онзи в Калифорния. Миличък също се приближи до масата. Мадам Монфор го погали по врата, а той я погледна с нескрито обожание. Луната им се усмихваше отгоре, лъчите ѝ проблясваха сред дърветата, виното имаше превъзходен вкус. Али се обърна към Робер и улови погледа му. Усмихна му се. Чувстваше се добре. Това беше съвършеният завършек на един изненадващо успешен ден.

ГЛАВА 44

След половин час, след като се бяха сбогували, Али откри, че отново е сама. Припяваше тихо, докато забърсваше работните плотове. Спря за миг и огледа смълчаната кухня, чиито стени бяха покрити до средата с бели плочки, с черните греди по тавана и с огромната фурна, боядисана в синьо, любимия цвят на Петра. По дървените рафтове бяха подредени старите и много използвани кухненски съдове и съвсем обикновените чинии.

Миличък се беше излегнал на стъпалата отвън, хладният бриз се смесваше с аромата на пиле фрикасе, сладко масло и мириса на диви ягоди. Али се облегна на плота, скръсти ръце на гърди и изпита силно чувство на задоволство. Тази вечер беше успяла да превърне в абсолютен успех онова, което обещаваеше да изглежда като пълен хаос. Съвсем сама, беше успяла да нахрани трийсет и петима души, нито един от които нямаше дори дребно оплакване. Беше получила само похвали. Изчервена от приятното чувство на задоволство, тя мислеше за това, че тук, в тази кухня, е като у дома си — така, както никъде другаде по света. Нямаше търпение да се върне в къщата имение и да разкаже на Петра.

Но първо двамата с Жан-Филип трябваше да изчислят приходите от вечерта. Постава парите в плик, който пъкна в голямата си платнена чанта, изгаси осветлението и накрая се погрижи да заключи всички врати. С обич пожела „лека нощ“ на Жан-Филип, набута Миличък в колата и подкара към къщи. Харесваше й новото значение на думата „дом“.

Петра я чакаше. Стаята ухаеше на сините ириси, поставени в бяла ниска глинена вазичка на нощното шкафче. Беше хвърлила червено копринено шалче върху лампата, за да предпази подутите си очи от силната светлина, и в стаята цареше приятен червеникав здрач. Преди да се качи горе, Али свари чай и се погрижи да подреди върху таблата любимите шоколадови бисквити на Петра.

— Ето ме! — извика и остави таблата до леглото.

— О, Господи, чай! — Петра се опита да се усмихне, но не се получи.

— Мислиш ли, че имаш нужда от сламка? — запита загрижено Али.

— Какво? Чай през сламка? Никога. — Петра свали импровизираната превръзка от челюстта си и нададе стон, защото болката се усили.

Али ѝ подаде хапче „Тиленол“.

— Хайде, хапни. Имаш нужда от храна — каза, когато чу стомаха на Петра да къркори.

— И? — запита нетърпеливо Петра. — Разкажи ми всичко! Как мина?

И над чашите чай и бисквитите, в уютната спалня, тънеща в червеникав полумрак, под трелите на птичите песни, долитащи от гората, Али описа събитията от вечерта. Призна пред Петра в каква паника беше изпаднала, когато беше прочела бележката за внезапното решение на помощник-готвача да се върне в Англия, похвали Катрин и Жан-Филип, които ѝ бяха помогнали много. Разказа ѝ за новите си идеи — манго маслото и пържолите, гарнирани със спанак. Предаде отзивите на клиентите и за превъзходните fraises des bois, потопени в коняк „Коантро“ и сервирани с прясна сметана. И после подхвърли нехайно, уж между другото:

— О, и Робер Монфор беше там.

Петра, въпреки подутите си очи, ѝ хвърли остър поглед, който Али ясно долови.

— О? С парижката си приятелка, предполагам?

— Не, всъщност беше с майка си.

— А! Маман!

— След като свърших работата си в кухнята, той ме помоли да изпия чаша вино с тях.

— И ти направи ли го?

Али се усмихна.

— Разбира се. Майка му беше много мила. И много елегантна — по онзи ненаатрапчив френски маниер — нали знаеш, шалчето, перлите, обувките „Шанел“ и посребрената на слепоочията коса.

— Като сина ѝ — каза Петра и се прозина. — Питам се дали ще дойде и утре вечер, след като чуе, че храната ще приготвяш ти.

— Така ли? Отново аз?

— Е, любов, не мога да се покажа пред хората с такова лице, нали? Клиентите може да помислят, че съм отровена.

Изненадана от радостта, която изпита при новината, че отново ще приготвя храната, Али остави празните чаши върху таблата, потупа възглавницата на Петра, погрижи се тя да има чаша вода и я целуна за лека нощ. После двамата с Миличък слязоха по широкото дървено стълбище, за да отидат в стаята ѝ.

Али беше в такова приповдигнато настроение, че дори не забеляза болките в гърба и краката. Застана под душа и позволи на горещата струя да отмие умората и кухненските миризми.

Поне веднъж не мислеше за Рон, когато си легна в леглото и затвори очи. Не мислеше и за Мак, нито пък за Робер Монфор. А за печени пресни аспержи, поръсени с натрошено сирене „Пармезан“. Перфектното предястие за утре.

ГЛАВА 45

Мик и Съни успяха да избегнат телевизионните екипи и папараците, които се тълпяха около портата за „Малибу Калъни“, спуснали се по следата на горещата новина за трупа, открит в къщата на Перин в Палм Спрингс. Седяха на верандата на Мак, слънцето светеше в ясното небе, подухваше тих бриз. Беше един от онези божествени късни следобеди в Малибу.

Съни се беше отпуснала блажено върху металния шезлонг с ръце под главата и гледаше към небето иззад огромните авиаторски очила, които предпазваха очите ѝ от слънцето. Те бяха розови и Мак смяташе, че цветът им е абсолютно подходящ за Съни, защото отговаряше на оптимизма ѝ по отношение на живота и хората.

Тя беше облечена в оранжев бански и ноктите на пръстите на краката ѝ бяха лакирани в същия цвят. Той мислеше, че е просто сензационна, облечена като вампир в червените високи ботуши, но ето че тя отново го изненада — сега беше приела съвсем друг образ.

Нямаше нужда да се пазят от папараците, защото Пират се беше твърдо разположил в края на стъпалата, които водеха от плажа до къщата, и, както се очакваше от него, внимаваше до собствеността на господаря му да не се доближават непознати. Мак отиде да го погали по главата, а после се излегна на стола, до Съни. Той не се съмняваше, че скелетът, открит в къщата на Перин в Палм Спрингс, е този на Руби Пърл, макар това все още да не беше потвърдено.

— А ти какво мислиш? — запита и хвана ръката на Съни.

Съни се замисли за мъжа, с когото беше разговаряла онази нощ в бар „Маринера“ в Мазатлан. Спомни си тъжните му кафяви очи и думите му: „Любов, поела в погрешна посока...“ Разбира се, с тези думи той изведнъж я беше привлякъл на своя страна. И макар че отново беше изчезнал, тя не искаше да мисли за него като за убиец.

— Не вярвам, че е бил Рон — каза.

— Защото не искаш да приемеш очевидното.

— Вярно е — призна тя. — Дори Руби да го е изнудвала, аз пак не го виждам като психопат, който убива жена и я заравя под рядък и ценен кактус. За да извършиш такова зло, трябва да си съвсем друга порода човек. Пък и защо да я убива? Той е богат, има власт, може да плати на най-добрите адвокати. Можел е просто да ѝ даде много пари, да я накара да подпише договор и да я отпрати от живота си.

Звънна домашният телефон и Мак стана, за да отговори. Върна се след минута и каза:

— Демарко е тук. Иска да говори.

Съни бързо изправи гръб.

— Защо?

— Ако знаех, щях да ти кажа.

Тя бързо наметна жълт халат.

— Да му предложи ли кафе?

— Щом е дошъл да говори, ще има нужда от нещо по-силно от кафе, предполагам.

Прав беше. Демарко, както винаги, изглеждаше спокоен и елегантен — този път беше облечен в бяла риза и бежови панталони. Каза, че би предпочел водка. С лед. Дълго оглежда жилището на Мак, после вдигна презрително едната си вежда и последва Мак отвън.

— Радвам се да те видя отново — каза, макар да беше очевидно, че е изненадан да види Съни. Хвърли въпросителен поглед на Мак.

— Съни ми е партньор — каза Мак, с което я очарова. — Каквото чуя аз, може да го чуе и тя.

Демарко кимна.

— Тогава е по-добре да призная, че ФБР разследва бизнеса на Перин... нашия бизнес.

Демарко не казваше на Мак нищо, което той да не знае. Обаче той забеляза странното изражение в очите на Демарко. И се питаше какво ли означава и на какво ли се дължи, докато „*дясната ръка*“ на Перин говореше. Дали беше несигурност? Страх? Разбира се, не би могло да бъде малодушие — не и у този мъж. Но все още стоеше въпросът за трупа в градината под кактуса.

— Питам се — каза Мак — дали според теб Перин се е занимавал с пране на пари.

Демарко се закашля — явно се беше задавил с питието си.

— Надявам се да не е така, защото се страхувам, че като негов партньор, това ще ме засегне.

— Да, възможно е — отговори с усмивка Мак.

— И това, естествено, няма да отговаря на истината. — Демарко гледаше Мак право в очите. — Ако Рон е виновен за нещо, освен за убийство, от теб ще зависи да докажеш, че аз нямам нищо общо с него.

— И как да го сторя?

Демарко отпи дълга глътка от водката. Остави чашата, погледна от Мак към Съни и обратно.

— Ще ти платя добре, Райли. Много добре. Повече, отколкото някога са ти плащали.

Настъпи дълго мълчание. Мак съзнаваше, че Демарко се опитва да прецени реакцията им. Неговото лице оставаше безизразно, докато Съни изглеждаше изумена от това открито предложение да получат щедър подкуп.

Звънна мобилният телефон на Мак. Той прие обаждането. Демарко седеше мълчаливо и гледаше морето, но Мак знаеше, че не наблюдава кафявите пеликани, гмуркащи се сред вълните.

Сложи край на разговора и каза:

— Мисля, че би искал да знаеш чий е трупът, намерен в къщата на Перин. Идентифициран е чрез описанието на зъбите като този на Руби Пърл. Диамантеният часовник е проследен до бижутера в Бевърли Хилс, откъдето е купен. От Перин.

Демарко сви рамене.

— Какво бих могъл да кажа? Сега виждаш защо нямаш друг избор, освен да ми помогнеш.

Демарко си тръгна, след като Мак му обеща, че ще се опита да намери Рон и да оправи кашата, в която двамата са се забъркали. А Мак се обади на Липски, за да му предаде новините за Руби. Липски му благодари едва чуто — гласът сякаш едва излизаше от гърлото му. Каза, че сега Руби ще може да почива в мир, а той ще се опита да продължи да живее, да организира живота си без надеждата за нея.

— Само ми намери онзи убиец Перин, а? — помоли той Мак.

— Все още не е потвърдено, че убиецът е той — каза му Мак. — Полицейското управление в Палм Спрингс го издирва. И помни, фактът, че трупът е бил заровен в неговата градина, все още не го прави убиец.

— Кой друг би могъл да бъде, тогава? — запита Липски.
Мак си помисли, че въпросът трябва да получи отговор възможно най-скоро.

ГЛАВА 46

Ампара беше силно разтревожена. Тя и кучето се бяха преместили при нейни приятели след страшните събития в къщата, но тъй като беше изключително съвестен и отговорен човек, тя ходеше два пъти в седмицата да почисти къщата в Бел Еър, да отвори прозорците и да проветри, да се погрижи всичко да е наред.

Мак Райли я държеше в течение на разследването, но който и да беше извършителят, той беше носил ръкавици и нямаше други отпечатъци, освен очакваните. От гледна точка на Ампара, не трябваше да има отпечатъци. Тя държеше къщата чиста и се гордееше с работата си. До този момент ченгетата не разполагаха със заподозрян. Райли също нямаше по-добър резултат от разследванията си. Той твърдеше, че за нея е безопасно да се върне в къщата, да продължи да живее там и да я поддържа както преди.

— Все пак, сър, плащат ми за това — каза Ампара в един от телефонните им разговори. Освен това, не ѝ харесваше да не върши нищо друго, освен да разхожда кучето.

Тя беше там една сутрин, когато телефонът звънна. Изненадана, тя изключи прахосмукачката и го загледа втренчено. Не беше звънял от онази нощ и сега тя се страхуваше да вдигне слушалката. После ѝ хрумна, че е възможно да е мис Али, остави прахосмукачката и изтича да отговори.

— Домът на Перин — каза предпазливо.

— Ампара?

Тя позна гласа.

— Мис Уидуърт! — въздъхна с облекчение. — Радвам се, че сте вие.

— Да не би да очакваше Али да се обади?

— Е, надявах се, знаете как е...

— Да, знам, точно затова се обаждам. Чуй, известно ми е, както на всички други, че Али е изчезнала. Искрено се тревожа за нея. Знаеш какви са чувствата ми към Али. И двете я обичаме, Ампара. Надявам

се да мога да помогна. Тя има нужда от човек, който я познава, разбираш ли какво имам предвид? И тъй като случайно съм тук, в Кан, на почивка с приятелка, реших да ти се обадя — ако е звъннала и знаеш къде е... Може би бих могла да ѝ помогна. Али има нужда от някой, който я познава добре, Ампара, от друга жена, която наистина да се интересува от нея...

— О! Съгласна съм, мис Уидуърт. Мис Али е много самотна, ето че сега избяга, изчезна, а с всичко онова, което се случи тук, в къщата...

— Какво искаш да кажеш? Какво се е случило? — Гласът на Джеси беше остър, долавяше се тревогата ѝ, но Ампара, точно навреме, си спомни поръката на Мак Райли да не разговаря с никого.

— О, просто съм нервна, защото съм съвсем сама, затова двете със Суетност нощуваме у мои приятели. Не знам къде е мис Али, мис Уидуърт. Никой не знае. Никой не знае и къде е мистър Рон.

— Хм, ще се обадя пак скоро и ако чуеш нещо, Ампара, обещавай да ми кажеш.

— Добре, мис Уидуърт. Ще го направя.

Ампара продължи да почиства. През прозореца виждаше мъжа, който чистеше басейна, да хвърля мрежата си и да предизвиква малки вълнички, чуваше познатия шум от електрическият трион на градинаря, с който той режеше клоните, както и работата на косачката. Животът продължаваше, както обикновено, в къщата на Перин. Само че собствениците не бяха там.

Телефонът звънна отново. Тя спря и отново го загледа втренчено. Дали беше възможно този път да е мис Али? Или може би беше господарят? Вдигна слушалката.

— Домът на Перин.

— О, Ампара, Шийла Скот е.

По лицето на Ампара се изписа усмивка на облекчение. Познаваше Шийла, харесваше я.

— Как си, Ампара?

— Ами, мис Скот, толкова добре, колкото може да се очаква, предполагам. След всичко, което се случи тук... О... — Отново се спря точно навреме.

— Какво искаш да кажеш? Какво се е случило?

Ампара долови загрижеността в гласа на Шийла. Тя беше най-добрата приятелка на мис Али, със сигурност можеше да ѝ има доверие. И тя ѝ разказа за нахлуването с взлом, за красивите рокли, нарязани с нож и захвърлени на пода...

— Господ само знае какво можеше да се случи, ако мис Али беше още тук — завърши тя с въздишка, която много приличаше на ридание.

Шийла мълча известно време, сякаш за да попие целия ужас на ситуацията. После каза:

— Но полицията със сигурност...?

— Те нищо не знаят, мис Скот. Нищо не знае и Мак Райли, който отиде да я търси. Липсва ми и Лев, бодигардът, който преди беше наоколо.

— Обзалагам се, че е така. Което означава, предполагам, че не си се чувала с Али?

— Не, мис, нито дума. Както и никой друг. Дори мистър Райли, а зная, че тя му имаше доверие. И вие също, мис — добави тя.

Шийла ѝ благодари, а Ампара обеща да ѝ се обади, ако научи нещо за Али.

— Вие сте втората, която се обажда днес да пита за нея — каза Ампара, точно когато Шийла се канеше да затвори. — Джеси Уидуърт се обади само преди минути. Нали помните, някога тя беше помощничка на мис Али.

— Помня.

— Е, тя също е загрижена. Мисли за това, че мис Али е съвсем сама някъде и вероятно има нужда от помощта на друга жена, приятелка. Каза, че случайно била в Кан на почивка и ме запита дали знам къде е мис Али.

— А ти какво ѝ каза?

— Че нямам ни най-малка представа. Знам само, че беше в Южна Франция, когато изчезна.

— Хм. Доста голямо съвпадение — каза Шийла замислено. — Е, благодаря, Ампара. Нали ще ми се обадиш, ако разбереш нещо за нея?

— Разбира се, мис Скот. И ви благодаря, че се обадохте.

Ампара се чувстваше по-добре след обаждането на приятелката на господарката си и продължи да почиства. Животът в къщата имение в Бел Еър продължаваше, почти както обикновено.

ГЛАВА 47

Шийла не можеше да си представи роклите на Али, нарязани с нож от някакъв луд. И продължаваше да мисли за това — дори в супермаркета в Бристол Фармс, където беше отишла да купи плодове, цветя и първокачествено френско сирене, което да хапне с прясно изпечения хляб. Онзи, който я дебнеше непрекъснато, беше успял да влезе в къщата ѝ и можеше Али да е намушкана с ножа — да пострада тя, а не роклите. Веселият глас на Али при обаждането ѝ от неизвестното място в Южна Франция подсказа на Шийла, че тя не знае нищо за случилото се и благодари на Бога за това. Но продължаваше да се тревожи. А какво, ако онзи луд я намереше? Оказал се беше достатъчно умен да влезе в къщата, нали? Вече доста уплашена, тя реши, че трябва да се обади на Мак Райли и да му каже за обаждането на Али.

Мак беше изненадан да чуе Шийла Скот, която се представи като една от най-близките приятелки на Али. Доколкото той знаеше, Али нямаше близки приятелки. Но когато тя му обясни, че е научила за нахлуването в дома на Перин и че е много разтревожена, той я успокои, че ще отиде в дома ѝ във Венис Бийч да поговорят.

Къщата на мис Скот беше една от онези очарователни малки сгради, в които се влизаше направо от улицата и които оформяха редица около канала, дал името на този квартал на Лос Анджелис. Къщата беше от типа на неговата, но по-голяма, с предна градина, обсипана с рози, с прозорци от цветно стъкло и здрава дървена входна врата. С Пират по петите, той отвори портата от ковано желязо във формата на паун, спря се да вдъхне уханието на бледолилавата роза Барбара Стрейзънд, чийто аромат беше пикантен и сладък, упойващ. Пожела си и той да може да отглежда рози на плажа, обаче знаеше, че солените водни пръски няма да им се отразят добре. Изкачи бързо двете дървени стъпала и натисна звънеца. Чу позната мелодия, без обаче да може да се сети коя точно е.

Шийла му отвори вратата и каза:

— Обзалагам се, че се питаш откъде познаваш мелодията.

Той се усмихна.

— Откъде знаеш?

— С всички е така. Това е „*Nessum dorma*“ от операта на Пучини „*Турандот*“. Но ти вероятно познаваш по-добре пеенето на Павароти на финалите за Световната купа или пък това на тримата тенори Павароти, Доминго и Карерас на концерта в Рим, който предаваха и по телевизията. Трудно е да се идентифицира мелодията без вокала. — Направи му знак да влезе. — Хайде, влез. И кучето също.

Наведе се да погали Пират, забеляза нараняванията му и вдигна поглед към Мак.

— Веднага се вижда, че си много мил човек.

Той сви рамене.

— Всеки друг на мое място би постъпил така. Но вече не мога да отида никъде без него.

— Късметлия си.

Беше втората жена, която му казваше това. Първата беше Али. Той вече харесваше Шийла Скот.

Тя го заведе в кухнята — прекрасна стая с нисък таван и френски прозорци, отворени към градината, в която растяха рози и евкалипти. Кухнята имаше тясна тераса, която гледаше към спокойния зелен канал. Къщите бяха застроени гъсто една до друга и бяха все в различни стилове, не им достигаше пространство — точно както беше и с тези на плажа. Но тук поне се разкриваха гледки към градините им и към отсрещните къщи, пред които бяха завързани малки лодки.

— Имаш прекрасен дом — каза Мак одобрително.

— Купих го преди трийсет години. Тогава беше развалина, както и почти всичко друго във Венис. Тогава никой не искаше да живее тук, кварталът още нямаше инфраструктура, нямаше супермаркети, ресторанти, бутици, кафета. А сега не можеш да изминеш и две пресечки, без да видиш такива сгради.

— А сега къщата ти струва два милиона, обзалагам се — каза Мак. — Била си проницателна, направила си добра инвестиция.

Шийла се засмя.

— Не, напротив, нищо подобно. Само това можех да си позволя тогава, а и обожавах канала. Той притежава своя собствена магия,

както и сам можеш да видиш. Почти толкова добър е — каза със закачливо намигване, — колкото и плажът.

— Кафе? — Взе кафеничето от печката. На масата, в красив поднос, вече чакаха две чашки.

Мак ѝ благодари, двамата излязоха на терасата и се настаниха в белите плетени столове. Мак я изучаваше с поглед, докато тя седеше тихо и гледаше с любов градината си. Беше красива жена, грижеше се за себе си. Увереността ѝ в себе си, макар и ненатраплива, те караше да я харесваш.

— Занимаваш ли се с музика? — запита той с мисълта за мелодията на входния звънец.

Тя се засмя.

— Абсолютно не. Не. Аз съм логопед, също така тренирам гласове. Работата ми беше причината да срещна Али преди години, още когато тя дойде в Лос Анджелис. Премахнах тексаския ѝ акцент. Приятелки сме вече от много време — добави тя и погледна Мак право в очите. — Точно затова се тревожа толкова много.

Мак се облегна назад — обичайното му поведение, когато разговаряше с непознати. Винаги беше готов да изчака, за да разбере какво ще кажат хората, какво ще издадат.

— Чух се с Али немного отдавна — каза Шийла, с което го изненада.

Тя остави внимателно кафеничето върху малката, покрита с плочки, маса между тях.

— Да?

— Тя беше все още във Франция, обаче не искаше да ми каже точно къде. Според нея, това щяло да ми спести лъжата, ако някой ме запита дали знам нещо. Звучеше така, сякаш е много щастлива. Каза, че има нови приятели, че е променила външния си вид и е сигурна, че никой не знае коя е всъщност. Работела като сервитьорка. Може би дори е срещнала мъж...

— Звучи обещаващо. — Мак вдигна чашата си и отпи глътка кафе.

— Нека ти наля още. — Шийла забърза към кухнята и се върна с прясно кафе. — Още е горещо — каза и го наля в чашките. Погледна Мак. — Не съм я чувала оттогава, макар че обеща да се обади. Тревожех се, затова тази сутрин се обадох на Ампара, икономката. А

тя ми каза нещо, което ме разтревожи още повече. За лудия, който успял да влезе в къщата и нарязал роклите...

Мак кимна.

— Трябва да се радваме, че Али не е била там. Шийла потрепери. Не искаше да мисли за това.

— Ампара ми каза и нещо друго, което ми се стори странно. Става въпрос за Джеси Уидуърт.

— Бившата лична помощничка на Али? Онази, която била уволнена преди няколко месеца?

Кафявите очи на Шийла срещнаха тези на Мак.

— Точно така. Тя се обадила на Ампара само минути преди мен. Казала, че се тревожи за Али, че според нея тя имала нужда от приятелка, от друга жена, която да я познава добре, да ѝ е близка. Джеси казала, че силно усеща нуждата на Али от помощ, и тъй като случайно също била в Южна Франция, тя щяла да ѝ помогне, ако Ампара ѝ каже къде се намира.

Мак остави чашката кафе и изправи гръб.

— И в колко часа се е обадила?

— Около единайсет тази сутрин.

Мак веднага скочи на крака. Нямах време за губене. Каза:

— Нямах представа колко голяма е помощта ти.

Шийла също беше станала и го гледаше с тревога.

— Мислиш ли, че Джеси има нещо общо с това? Знам, че Али я уволни и че тя имаше ключ за къщата, но...

— Ще разберем — заяви твърдо Мак.

А после, защото милото лице на Шийла беше готово да се сгърчи и тя да избухне в сълзи, той я прегърна.

— Ти си добра приятелка, Шийла. — Отдалечи я малко от себе си и ѝ се усмихна. — И не се тревожи, имам човек, който ще открие Джеси и ще разбере какво е намислила.

ГЛАВА 48

Мак беше в колата и шофираше по „Мейн стрийт“, Венис. Както беше казала Шийла, един до друг се редяха бутици и магазини за дрехи, кафе-барове. Навсякъде се виждаха сърфисти, запътили се към канала, и красиви млади майки — бутаха бавно пред себе си детски колички, в които спокойно спяха бебета. Докато чакаше светофарът да светне зелено, Мак се обади на Роди, за да му предаде току-що наученото от Шийла.

— Мис Уидуърт, перфектната секретарка? — запита Роди. — Винаги съм мислел, че у нея има нещо съмнително. Питам се дали е все още в компанията на „кralицата на Англия“?

— Струва си да поработим по тази версия — каза Мак. — Аз пътувам към „Малибу Калъни“. Защо да не се срещнем там?

— Добре. Може би трябва да ме изпратиш в Кан да я открия. Всъщност аз съм единственият, който я е виждал и знае как изглежда.

Мак се засмя.

— Може би. — Така беше отговорил и на предложението на Али да я придружи в Кан. — След малко ще звънна и на Лев, за да дойде и той. Ще разговаряме тогава.

Набра Лев, осведоми го за хода на събитията и го помоли да се срещне с тях в къщата в Малибу.

— Аз съм в Холивуд, ще бъда там след четирийсет минути — каза Лев. — По волята на Бога и на уличното движение — добави.

Успя да пристигне навреме. Роди и Мак вече се бяха настанили навън, на верандата, и гледаха как водите на океана блестят в сребристи оттеньци на кадифената слънчева светлина. Взеха по една студена бира от хладилника и останаха така за миг — да се насладят на гледката на океана и на русокосите момичета — странно, но всички момичета бяха русокоси — които се плискаха във вълните, и на сърфистите, които „смело отиват там, където почти никой не се осмелява“, както се изрази Роди, макар всъщност той самият да беше страхотен сърфист.

— Добре, значи Али е все още във Франция. — Мак им предаде думите на Шийла, а те двамата слушаха внимателно.

— Джеси Уидуърт напуснала дома си рано сутринта в деня на нахлуването в къщата имение в Бел Еър. Казала на управителката на сградата, че отива на почивка в Канкун.

— Тя и русокосата ѝ приятелка?

— Да. Която, между другото, приличала малко на Али.

— Охраната при студиото „Ментор“ ми каза същото — вмъкна се в разговора Роди.

— Което може би означава, че Уидуърт не е отишла в Канкун, а във Франция — отбеляза Мак.

— Да търси Али — беше предположението на Лев.

Мак се обърна към него.

— Познаваш ли тази част на света?

— Някога работех в Париж. Имам връзки там. На Уидуърт ще се наложи да вземе кола под наем, а за да направиш това, трябва да покажеш шофьорската си книжка и кредитната си карта. Ще можем бързо и лесно да проверим.

— Добре, искам веднага да се заемеш. Не знаем къде е Али, но и Джеси не знае.

Лев погледна часовника си.

— Ще бъда в Париж утре. Имай ми доверие, ще я открия.

Роди погледна Мак.

— Аз не може ли да отида с него?

Мак се засмя.

— Мисля, че Лев е от хората, които обичат да работят сами. А и ти нямаш връзки в Париж.

Роди като че ли искрено се натъжи.

— Бих могъл да завържа няколко.

— Добре тогава, когато я открием, и ти ще заминеш за Франция.

— Винаги съм обичал празниците — каза Роди мрачно.

ГЛАВА 49

Съни приготвяше салатата от марули, току-що набрани от градината подправки, авокадо и ягоди, поръсени със счукани орехи, а Мак печеше пържоли. Той отвори бутилка „Каймус“, превъзходно, богато на аромати „Каберне“, едно от любимите му вина. Пират хъркаше силно, сякаш се съревноваваше с Брайън Фери, чийто глас се чуваше на заден фон. Съни беше купила албума му с мисълта за Рон. Тъкмо седнаха да се хранят, и телефонът звънна.

— Здравей — каза Мариса. — Аз съм.

— Знам. — Мак превключи разговора на високоговорител, за да може и Съни да чува. — Познавам гласа ти.

— Прочетох за убийството в „Хералд трибюн“ — каза Мариса с треперещ глас. — Разбрах, че подозират Рон, а той продължава да е в неизвестност и... о, всичко. А после някой нахлу в апартаента ми. Нищо не беше откраднато, но всичко беше преобърнато с краката нагоре. Много се страхувам. Не знам кой може да е бил. Може би Рони.

— Възможно е да са били просто папараци — каза Съни на Мак. — Ако вече са открили, че тя е любовница на Рон — добави.

Той поклати глава.

— Папараците не нахлуват с взлом. Пък и какво биха могли да търсят те?

И зададе същия въпрос на Мариса.

— Не ти разказах всичко — призна тя. — Онази нощ взех някои документи от дома на Рони. А те се отнасят до сметки в офшорни банки, серийни номера, такива неща. Знам, че Рон би искал да ги получи обратно. И сега мисля, че след като е убил една жена, възможно е аз да съм следващата. Много се страхувам, Мак. Наистина. Моля те, о, моля те, трябва да дойдеш тук и да ми помогнеш. Ще ти дам документите. И ще ти кажа всичко, което знам за Рони.

Погледът на Мак срещна този на Съни.

— Вече си стягам багажа — каза тя.

— Ще сме при теб утре — обеща Мак на Мариса.

ГЛАВА 50

На следващия ден Съни и Мак се настаниха в хотела в Рим, в който обикновено отсядаха. Мариса им беше оставила съобщение, че ги чака в дома си. Мак ѝ се обади, преди да тръгнат, за да я предупреди, че скоро ще са при нея. Тя не отговори и той предположи, че е излязла да пазарува. Решиха да тръгнат въпреки това.

Взеха такси до Трастевере — старата част на града с тесните улички и старомодните заведения, където някога са живели занаятчиите и работниците. Но голяма част от сградите бяха ремонтирани и модернизирани и сега там имаше изискани малки кафе-барове и по-големи заведения, които разполагаха с по-богато меню и с маси по тротоарите, около които бяха подредени огромни саксии с цветя.

Апартаментът на Мариса беше на първия етаж на тясна и висока сграда, измазана с хоросан, чиито прозорци, закрити от зелени дървени капаци, гледаха към павираната улица. На покрива се виждаха множество телевизионни антени, а от един грозен балкон, чийто парапет беше от ковано желязо, ги гледаше втренчено черна котка.

— Хм. — Съни изсумтя презрително. — Мисля, че известният филмов продуцент би могъл да ѝ купи нещо по-добро.

Апартаментът на Мариса беше вляво от коридора. На вратата беше закрепена бележка — листче от онези бележници с жълтите страници, които всички използваме в офиса: „Мак, да се срещнем в бар *„Джисно“*, на площада в края на улицата“.

Отидоха до бара — дълго и тясно задимено помещение с рафтове от стъкло, върху които бяха подредени бутилки евтино червено вино. Седнаха на терасата, поръчаха по чаша вино и започнаха бавно да отпиват, докато чакат Мариса. След малко Мак се разтревожи и отново ѝ се обади. Отново нямаше отговор. Обади се в хотела да провери дали не е оставила съобщение за тях. Нямаше. Решиха да почакаат още малко и Мак отиде до бара, за да поръча още вино и пица. Без аншоа.

Оставена сама, Съни допи виното си, заслушана в къркоренето на стомаха си, в който отдавна не беше постъпвала храна. И видя Мариса в другия край на улицата. Как би могла да не я забележи, макар че се беше загърнала в черен шал от кашмирена вълна, плетен ръчно и бродиран в Кашмир. Очевидно се опитваше да изглежда като стара италианска селянка, но също толкова очевидно не успяваше. И не само заради равните обувки „Прада“, които я издаваха. С нея вървеше висок мъж — католически свещеник в черно расо и широкопола шапка. Той държеше Мариса за ръката и твърдо я дърпаше в друга посока — не към площада. Препалено твърдо, както си помисли Съни разтревожена. Всъщност той я принуждаваше.

Тя скочи на крака и извика Мак, след това се спусна след тях, макар да ѝ беше трудно да тича по паветата с високите си токчета. Видя свещеникът да дърпа Мариса в една тясна тъмна уличка и я чу да вика, след което двамата изчезнаха зад ъгъла.

Като се задъхваше — вече не ѝ достигаше въздух — Съни се спусна бързо след тях. Токчето ѝ заседна между паветата, тя се завъртя. Силна болка я прониза в глезена, в очите ѝ бликнаха сълзи. Вдигна глава, но Мариса и свещеника бяха изчезнали. Видя Мак в другия край на улицата да тича към нея.

— Какво се случи? — запита той с тревога.

Съни му разказа.

— Вероятно Мариса е знаела, че я следят, и се е опитала да се отърве от него. Жалко, че не успя да ги настигнеш — каза той.

Глезенът ѝ бързо се подуваше. Мак ѝ помогна да се изправи и тя отпусна тежестта на тялото си върху здравия крак.

— Голяма саможертва! — прошепна тя, стиснала зъби, за да устои на болката.

Според Мак вече нямаше смисъл да търсят Мариса, защото би могла да е навсякъде в този лабиринт от тесни улички. Прегърна Съни през раменете и тръгнаха към бара, като Съни накуцваше. Там обаче, като седна и изпи чашка бренди, болката се успокои малко. След това взеха такси до една аптека, където погледнаха крака ѝ и ѝ препоръчаха да налага мястото с торбички лед и да го стегне с еластична превръзка.

— Страхотно! — измърмори Съни, като гледаше нещастно въпросната розова превръзка. — Ще изглежда ужасно в комбинация с

черната ми рокля. — Вече беше решила, че Мариса Мейн не си струва усилията да бъде спасена.

Мак се обади в полицията и им разказа за случилото се. А те отговориха, че не могат нищо да направят, тъй като Мариса не е докладвана за изчезнала.

— Все ще се появи някъде — увериха го ченгетата. — Винаги става така с този тип жени.

Мак остави Съни в хотела да се грижи за подутия си глезен, а той се върна в апартамента на Мариса. Бележката беше все още на вратата. Той я пусна в джоба си, после опита ключалката. Изненада се — беше отворено.

Малкият апартамент на Мариса беше безупречен. Дрехите ѝ бяха спретнато закачени в гардеробите, обувките ѝ бяха подредени в редица, пуловерите — сгънати и наредени на правилни купчинки. В мивката имаше неизмита чашка от кафе, а на масичката в хола бяха оставени разтворени две списания и дистанционното управление за телевизора. И това беше. Никакви снимки, писма или лични документи. Дори паспортът ѝ не беше в апартамента. Със сигурност ги нямаше и уличаващите Перин документи. Само бележникът с жълтите страници беше до телефона, а в него беше записан адрес: „ВИА АПИА“, ГАЛИ, ТОСКАНА.

Мак се обади на Херц, уреди кола под наем, после се върна в хотела, за да каже на Съни, че заминава за Тоскана. Тя, разбира се, заяви, че ще отиде с него, въпреки подутия си глезен.

ГЛАВА 51

Беше събота вечер и Робер Монфор беше отново в бистрото. Седеше до същата маса под градинската беседка срещу същата блондинка. Али, с два пъти обвита около тънката талия бяла колосана престилка, сервираше. Видя ги и побърза да влезе вътре. Помоли Жан-Филип да вземе поръчката им и изтича в кухнята, за да каже на Петра.

— Робер Монфор е тук. Със същата русокоса парижка красавица.

— Момичето от телевизията? — Петра я изгледа с вдигнати вежди. — Би трябвало да знае по-добре какво да прави, след като е срещнал жена като теб. Не се тревожи — добави.

Тя беше заета бързо да овалва парченцата пилешко месо в смес от масло, чесън и дребен лук, след което го поля с пълномаслена сметана. През главата на Петра никога не минаваше и мисъл за калории или холестерол. За нея добрата храна си беше просто добра храна.

— Не се съмнявам, че ще се сбогува с нея. — Хвърли на Али поглед, който сякаш искаше да проникне до дъното на душата ѝ. — И ти това искаш, нали? Робер Монфор, имам предвид.

Али я гледаше втренчено в отговор. В ума ѝ изникна образът на Рон — рунтавите вежди, здравото телосложение, арогантността, която трябваше да прикрие уязвимостта му. Нямахме и капчица уязвимост у красивия Робер Монфор.

— Не знам — отговори и беше напълно искрена.

— Е, добре. — Петра пусна пилешките парченца в соса, подправен с пресен магданоз. — Не можеш да се оплачеш тогава, че се среща тук с блондинката, нали?

— Вярно е — съгласи се Али. И излезе навън, готова да вземе следващата поръчка.

— Bonsoir — каза и отметна кичурите коса, които залепваха за стъклата на очилата ѝ и ѝ пречеха да вижда, и им се усмихна. — Радвам се да ви видя отново. Водка с тоник, нали?

Робер ѝ се усмихна.

— Точно така.

Блондинката извади мобилния си телефон.

— Казвал ли ти е някой, че трябва да се отървеш от тези очила?
— запита я. — Опитай контактни лещи. Ще промениш много външния си вид.

Неочаквано, тя протегна ръка и свали очилата на Али. И в същото време пъкна мобилния телефон в лицето ѝ.

— Ето, така е по-добре, нали Робер? — Остави телефона си, подаде очилата обратно на Али и каза: — Умирам за питие.

— Имаш ли някаква представа колко си груба, Фелис? — Гласът на Робер беше леденостуден. — Как се осмеляваш да постъпваш така с Мери?!

Фелис сви рамене.

— Просто исках да ѝ помогна, това е всичко. Като жена на жена. И трябва да признаеш, че изглежда по-добре без очила.

Али намести твърдо очилата на носа си и силно ядосана, се върна в кухнята. Знаеше, че Фелис я беше снимала, и не можеше да направи нищо по въпроса. Изпрати Жан-Филип навън с напитките. Оплака се на Петра и тя излезе да вземе поръчките им, след което сама им сервира.

— Има нещо у тази Фелис, което не харесвам — каза на Али по-късно, докато двете заедно почистваха кухнята. — Прекалено е шумна, обича да привлича вниманието и непрекъснато задава въпроси за теб. Не знам какво е намислила, но със сигурност има нещо, можеш да се обзаложиш.

Сърцето на Али се сви. Не всичко беше наред в Рая.

ГЛАВА 52

Шофирането с кола до Гали в Тоскана беше дълго и беше паднал вече пълен мрак, когато Мак най-после намери „*Via Ania*“ и голямата бледорозова къща зад портите от ковано желязо. Съвършено поддържана чакълеста алея водеше до масивната входна врата. Не светеше нито една лампа. Изглеждаше, че няма никого.

— Прилича на крепост — прошепна Съни.

— Може би не е така — каза ѝ той.

Натисна звънеца. Не последва отговор. Звънна отново и зачакаха. Отново не им отговориха и той опита вратата. Беше заключена. Заобиколиха къщата и стигнаха до кухненския вход. За тяхна изненада, тази врата не беше заключена.

Мак влезе първи, Съни — след него. Не искаше да остане сама в тъмната и смълчана градина. Не се чуваше дори птича песен, за Бога.

Не обичаше да нахълтва непозволено в чужди домове — побиваха я тръпки. Точно както и когато влизаха в къщата в Палм Спрингс, по гърба ѝ минаваха ледени вълни. Останаха за миг до вратата, за да могат очите им да свикнат с мрака. Когато това стана, тя забеляза, че кухнята е огромна. И много модерна. Всичко беше вградено зад вратички от красиво тъмно дърво, нямаше дръжки. Би могло да бъде и библиотека — толкова много дърво имаше. Единственото, което подсказваше, че тук се приготвя храна, беше двойната мивка под прозореца и съвременната готварска печка до нея. Не се виждаше дори джезве, кана. Не се виждаха нито хладилникът, нито машината за миене на съдове.

— Чакай минутка — прошепна тя. — Не се ли предполага, че вилите в Тоскана имат очарователни старомодни кухни, целите покрити с бели плочки и снабдени с газови котлони и огромни камини, където би могъл да се опече дори цял глиган?

Мак стоеше до масата, покрита с гранит. И разглеждаше плик на светлината от тънкия лъч на джобното фенерче.

— Не и тази — каза. — Това тук е къщата в провинцията на филмов магнат. Ренато Манчини.

— Манчини! — ахна тихо Съни, изумена. — Възможно ли е той да е отвлякъл Мариса?

Обаче Мак вече беше изчезнал през вратата. Тя се люлееше безшумно на пантите си след него, което създаваше леко въздушно течение и Съни отново потрепери.

Стъпи несигурно на подутия си крак. Не искаше да остане сама, а се страхуваше да мине през вратата и да се опита да намери Мак в мрака. Защо винаги го придружаваше, питаше се в този момент. Трябваше вече да е разбрала какво я очаква.

Измъчваше я жажда, затова се огледа. Питаше се зад коя ли вратичка се крие хладилникът, в който се надяваше да намери бутилка студена вода. Пробва една, после друга. Нямаше късмет. Спря и се послуша, чу тихото жужене, което подсказваше къде е хладилникът, направи крачка напред и го отвори. Вътрешната лампичка светна.

Тя гледаше право в празните зелени очи, които я гледаха втренчено в отговор. Всички рафтове бяха извадени и крехкото тяло на Мариса Мейн беше напъхано вътре, сгънато под неестествен ъгъл. От устата ѝ се стичаше струйка кръв, а разбърканата ѝ червена коса беше покрита с лед.

За части от секундата, Съни буквално онемя. После страхът и паниката я стиснаха за гърлото, то пресъхна и се сви. Викът се оформяше някъде дълбоко в нея, но не можеше да излезе навън... Обърна се с намерението бързо да побегне.

Силна длан затисна устата ѝ. Ръцете ѝ бяха приковани до тялото. Усети дъха му на тила си... Заби зъби в плътта и стисна силно — търсеше костта, завладяна от паниката и желанието да оцелее. Убиецът отдръпна ръката си, но в следващия миг я стисна за гърлото...

До този момент не знаеше какво е да се бориш за живота си, за глътка въздух.

Езикът ѝ се изплези навън... Задъхваше се, нещо къркореше тихо в гърлото ѝ.

— Съни? — Гласът на Мак дойде откъм вратата. — Къде си, Съни?

„Значи така изглежда смъртта“, помисли си Съни в мига, в който убиецът я пусна и тя падна на пода.

— О, мили Боже, Съни! — Мак коленичи до нея, приближил уста до нейната. — Кажи ми, че си добре. Моля те, моля те, Съни...

Тя още усещаше болка там, където пръстите на убиеца се бяха впивали в гърлото ѝ, езикът ѝ беше два пъти по-голям от нормалното. Когато най-после успя да проговори, гласът ѝ беше просто дрезгав шепот. Тя вдигна треперещ пръст и посочи стената дървени шкафове.

— Погледни — успя да каже.

— Кой беше? — запита Мак.

— Просто отвори — прошепна тя. — Отвори вратичката.

Мак отвори вратата на хладилника и вътрешната лампа светна. А тялото на Мариса се наклони напред и падна в краката му.

Странно, но единственото, което Съни забеляза, беше, че пръстенът ѝ липсва.

ГЛАВА 53

Дори да беше изненадана, когато Робер Монфор се отби без причина в къщата имение, Петра запази мълчание. Той влезе през вратата и извика силно: „*Bonsoir*“, а после, с широки крачки, отиде право до кухнята. Чувстваше се като у дома си. Настани се до голямата маса и направи като Петра — тоест, постави ръка на масата от лакътя до дланта и с едно движение разчисти нещата пред себе си, за да освободи място за чашата чай. Тя приготви чая в голям глинен съд и сложи на масата курабии с мармалад, току-що извадени от фурната. Те, както и бисквитите с шоколадова глазура, бяха любимата ѝ закуска за такива случаи.

Бузите на Али бяха порозовели от смущение, а Петра не ѝ помогна, като я изгледа въпросително и изсумтя многозначително. Али се отпусна на един от столовете до масата и остана като вцепенена.

— Вие двамата да не би да онемяхте? — запита Петра, нетърпелива да узнае нещо по въпроса. — Ако не, Робер, време е да я поканиш на среща. Както се полага. Ще ѝ дам свободна вечер. Тя си е заслужила. Заведи я в Монпазие — да види красотата на укрепените села от тринайсети век. Покажи ѝ площада и каменните аркади. А после можете да вечеряте в „*Хотел дю Франс*“. Там винаги е приятно.

Робер се засмя.

— Трябва да се заемеш със сватосване.

— И аз мисля, че съм подходяща за тази работа — отговори Петра и му подаде още топла курабийка.

Робер погледна Али.

— Ще приемеш ли поканата ми за вечеря тази нощ? — запита престолено сериозно — закачка към Петра.

— Само ако ме увериш, че не си играеш с мен — каза тя и двамата се засмяха.

— Мери, скъпа — каза Петра на Али, — облечи си нещо красиво тази вечер. Свали най-последни вечни дънки.

И Али облече черни панталони и бяла блуза — същите, които беше облякла за премиерата на филма си в Кан. Косата ѝ беше пораснала малко, макар все още да беше с онзи отблъскващ и скучен кафяв цвят е миши оттенък. Очилата с тежки рамки не допринасяха за добрия ѝ външен вид, обаче тя се страхуваше да ги сваля. Надяваше се, че ако сложи лек грим и големи златни халки, няма да я познаят.

— Великолепна си тази вечер, Мери — каза Робер, чиито очи блестяха възхитено.

А Али си помисли, че самият Робер не изглежда никак зле. Синята риза подчертаваше привлекателността на загорилата му кожа и красотата му.

Докато пътуваха с колата, той ѝ разказа историята на областта — за годините на войната с Англия, когато крал Едуард, известен като Черния принц заради черната си броня и черния породист жребец, управлявал тази част на Франция. Монпазие останало като едно от най-красивите от укрепените селища в района.

Малкият, обвит в бръшлян, „Хотел дю Франс“ се криеше зад една от каменните аркади. Масите бяха разположени отвън, на терасата, барът беше оживен и очевидно печелеше добре. Робер беше помолил за ъглова маса вътре. Собственикът, който, естествено, го познаваше, ги поздрави сърдечно и ги заведе до масата, след което им донесе бутилка бяло вино „Клос д’Ивин“. Робер ѝ обясни, че това са лозя, които са му съперници. И поясни, че въпреки това, виното много му харесва.

Спокойна, отпуснала се вече от напрежението на всекидневието, Али му разказа за дома си в Малибу, за това, колко много ѝ харесва природата там и колко обича да чува прибоя на вълните.

— Кажи ми истината, защо всъщност си тук? — запита Робер, с което я изненада.

— Ами... — замисли се Али. — Изгубих себе си. Вече не знаех коя съм. А може би никога не съм знаела. Трябваше да се махна оттам, да опитам нещо ново на някое място, където никой не ме познава и ще мога сама да отговарям за живота си. — Усмихна се от облекчение, когато думите излязоха от устата ѝ. — И го направих. Взех и едно куче от пътя. Открих Петра и нейната къща. Намерих си работа в бистрото...

— Кажи ми с какво се занимаваше, преди да станеш сервитьорка, а сега — и главен готвач.

Тя виждаше, че той иска цялата истина и нищо друго, но знае, че няма да я получи.

— Предполагам, че бях просто холивудска съпруга — каза тя накрая. — Обичах много съпруга си — добави, с което изненада сама себе си. — Той беше единственият мъж, който усещаше истинското ми „аз“.

— До този момент може би — каза Робер и я погледна многозначително.

Разтревожена, че нещата между тях напредват може би по-бързо, отколкото тя би искала, Али избегна погледа му.

— През целия си живот трябваше да правя планове, да се показвам, да доставям удоволствие на хората — каза тя. — Когато дойдох тук, дадох нова клетва. Отсега нататък ще доставям удоволствие на себе си. Щастлива съм така. Засега — добави.

Той вдигна чашата си за тост.

— Да прием за това, тогава. Възхищавам се на жените със силен дух.

Робер не се опита да я целуне на път към дома, но взе дланта ѝ в своите две пред къщата, докато ѝ пожелаваше лека нощ.

— Кажи ми, че можем да го направим отново, Мери — беше всичко, което той каза, а Али отговори, че ще се радва.

Онази вечер се оказа първата от многобройните им вечери заедно — всяка от които беше по-радостна и по-задоволителна от другата. Накрая Али дори запротестира, че ще напълнее.

— Никога — отговори той и я целуна. — Ти винаги ще бъдеш красива.

Али беше целувала много мъже по време на филмовата си кариера, но тази целувка ѝ достави истинско удоволствие.

ГЛАВА 54

Джеси Уидуърт, която наистина беше в Южна Франция, караше сребристо „Пежо“, което в момента беше със свален покрив. Тъмни очила скриваха голяма част от лицето ѝ, тя беше облечена в скъпа рокля висша мода, която всъщност беше на Али. Беше я взела от пълния ѝ гардероб преди няколко месеца, защото я беше харесала и не виждаше причина да се лиши от нея. Та Али имаше толкова много рокли, че просто нямаше да забележи.

Тя отдавна беше започнала да взема от нейните неща, защото знаеше, че Али е погълната от работа и потънала в емоционалните си проблеми. Но и без това едва ли щеше да забележи. Али не се интересуваше от дрехите, а от хората. И беше много заета да открие какво ѝ липсва в живота. А Джеси знаеше съвсем точно какво липсва в нейния. Онова, което Али имаше.

Докато шофираше по „Променад дес Англе“ в Ница, Джеси мислеше за това, че пежото е много по-добър автомобил от крайслера, който беше използвала в Лос Анджелис, за да преследва Али, макар и да не можеше да се мери с онези поршета, които наемаше от време на време, облечена в някои от тоалетите на Али, включително обувките и чантите. (Джеси предпочиташе „Вютон“, защото бяха безбожно скъпи и всички ги разпознаваха, а тя обичаше хората да се заглеждат в нея, да ѝ се възхищават и да се опитват да преценят колко пари има.) Понякога отиваше да разгледа магазините в Бевърли Хилс, макар да не можеше да си позволи да купи каквото и да е. Но пробваше различни тоалети, а продавачките бяха повече от любезни с нея и поне за няколко часа тя се чувстваше важна. Чувстваше се като Али Рей.

Собственият ѝ автомобил беше обикновен „Форд Експлорър“, вече на пет години, а и купен на старо. Правенето на пари не беше от силните страни на Джеси.

Но онова, което беше казала на любопитния партньор на Мак Райли, беше вярно. Родри Крюгер, май така се казваше той. Тя наистина имаше амбиции да бъде актриса. Всъщност това беше повече от

амбиция, то беше отчаяно, разкъсващо желание. Макар да беше привлекателна, нейният външен вид не се отличаваше с нищо и с подходящи грим и дрехи тя можеше да се превърне в почти всекиго. Но някак си не я вземаха на сериозно. И по-лошо даже, бяха я отхвърлили. Отхвърляха я непрекъснато. На всяко прослушване, на което ходеше, срещаше все същите празни и пренебрежителни погледи и чуваше: „*Благодарим ви, че дойдохте, мис...*“ Те дори не запомняха името ѝ, никога. Белезите от онези години бяха видими и сега — личаха в стиснатите ѝ устни и твърдия и неприветлив поглед.

Джеси така отчаяно искаше да бъде Али, че понякога наистина вярваше, че е. Тя беше русокоса и като облечеше дрехите на Али и положеше подходящ грим, външността ѝ се променяше, а с нея — и личността. Тя се превръщаше в Али.

Обаче Али също я беше отхвърлила. Беше я уволнила. Отначало Джеси беше помислила, че кражбите ѝ са открити. Но не. Все същото. Повтаряше се. Али вече не я искаше край себе си. Три месеца заплата и отлични препоръки — това беше всичко.

На Джеси ѝ се прииска да я убие веднага — още там. Обаче моментът не беше подходящ. След това пък така и не се беше появила възможност. А Али вече беше заминала за Франция в нощта, когато беше влязла в къщата да я търси с големия кухненски нож в ръка. И вместо нея, пострадаха скъпите и красиви рокли. Но едва след като тя взе онези, които харесваше и които сега бяха в куфара ѝ, готови за следващото ѝ появяване пред хора.

Беше така заета да мисли за Али, че едва не пропусна завоя, който я изведе на магистралата. Завъртя рязко кормилото в последния момент, видя колата пред себе си и натисна силно спирачките. Прекалено късно. Удари я отзад и видя как тя се вдига във въздуха, а после се приземява върху покрива си. Пежото се разтrese и спря, въздушната възглавница се разтвори и притисна лицето ѝ, тя падна назад в безсъзнание.

ГЛАВА 55

Лев обядваше в едно заведение в квартал „Марес“ в Париж в компанията на стар приятел, с когото бяха служили заедно в армията в Израел. Сега Зак Соренсен беше френски гражданин и от години беше търсен и скъпоплатен детектив. Като Лев, той беше строен, жилав и мускулист. Беше така отдаден на работата, че това му пречеше да се ожени. Рядко почиваше, да не говорим за свободни дни.

— Прекалено много престъпления — каза той на Лев над сандвича с шунка и сирене и чашата бира, като държеше уличното движение под око, просто в случай че зърне нещо интересно.

— Все същото, виждам — отбеляза Лев с усмивка.

Зак го погледна.

— И при теб също. Между другото, защо си в Париж? Веднага се вижда, че не си на почивка.

Лев му разказа историята и очите на Зак светнаха.

— Наистина ли мислиш, че Али Рей е тук, във Франция?

— Възможно е дори да е в Париж — каза Лев. А после му предаде подробностите — анонимните писма, преследвача, нахлуването в къщата и нарязването на роклите.

— Търсим потенциален убиец. И имам причина да вярвам, че това е жена на име Джеси Уидуърт. Изглежда, и тя е тук сега — на почивка с приятелка на име Елизабет Уиндзор.

Зак го погледна, повдигнал скептично едната си вежда, обаче нищо не каза.

— Ако е тук, вероятно е наела кола.

— Правилно.

— Не е лесна работа да провериш шофьорската книжка на всеки турист, който влиза в страната — напомни той на Лев.

— Вярно е. — Лев отхапа от сандвича си и зачака Зак да измисли нещо.

— Разбира се, съществуват и Имиграционните служби — каза Зак замислено. — Ти каза, че тя е в Кан?

— Така мислим.

— Тогава вероятно там е наела кола. Имам стар приятел там...

Лев му се усмихна широко. Ето че вече бяха стигнали донякъде.

— Вероятно бих могъл да се обадя — каза Зак и този път Лев се засмя.

— Ах, ти, старо копеле! — Потупа го по рамото. — Знаех си, че мога да разчитам на теб.

Не се наложи Лев да чака дълго. Зак му се обади след два часа. Жена на име Елизабет Уиндзор претърпяла автомобилна катастрофа близо до Кан. Ударила друга кола. Тя се преобърнала и шофьорът загинал на място.

— А тя всъщност няма и драскотина, освен лицето, където я е ударила въздушната възглавница. То има натъртвания и синини. Знаеш как е. Шофьорската ѝ книжка била фалшива.

— Как изглежда тя? — запитва Лев.

— Около четирийсетте, руса перука и скъпи дизайнерски дрехи, макар да била отседнала в евтин хотел близо до гарата.

— Би ли могъл да провериш и дали ще изникне нещо за Джеси Уидуърт? — запитва Лев. — И, между другото, какво се е случило около катастрофата?

— Била в болницата за една нощ. А в момента я държат в предварителния арест в Ница, обвинена в причиняване на смърт при пътна злополука.

— Нека остане там — каза Лев. — Според мен ще открием, че е търсена за повече от това.

ГЛАВА 56

Полицията в Тоскана изглеждаше дори още по-малко очарована от тази в Палм Спрингс от нахлуването им в къщата и откриването на трупа в хладилника на изтъкнат филмов режисьор. Бяха дори още по-нещастни, след като Мак им разказа цялата история. Обаче, когато пристигна лекарският екип и видя гърлото на Съни, всички бяха много по-склонни да им повярват. Започнаха претърсване на района, а Съни беше откарана в местната болница „Круз Роза“ за по-нататъшни изследвания.

Мак следваше линейката с взетата под наем кола и стенеше на глас. Неговата Съни можеше да загине.

Първа беше намерила смъртта си Руби Пърл. Дали беше изнудвала Перин? А сега и бедната Мариса. Тя твърдеше, че притежава документи, които уличават богатия магнат. Дали и тя не се беше опитала да го изнудва? Той се питаше кой ще бъде следващият.

Името изникна в главата му. Али Рей. Кой би могъл да има подобър достъп до личните файлове и документи на Перин от съпругата му?

На следващия ден Съни беше изписана от болницата, а полицията вече беше разпитала Мак подробно и двамата бяха свободни да се върнат в хотела си в Рим. След купа гореща супа и половин бутилка вино, с превързано с копринено шалче гърло, Съни се излегна пред телевизора с намерението да гледа новините, за да разбере дали ще споменат за трупа във вилата. И, за нейна огромна изненада, на екрана се появи лицето на Али. Тя бързо извика Мак.

Според водещия новините, това беше сензация. Френска телевизионна кореспондентка открила Али Рей, „изчезналата“ филмова звезда. Тя работела като сервитьорка в бистро в малко село близо до Бержерак. Италианската телевизионна станция успяла да изпревари френския канал и имала щастието да излъчи първа новината.

— Исусе! — извика Съни, а после съжали, защото изпита силни болки в гърлото.

Мак вече набираше летището, за да наеме частен самолет. След половин час Съни също беше готова, облечена в дънки и зеления кашмирен пуловер на Мак и обула красиви ботушки „Маноло“, в които беше успяла да напъха подутия си глезен. Всъщност кракът ѝ се чувстваше напълно удобно — поне на пробните крачки, които тя направи из стаята. Ботушките осигуряваха опора на глезена, а шалчето прикриваше отпечатъците от пръсти по шията ѝ.

— Чувствам се като развалина — оплака се тя.

А Мак с горчивина призна, че вината е негова, и я увери, че много съжالياва, след което ѝ предложи да остане в хотела и да си почине.

— Ще имаш обслужване в стаята, телевизия, каквото поискаш — добави той.

— Шегуваш ли се? — запитва Съни, сякаш сърдита.

— Не искаш ли да си починеш след снощи, бейби?

— Напротив, искам да доведем работата до края — отвърна тя. Проклетата да беше, ако оставеше Мак Райли да спаси съвсем сам красивата филмова звезда.

Бяха готови да тръгнат, когато звънна мобилният телефон на Мак. С гримаса, която изразяваше мисълта му, а именно: „*Какво, по дяволите, може да е този път?*“, той отговори. И веждите му веднага се стрелнаха нагоре.

— Къде си? — запитва.

— Тук, в Рим. Трябва да поговорим, Райли.

— Разбира се. И по-добре да е скоро. Още сега.

— „*Кафе дел Пополо*“, на площада. Ще бъда там след петнайсет минути.

Мак сложи край на разговора.

— Ще трябва да отидеш сама — каза на Съни. — Погрижи се за нейната безопасност. Аз трябва да се срещна с Рон Перин след петнайсет минути.

ГЛАВА 57

Мак настани Съни в таксито, с което тя щеше да отиде до летището, и забърза към „Кафе дел Пополо“.

Едва позна Перин. Той беше обръснал главата си и беше сложил огромни тъмни слънчеви очила. Облечен в тениска на райета и със златна халка на едното си ухо, той приличаше на старомоден крадец от анимационно филмче. Имаше нужда само от торба на гърба, за да бъде образът по-правдив.

Мак седна и поръча еспreso. Перин вече беше поръчал — пиеше бренди.

— И така, как си? — запита Мак, като го поглъщаше с поглед.

— Не съм добре. — Перин вдигна чашата, а тъжният поглед на кафявите му очи срещна този на Мак. — И как бих могъл да бъда? Първо изчезна съпругата ми. После и любовницата ми. — Тялото му беше разтърсено от дълга мъчителна въздишка.

— Мариса е мъртва — осведоми го Мак.

Перин дълго мълча и го гледа втренчено. После вдигна глава и извика келнера.

— Още едно бренди! — изръмжа. — Бързо!

Донесоха му чашата и той я изпи на една глътка.

— Откъде знаеш?

— Аз открих трупа. Във вилата на Ренато Манчини в Тоскана. Била е удушена.

Перин гледаше втренчено празната чаша.

— Искам да знаеш, че не съм го направил аз — каза тихо.

Беше сложил отново тъмните очила и за Мак беше невъзможно да разгадае израза на очите му.

— Мариса беше истинско превъплъщение на Рита Хейуърт — каза Перин тихо. — Красиви червени къдрици, блестящи зелени очи и тези секси устни... — Направи знак да му донесат трето питие. — Истинското ѝ име е Деби Сетъл. Тя е от Минесота, макар да съм озадачен как такъв студен щат може да роди толкова огнена млада

жена. Предавам ти тази информация, за да можеш да се свържеш със семейството ѝ. Господи, колко много съжалявам за тях!

— А ти какво правиш тук, в Рим?

— Какво мислиш, че правя? Да не би да съм на някаква си там шибана почивка! Крия се от ФБР, разбира се. И се опитвам да разбера какво става с парите ми. Голяма част от тях просто изчезват.

— Знаеш ли, че открихме Руби Пърл, погребана под кактуса в твоята градина в Палм Спрингс?

— Исусе Христе! — възкликна Перин. Беше пребледнял толкова силно, че чак устните му бяха бели.

Мак се надяваше, че възклицанието е всъщност молитва, защото Перин щеше да има нужда от нея.

— И сега си търсен за две убийства. Въпрос на време, Перин, така че е по-добре да ми кажеш истината.

Перин го изгледа.

— Ти на моя страна ли си?

— Разкажи ми твоята версия на историята и тогава ще ти отговоря.

Въпреки изпития алкохол, Перин беше трезвен и сериозен.

— Срегнах две жени по Интернет — каза. — Виж, не вземам наркотици, не прекалявам с алкохола — освен при извънредни обстоятелства. — Направи знак за четвърта чаша. — И какво, ако съм изпратил пари в някоя и друга офшорна банка? Така постъпват и всички други в моето положение, нали?

— ФБР твърди, че при теб има злоупотреба.

— Бих искал да ги видя как ще го докажат! — отговори гневно Перин.

— Може би ще могат — възрази Мак.

Виждаше, че Перин все пак се страхува. Беше свалил слънчевите очила и тъжните му очи издаваха страха му.

— Мъжът, който те търси, не е от ФБР, а бившето гадже на Руби Пърл. Той ми каза, че си ѝ подарил диамантен часовник. Бижутерът потвърди, че е купен от теб. Липски вярва, че ти си я убил.

Перин поклати глава.

— Не е вярно. Аз дори не познавах тази жена. Демарко ме накара да я наема за своя секретарка. Руби открадна някои документи от дома ми в Малибу, а в тях бяха записани и кодираните сметки в офшорните

банки. Открих кражбата случайно — потърсих една папка, а тя липсваше. Потърсих я отново на следващия ден — беше върната на мястото си. Реших, че Руби работи за ФБР, и я уволних, накарах я да изчезне от живота ми. Тя беше с мен само две седмици. И точно тогава срещнах Мариса. — В очите му имаше сълзи, когато погледна Мак. — Не се налага да съм я обичал силно, за да я оплаквам, нали? Човек съм, все пак.

— Годержният пръстен липсваше — каза Мак.

— Искаш да кажеш, че някой е убил Мариса заради пръстена, който ѝ дадох? — Перин обхвана главата си с длани. — Тогава, в известен смисъл, наистина аз съм я убил — каза тихо, като че ли на себе си.

Мак го гледаше. Вече беше сигурен, че Перин не е убил Мариса. Нито пък Руби Пърл.

— Защо не дойде веднага в Рим, за да бъдеш с Мариса?

— Защото, ако ФБР ме търсеше, щеше да успее да ни проследи. Трябваше да остана сам, да бъда вълк единак, да уредя нещата си. Погрижих се, посредством Демарко, тя да е добре финансово. Не исках да я замесвам с ФБР.

— А какво, ако всъщност не са те търсили ФБР?

— Кой друг, по дяволите, би искал да открадне номерата на сметките ми в офшорните банки? И кой друг би убил Руби Пърл?

— Какво ще кажеш за човека, който я е наел? — запита директно Мак.

Перин подскочи на стола, като да беше прострелян.

— Демарко! — възкликна. — Демарко! Кучият му син! Всъщност ти ми казваш, че той краде парите ми, а после сам ги пере?

Перин се замисли за минута, после каза:

— Ето я и истината. В изчезналите документи не са били записани кодираните номера на банковите сметки. Само Али има достъп до тях. Аз ги прехвърлих, кодирани, на нейния лаптоп. Само на нея имах доверие. И споделих това с Демарко.

Двамата едновременно осъзнаха смисъла на току-що казаното. Загледаха се втренчено над масата.

— Тогава по-добре да открием Али — каза Мак. — Преди Демарко да го е сторил.

ГЛАВА 58

Демарко беше в стандартна стая в евтин мотел в покрайнините на Флоренция, когато чу новината за Али. В по-ранно предаване от онова, което бяха гледали Съни и Мак.

Новините бяха предавани на бърз италиански и прекъсвани от многобройни реклами, на които се виждаха полуголи момичета и анимационни картинки, които той не разбираше. Пиеше петата си чашка водка и се питаше какво да предприеме.

Не беше мислил, че ще му се наложи да убие две жени, за да постигне целта си. Едва не станаха три — обаче не беше разбрал, че жената в кухнята на „*Via Ania*“ е помощничката на Райли и че той е с нея.

От дълги години Демарко мамеше, злоупотребяваше с пари и крадеше, а после переше крадените пари в собствените си сметки в офшорни банки, а оставената от него следа уличаваше единствено Перин. Обаче онова, което той всъщност искаше, беше достъп до офшорните сметки на Перин. Знаеше, че номерата им са записани някъде в документите в папките на неговия партньор, които той държеше в сейфа в къщата в Малибу. А там той никога нямаше да има достъп до тях. Затова отрупваше Руби Пърл със скъпи подаръци, върхът на които беше диамантеният часовник. Сметките бяха винаги изпращани в офиса и Демарко се погрижваше за тях. Много лошо, но нещата се бяха объркали последния път и сметката за диамантения часовник беше изпратена, погрешка, на Али. Наложил се бързо да измисли някакви извинения, които да прозвучат правдоподобно.

Разбира се, беше използвал Мариса по същия начин. Двете жени имаха нещо общо помежду си — и двете бяха алчни за пари. И когато получеха крупни суми, искаха още. Мариса беше повече от готова да работи за него.

Мариса често оставаше сама в къщата в Малибу. Той ѝ беше наредил да открадне номерата на офшорните банки. По-късно онази нощ тя му се беше обадила, за да му каже, че някой е нахлул в къщата

и я е прекъснал и че когато най-после погледнала в сейфа, папките не били там.

И после, точно когато беше решил, че я е отстранил от сцената, осигурявайки ѝ малката роля в италианската продукция, тя беше решила да го изнудва — точно както беше направила и Руби Пърл. Маскировката като католически свещеник му беше свършила добра работа, докато я следеше по улицата в Трестевере. Беше успял да я изненада и да я натика в колата си. Трябваше да я убие, разбира се, не би могъл да я остави да разкаже историята си на света.

Да напъха тялото на Мариса в хладилника, след като беше видял светлините на приближаващия автомобил, се беше оказало всъщност по-трудно, отколкото да я удуши. Имаше силни ръце — това не беше проблем. Искаше да я зарови под кестена, който растеше на малкото хълмче в задния двор на вилата, обаче Съни Алварес му беше попречила. Ако двамата с Райли не се бяха появили така неочаквано, всичко щеше да мине добре. А ето че още не беше спечелил. Документите, дадени му от Мариса, бяха копия на онези, които вече имаше.

Демарко беше свършил водката. Телевизорът продължаваше да гърми. Предаваха новините, репортерът говореше ужасно бързо, както е типично за италианците. И Демарко чу: *„Женски труп бе намерен във вилата на известния филмов продуцент Ренато Манцини.“* Демарко не можа да разбере подробностите, но разбра правилно картината, а също така разпозна името на Роналд Перин, споменато няколко пъти.

„Колко удобно“, помисли си и се облегна назад с широка усмивка. Очевидно подозираха Перин не само за убийството на Руби Пърл, но и за това на Мариса. Извади диамантения пръстен от джоба си и го завъртя в пръстите си, за да се наслади за пореден път на блясъка му. Не можеше просто така да го остави на пръста ѝ, след като я уби. Той сигурно струваше над сто хиляди долара. Освен това, никой не знаеше, че тя притежава такова скъпо бижу. Щеше да успее да го продаде тайно, по-късно, когато Перин получи доживотна присъда за убийствата и шумът около съдебния процес утихне.

Новините продължаваха. *„Сензационна новина, която все още не е излъчена от никоя друга станция. Не е предадена дори по френската телевизия, въпреки че откритието е направено от френска*

журналистка. Али Рей, филмовата звезда и съпруга на Роналд Перин, изчезнала от фестивала в Кан, работи като сервитьорка в бистро близо до Бержерак във Франция.“

На екрана се появи географска карта на района, на която беше посочено точното селище. Демарко гледаше втренчено, с празен поглед, екрана. Сега, когато изчезналият Перин беше заподозрян в две убийства, само един човек стоеше между него и парите в личните му офшорни сметки. И същият този човек знаеше кодовете.

Опакова багажа си, прекрати резервацията си в мотела и отиде до летището. Хвана първия полет до Бордо. Пътуването оттам до Бержерак с кола беше по-малко от два часа.

Той не го знаеше, но беше изпреварил значително другите, които бяха по следите на Али.

ГЛАВА 59

Съни получи текстовото съобщение на Мак в чесната, с която щеше да стигне до Бержерак.

„Убиецът е Демарко. Не знаем къде е той. Кодовете на личните офшорни сметки на Перин, които Демарко така отчаяно иска, са у Али. Възможно е той да е по следите ѝ. Бъди изключително внимателна. С други думи, Съни, моля те, не прави нищо опасно и рисковано. Намери Али и остани с нея. Ще наема най-бързия самолет, който успея да намеря. Ще се срещнем там. Обади ми се и изчакай да пристигна.

Обичам те... Мак“

Съни до Мак:

„Откога се страхуваш, че мога да направя нещо глупаво? С изключение на трите пъти, когато влязох без разрешение в чужд имот, по твоя молба. Изкълчих си глезена, докато преследвах убиец, едва не загинах по време на земетресение, реших да пия вода, отворих хладилника и открих труп в него и едва не ме удушиха. Какво очакваш от един блестящ частен детектив (който още се обучава)? Ще се обадя, когато изпълня мисията. Между другото, какво се случи с Перин? И, да, тъй като ти не ме запита, аз също те обичам, макар че има моменти, в които се питам защо. Как разбра, че убиецът е Демарко, а не Перин?“

Мак до Съни:

„Имай ми доверие, знам. Трябва да стигнем до Али, преди Демарко да я намери. Задачата е спешна и опасна. Съжалявам, че те изпратих сама.“

Съни до Мак:

„Ха! Ще се погрижа, не се тревожи! Ще се обадя във въпросното бистро, веднага щом сляза от този доста приятен самолет. Бих могла да свикна с това. Между другото, кой плаща за него? Нали ти казах, че ти никога няма да забогатееш?“

Мак до Съни:

„Бъди сериозна. Бъди внимателна. Бъди моя.“

Съни до Мак:

„О, мили Боже... Мислех, че никога няма да ме помолиш...“

Мак до Съни:

„А аз мислех, че вече си моя... Сериозно, Съни — това е опасно.“

Съни до Мак:

*„Забрави за опасността. Има различни начини да
бъда твоя. Трябва да поговорим за това. Ще внимавам.“*

Мак до Съни:

„Слава Богу! Обади ми се, когато пристигнеш.“

ГЛАВА 60

Али беше поканена на вечеря в замъка Монфор. Беше събота и Петра ѝ беше дала свободна вечер. „За добро поведение“, беше казала полу на шега. После беше намигнала и добавила: „Не очаквам обаче такава от теб точно в този момент“.

Но събитието не се беше оказало любовна среща за двама, както мислеха Петра и Али. Оказа се, че Робер е поканил още осем души.

Али беше в стаята си, приготвяше се. Миличък се беше излегнал на перваза на прозореца, който тя беше подплатила, за да му е удобно, и което беше любимото му място за сън. Той я гледаше неодобрително, сякаш знаеше, че този път не е включен в списъка на гостите.

Али се въртеше пред трикрилото огледало. Не беше взела много багаж със себе си и сега нямаше голям избор. Облече кремава пола с дължина над коляното и тънък кашмирен черен пуловер, който оставяше раменете ѝ голи. Единственото ѝ бижу бяха златните обеци и брачната ѝ халка. Странно, но тя все още не искаше да я свали от ръката си. Този жест щеше да бъде прекалено категоричен.

Вчеса косата си, която сега беше точно като тази на Одри Хепбърн. Няколко къси кичура падаха над челото ѝ. След това сложи големите тъмни очила, защото все още се страхуваше да излезе без тях, и пръсна малко „Шанел“ зад ушите си. Погледна отново в огледалото и се запита дали все още изглежда като Мери Рейчек. Внезапно се почувства изгубена — нито Али Рей, нито Мери Рейчек. Седна в края на леглото и ѝ се прииска да беше отказала поканата, да не ѝ се налагаше да отиде. Спомни си онази жена, която беше любовница на Рон, а после стана негова съпруга. Струваше ѝ се преди цял един живот.

Петра беше вече тръгнала към бистротото, а без нея къщата ѝ изглеждаше празна. Али не искаше да остави Миличък, но го целуна за довиждане и тръгна към вратата. Кучето я последва. Тя спря в кухнята и му даде кокал, за да има какво да дъвче в нейно отсъствие.

— Ще се върна скоро — каза му.

Замъкът Монфор се намираше в края на алеята, от двете страни на която растяха високи дървета. Изникна пред погледа ѝ като изненада в цялото си великолепие — симетричен, покрит със светъл варовик. Входните стъпала водеха до вратата, от двете страни на която се издигаха колони, а френските прозорци отразяваха светлината отвътре. В кръга, служещ за паркинг и покрит с чакъл, имаше и други автомобили.

Али придърпа полата си надолу, приглади косата си, пое си дълбоко дъх и изкачи стъпалата, за да отиде на среща със съдбата си. Ако Робер Монфор се окажеше нейната съдба. Тя все още не знаеше.

— Добре дошла, *cherie* — каза той и я целуна три пъти: първо по едната буза, после по другата и накрая отново по първата — така, както французите поздравяваха близките си приятели. Огледа я с възхищение и каза: — Ела с мен, красавице. Искам да те представя на приятелите си. Всъщност ти вече познаваш една от тях. Фелис. Тя ме изненада, появи се неочаквано и без покана.

„*О, Господи, русокосата парижанка е тук!*“ Али си спомни поведението на Фелис при последната им среща и сърцето ѝ се сви.

— Щастлива съм, че мога да се запозная с приятелите ти — каза.

Робер я хвана за ръката и я заведе в големия салон. Всички гости бяха там и отпиваха от чашите си с шампанско. Той я представи и между другото спомена, че Мери може би ще се заинтересува от покупката на къщичката, към която имаше и малко лозе.

Хората ѝ се усмихваха приветливо, разговорът се водеше на общи теми и в по-голямата си част, заради нея, на английски. Али се отпусна. Никой не я гледаше като нещо специално, тя беше просто още една хубава жена — такива имаше поне още две тази вечер. Изключение правеше блондинката, която се беше облегла на камината с чаша водка с тоник в ръка и я наблюдаваше внимателно, присвила очи.

За щастие, Робер беше отредил място на Фелис в далечния край на масата. Али беше от дясната му страна. Всичко изглеждаше наред до края на вечерта, когато отново се събраха в големия салон за по чашка кафе.

— И така, мадам Рейчек — каза Фелис, доближила се бързо до Али, — харесват ли ви тишината и спокойствието на провинция Дордона? След Холивуд, това тук сигурно е културологичен шок.

— Всъщност точно обратното е — каза Али тихо. — Холивуд винаги е бил шок за мен.

— И не ви ли липсва? Онзи другият живот?

— Не особено.

Присвитите очи на Фелис гледаха лукаво, а устните ѝ бяха стиснати в тънка усмивка, която изнервяше Али. Фелис погледна часовника си, после се обърна с лице към останалите гости и плесна с ръце, за да привлече вниманието.

— Дами и господа, имам изненада за вас. Обикновено не нарушавам хода на партитата, но сега е специален случай. Време е за моето телевизионно шоу.

Натисна някакъв бутон, един панел от стената се отмести и разкри телевизионно оборудване. Тя го включи, отиде и застана до Робер. Той я погледна озадачен, а после премести поглед върху Али, която гледаше въведението към програмата.

Върху лицето на журналистката беше изписано с едри букви: *„ШОУТО НА ФЕЛИС ДЕ КОРСИ“*. Образът постепенно се увеличи. Али мислеше, че Фелис изглежда доста добре по телевизията — русата ѝ коса падаше свободно, очите ѝ бяха винаги многозначително присвити, тя беше елегантна, както и тази вечер в черното копринено сако с дълбоко деколте, което разкриваше повече от достатъчно.

— Тази вечер, приятели мои, имам нещо много специално за вас. Можете дори да го наречете сензация. Всъщност сензационните новини са две.

Гостите се спогледаха с усмивки, обаче Али не разбираше добре какво казва Фелис. Тя разбра единствено думата *„сензация“*.

— Изчезналият милионер Роналд Перин е търсен заради убийството на две жени. И двете имат репутацията на негови бивши любовници.

Лицето на Али пребледня силно — всичката ѝ руменина се стопи. Тя остана като замръзнала на мястото си — не чуваше дори гласа на Фелис, която продължаваше да говори.

— Името на първата жертва е Руби Пърл. — На екрана се появи образът на красива тъмнокоса жена. — А втората е Мариса Мейн. — Беше ред на великолепната червенокоса красавица.

„Не е бил Рон, мислеше Али. Не е възможно да е той... Рон не би убил дори паяк... Не би могъл... Готова съм да се закълна...“

После, изведнъж, на екрана се появи собственото ѝ лице.

— Съпругата на Рон Перин, филмовата звезда Али Рей, блестяща на фестивала в Кан до режисьора на филма ѝ — говореше Фелис. — Тази е последната снимка на известната звезда, преди тя да изчезне. Според някои — завинаги. След критиките на последния ѝ филм — Фелис сви пренебрежително рамене, — кой би могъл да я обвини? Дали пък Рон Перин не е убил и нея? Но тогава...

Тя се усмихна на камерата, а на екрана се появи друга снимка.

— Погледнете внимателно. Това е Мери Рейчек, сервитьорка в бистро „Дю Маноар“ в провинция Дордона.

Али ахна. Гледаше снимката, направена от Фелис с мобилния ѝ телефон онази нощ в бистрото.

— О, Господи! — прошепна тя и се обърна с намерението да избяга.

— Чакай! — Робер я хвана за ръката. Гледаше гневно Фелис, очите му мяха мълнии.

— И така, приятели мои, коя е Мери Рейчек? Повечето от нас я познават като Али Рей. „Изчезналата“ филмова звезда. Значи Рон Перин не е убил и нея все пак.

Гостите, на чиито лица беше изписано изумление, обърнаха глави към нея. Тя обаче не изчака да види какво ще последва. Последното, което чу, преди да побегне, беше смехът на Фелис и гласът на Робер, който я уверяваше, че всичко е наред и я молеше да почака.

Но не, не всичко беше наред. Тя отново беше Али Рей и сега вече всички го знаеха. А Рон беше търсен за убийство.

Раят беше изгубен.

ГЛАВА 61

Али шофираше обратно по тесните провинциални пътища, а гръмотевиците трещяха силно. После изведнъж дойде дъждът и обля предното стъкло, подобен на водопад, с който чистачките не можеха да се справят. Сълзите на Али отговаряха на настроението на природата. Беше принудена да кара толкова бавно, че колата едва ли не пълзеше.

Поредната светкавица, ярка като фойерверк, освети красивата долина, после мракът отново стана абсолютен господар, а тя се визираше през предното стъкло, за да види светлините на „дома“, където щеше да е в безопасност.

Миличък беше чул приближаването на колата и я чакаше, като размахваше ентузиазирано опашка, до кухненската врата. Тя влезе и избърса дъжда и сълзите от лицето си с опакото на дланта си. И спря, изненадана.

Петра и една друга жена седяха до кухненската маса, пиеха вино и разговаряха. Бяха с гръб към нея, но обърнаха глави, като я чуха да влиза.

— О, здравей, Али! — поздрави я Съни Алварес и в гласа ѝ се долавяше облекчение. — Много се радвам да те видя! — Обаче после лицето на Съни помръкна. — О, мили Боже! — възкликна тя, сякаш останала без дъх. И този път в гласа ѝ се долавяше страх.

Али ги гледаше озадачена. И двете гледаха някъде зад нея. Тя се обърна и видя Демарко, застанал на прага. И каза изненадана:

— Ти какво правиш тук?

ГЛАВА 62

Демарко направи крачка към нея.

— Рои ме помоли да те открия, Али — каза. — Той е мой приятел, а сега е в беда. Аз му помагам. Искат от мен да му занеса кодираните номера на сметките — онези, които са записани в лаптопа ти. Сега има нужда от тях повече от всякога. Ако ми ги дадеш, веднага ще му ги занеса.

Али гледаше Съни и Петра. Те стояха абсолютно неподвижни, с погледи, приковани в Демарко. Тя погледна отново към него и този път забеляза ловната пушка, праметната през рамото му. Направи бързо крачка назад — все още не разбираше.

— Това е ловната пушка на бившия ми съпруг — каза неочаквано Петра. — Откъде я взе?

Демарко сви рамене.

— Не трябва да оставяте вратите си отворени, мадам. А пушките обикновено се държат в шкафове, които се заключват. — Обърна се към Али.

— Хайде, Али, просто ми ги дай — каза.

— Къде е Рон?

Демарко въздъхна.

— Страхувам се, че Рон е търсен за две убийства. По-добре е двамата с теб да си помагаме, мила моя. Заедно ще можем да решим всички проблеми. От теб искам само номерата на сметките.

Али най-после разбра какво иска той. Рон беше вкарал закодираните номера в компютъра ѝ преди много, много време. Всъщност толкова отдавна, че тя ги беше изтрила.

— Изтрих ги — каза и това отговаряше на истината.

Студеният поглед на Демарко ѝ казваше, че не ѝ вярва.

— Е, и това, ако не е лошо. Предлагам, тогава, отново да ги потърсим. — С бързо движение, той я сграбчи за ръката.

Съни изпищя, а Миличък изръмжа предупредително.

— Той е убиецът, Али! — извика Съни. — Едва не ме уби преди два дни, а сега ще убие всички ни. Той е луд, Али...

Демарко направи крачка към Съни и я зашлеви толкова силно с опакото на дланта си, че главата ѝ отхвъркна назад.

— Млъкни, мексиканска курво, дето си вреш носа навсякъде!

Миличък отново изръмжа предупредително и скочи на крака. Съни прехапа болезнено долната си устна в опит да спре сълзите, а Петра стисна ръката ѝ под масата.

— Не можеш да постъпваш така! — извика Али, а Демарко се обърна и зашлеви и нея.

Миличък се спусна към гърлото му. Демарко държеше пушката, готова за стрелба. Дори не се налагаше да се прицели, кучето беше толкова близо. Изстрелът отекна в стаята, а тялото на Миличък се свлече на пода.

— О, Господи, о, Господи!... — изпищя Али и се хвърли към Демарко. — Копеле! — извика. — Ах, ти, копеле'.

Беше минала курс по самоотбрана, знаеше как да се защити. Насочи пръстите си към очите му. Той успя да ги избегне и хвана ръцете ѝ, а после ги задържа в мъртва хватка зад гърба ѝ. Пушката падна на пода и само след секунда беше в ръцете на Съни. Сега Съни беше въоръжена, а Петра държеше касапски сатър.

— Още едно движение, зъл, гаден червей такъв, и ще те срежа на две! — извика Петра. И щеше да го направи.

Демарко пусна Али и тръгна заднешком към вратата.

— Остани на мястото си! — предупреди го Петра.

Демарко беше хванал бравата, когато полицейските сирени разцепиха тишината. Жените вдигнаха глави в очакване. Демарко отвори вратата. Дъждът продължаваше да вали проливно, светкавиците прорязваха небето. И в следващата секунда Демарко вече не стоеше на прага.

А навън чакълът хвърчеше под гумите на полицейските коли, които рязко спряха.

— Ето я и тежката кавалерия — каза спокойно Петра.

След няколко секунди през вратата се втурна Рон Перин, следван от Мак.

— Али, Али, добре ли си?

Силните ръце на Рон я прегърнаха и я притиснаха към сърцето му, което биеше прекалено бързо.

— О, Али, какво ти причиних? Как въобще позволихме нещата да стигнат дотук?

Мак погледна Съни.

— Добре съм — каза тя, обаче той виждаше, че е в шок. — Демарко току-що избяга. — В този момент полицията изпълни кухнята на Петра.

Мак и ченгетата изтичаха навън, като оставиха двама детективи с жените и Перин. Мак чу запалването на двигател на автомобил в края на алеята. Демарко щеше да им избяга. Скочи в полицейската кола и потегли след него. В този момент се чувстваше както някога като репортер в Маями.

Али коленичи на пода до Миличък. Кучето изглеждаше мъртво, обаче, когато приближи лицето си до устата му, усети лек дъх.

— Донеси ми голяма хавлия — каза Рон на Петра. — И кажи на детектива, че трябва да ни закара до най-близкия ветеринарен лекар.

Петра даде хавлия на Рон и той внимателно зави кучето в нея. След това се обади на ветеринаря, събуди го с думите, че случаят наистина е спешен.

Рон и Али потеглиха към лечебницата — шофираше ченгето, а кучето лежеше в скута на Рон — а Съни и Петра останаха сами под наблюдателния поглед на втория детектив.

Съни забеляза нещо да блести на пода. Вдигна го. Беше пръстенът на Мариса с десеткаратовия жълт диамант. Пусна го в джоба си, за да го даде по-късно на Мак. Сигурно Демарко го беше изпуснал.

Петра изпусна една измъчена въздишка и постави чайника на печката.

— А аз мислех, че Мери ще прекара една приятна вечер на партито в замъка Монфор. Моля ви, ще ми каже ли някой какво става?

— Съжалявам — каза Съни. — Бях започнала да ти разказвам, когато влязоха Али и Демарко и прекъснаха разговора ни. Той е убиецът. Всъщност той едва не ме уби миналата нощ... О! — Тя потрепери. — Не искам дори да си спомням за това!

— Аз, разбира се, знаех, че тя е Али Рей — каза Петра и заля с врялата вода чаените листа „Дарджилинг“, любимият ѝ в моменти на

стрес. — Всъщност всички знаеха. Е, поне онези, които имат значение. А другите не даваха и пет пари, за тях тя беше просто Мери. Нали знаете, новата сервитьорка.

— И не си казала на Али, че знаеш?

— Разбира се, че не. Тя дойде тук да търси убежище. И го намери. Поне за известно време, докато Фелис не прозря истината и не се появи проклетият Демарко. А ето че сега вероятно ще загуби кучето си и ще се наложи отново да се справя с известността.

— И може би дори да се върне при съпруга си — каза Съни замислено.

Тя много се тревожеше. Мак е там някъде, навън, с убиеца, и всичко можеше да се случи.

— Какво ще кажете за по чаша превъзходен чай? — запита Петра.

ГЛАВА 63

Демарко видя светлините на полицейската кола след себе си. Излезе от главното шосе и навлезе в тесния път, който следваше течението на реката. Знакът отдясно бележеше началото на селището Тремола. По този път се шофираше трудно нощем — беше кално, мракът беше пълен, обаче той смяташе това за предимство. Включи фаровете на дълги светлини и натисна педала на газта. Вече не виждаше полицейската кола след себе си. Въздъхна от облекчение. Беше успял да им се изплъзне.

Гледаше втренчено напред, но не виждаше нищо друго, освен мрак и дъжд. Между тътена и грохота на гръмотевиците чуваше бушуващото течение на Дордона, а клоните на дърветата пропукваха, шибани от силния вятър.

Беше се проявил като глупак. Не трябваше да рискува, а да изчака развитието на нещата. Рон щеше да бъде обвинен в убийствата, а той щеше да е свободен да се върне у дома си. А ето че сега беше проиграл шансовете си.

Намали скоростта. Независимо колко бързо караше, нямаше начин да се измъкне. Отново чуваше полицейските сирени, което означаваше, че се приближават. Вече виждаше светлините им.

Калният път стана по-широк. Успоредно с него, Дордона клокочеше, на повърхността на водата се образуваше бяла пяна. Сирените се приближаваха. Светлините се появиха иззад завоя зад него.

Демарко завъртя рязко кормилото вляво. Настъпи педала на газта и насочи колата директно в бушуващата заради бурята река.

Мак чу звука от падането на автомобила във водата. Изскочи от полицейската кола още преди да е спряла. Изтича до брега и загледа водовъртежа, причинен от потъването на колата.

Кимна. Този край изглеждаше подходящ за злото.

ГЛАВА 64

Али влезе уморено в кухнята на Петра, следвана от Рон. Двете жени я погледнаха с надежда.

— Ами... Миличък не успя да се справи — каза тя с глас, който едва излизаше от свитото ѝ гърло.

А после се отпусна тежко на стола и хвана главата си с длани. Петра седна до нея и я прегърна през раменете, отпуснати в безнадеждно отчаяние.

— Бедното куче — каза тихо. — И бедната Али. Има само един начин да се гледа на това, мила. Миличък дойде в живота ти тогава, когато най-много имаше нужда от него. Неговата съдба е била такава. Сега го няма, но той ти даде любовта и другарството, от които ти имаше нужда. Накрая ти даде и живота си. Той беше благороден и ще липсва на всички ни. Плачи, колкото искаш, любов, ако така ще се почувстваш по-добре.

Стана, за да напълни чашите с чай. Остави едната пред Али и каза:

— Чаша хубав чай. Казват, че помага при всякакви болести и нещастия, обаче в момента не съм толкова сигурна.

Хвърли мрачен поглед на Перин — като че ли го предизвикваше да каже нещо в отговор — и отново седна до Али в очакване риданията ѝ да заглъхнат.

Вратата се отвори и влезе Мак, следван от двете ченгета и двамата детективи, облечени в цивилни дрехи. Мак беше прогизнал до кости. Прокара длани през мократа си коса и само с един поглед попи сцената. Отиде при Съни, а тя стана и се сгуши в обятията му. И по нейното лице се стичаха сълзи.

— Всичко е наред, Съни, скъпа — каза. — Всичко приключи. Демарко е мъртъв.

Двамата детективи се приближиха до Рон Перин, който стоеше близо до големия уелски шкаф, където бяха подредени около стотина синьо-бели чинии и истинска колекция от чайници и гравирани

дървени уелски сватбени лъжици. Освен това той, както и всяка друга повърхност в къщата на Петра, беше обсипан с разни джунджурии.

— Роналд Перин, имаме заповед за твоето задържане — каза единият от тях.

„Точно като в някоя пиеса“, помисли си Съни. Спря да плаче и загледа, удивена. В този момент в кухнята нахълтаха двете колита, мокри и кални. Изтичаха до детективите и се отръскаха, с което изпръскаха двамата мъже с около половин галон кална дъждовна вода. Тъй като бяха особено чисти и придирчиви, те извикаха от ужас и направиха по крачка назад.

— Кучетата са си такива, не можете да им се сърдите — обясни Петра.

Али вдигна глава. Очите ѝ почти не се виждаха, бяха се изгубили зад двата зачервени отока, носът ѝ също изглеждаше подут и течеше неспирно.

Вратата на кухнята отново се отвори и влезе Робер Монфор. Загледа втренчено, изумен, събралите се хора. Забеляза подпухналото лице на Али, едрия мъж с обръснатата глава в тениската на райета, Петра, която отново наливаше чай, и красивата двойка, която също го гледаше, застанала сред ченгетата и полицаите. Озадачен, разпери ръце.

— Какво става? — запита.

— Много закъсня, за да вземеш участие в събитията, Монфор — каза Петра. — Всичко приключи.

ГЛАВА 65

След седмица всички се бяха върнали в Лос Анджелис. Рон Перин беше в предварителния арест, където очакваше делото за избягване на данъци. ФБР бяха оттеглили обвиненията си за злоупотреби и пране на пари. Вече беше установено, че вината е на Демарко. Али се беше затворила в къщата имение в Бел Еър и усилията ѝ бяха насочени единствено към избягване на пресата. Лев отново беше неин бодигард, а приятелката ѝ Шийла ѝ правеше компания. Мак беше зает да дава показания под клетва и да бъде разпитван от полицията, както и да разхожда Пират по плажа в полунощ. Съни прекарваше по-голямата част от времето в скъп спа център, където никой не можеше да се свърже с нея. Тя успокояваше и тялото, и нервите си с помощта на масажи с нагорещена тухла и кални бани, сметките за които изпращаше на Мак, тъй като той беше признал, че вината за нейното състояние е негова.

Това бяха, така да се каже, обичайните занимания на всички, а в момента Мак пътуваше към Центъра за спасяване на домашни любимци в Санта Моника. Остави Пират в колата, обясни от какво има нужда, после огледа редиците животни с тъжни очи, затворени в клетки. Ако можеше, би прибрал всичките в дома си, но не. Можеше да вземе само едно.

Хареса кучето в средата на редицата, но въпреки това реши да огледа всички. Длъжен беше да провери. А очите на кучето го следваха, изпълнени с копнеж. Той си помисли, че не са много различни от тези на Рон Перин — такива, каквито бяха при последното му посещение при него в затвора. „*Измъкни ме оттук!*“, като че ли казваха тези тъжни очи. Точно същото беше казал Перин, с думи.

Помощникът в центъра изведе кучето от клетката, за да може Мак да го види по-добре. То беше младо, но вече имаше белези от многобройни битки. Белегът от зашиването на главата му не беше покрит с козина и стигаше, розов като всяка друга плът, от едното до другото ухо. То беше сиво-кафяво на цвят, с къс косъм, притежаваше

характерните черти на ваймаранер. Това обясняваше тъжните кафяви очи, които бяха почти с цвета на козината му.

— Ще го взема — каза Мак.

И като се извини на всички останали животни, че не е взел и тях, той побърза да излезе от центъра. Постави каишка на кучето и го настани на задната седалка, а Пират се обърна и го подуши подозрително. Кучето незабавно се сви, затвори очи и заспа.

Мак се насочи обратно към Малибу, като се усмихваше щастливо при вида на синьото на морето и небето и златистото на пясъка и слънцето, докато слизаше по наклона на крайбрежната магистрала. Беше прекрасно да си отново у дома. Извади мобилния си телефон и се обади на Али.

— Здравей! Може ли да избягаш? И да дойдеш у дома в Малибу за обяд?

— Добре — отговори тя и в гласа ѝ се долавяше облекчение. — Сама съм, Шийла отиде на фризьор. Лев ще успее да ме измъкне изпод носа на папараците.

След час тя беше вече при него. И беше почти старата Али Рей, само че с къса коса.

— О, това си ти! — възкликна Мак с усмивка.

— Оригиналят — каза тя. — Върнах се към своето аз.

— Това е странно, макар и забавно — каза той. — Мислех, че ти си винаги ти.

Тя се засмя. Двамата излязоха на верандата. Двете кучета се бяха излегли едно до друго и гледаха към плажа. Обърнаха глави, когато Али мина през вратата.

— О, здравей, Пират! — каза тя.

— Запознай се с Франки — каза Мак и кучето дотича при тях.

— Сладък е — каза Али. После добави със свито гърло: — Погледът му е същият...

— Като на Миличък и Пират, имаш предвид.

— Да. — Тя въздъхна и започна бавно да гали кучето по късата козина.

— Точно затова го купих за теб.

Мак не смееше да диша. Ако тя не искаше кучето, то щеше да остане негово и макар Пират да нямаше нищо против Франки, домът

му беше малко тесен за двама души и три кучета. В това число влизаше и домашният любимец на Съни.

— Суетност не е от кучетата, които ти допадат — каза, като имаше предвид колко разглезена и придиричлива е болонката на Али. — Ти самата ми каза, че тя е много по-щастлива с икономката. Реших, че имаш нужда от Франки, който да се грижи за теб.

Тя вдигна поглед към него изненадана. После се засмя щастливо.

— Наистина знаеш как да спечелиш сърцето на една жена.

Той изнесе на верандата чиния сандвичи и двамата започнаха да похапват и да отпиват студена бира от бутилката.

— Какво стана с Джеси Уидуърт? — запита тя.

— Все още е в затвора във Франция, ще бъде съдена за причиняване на смърт в автотранспортно произшествие, както и за притежание на фалшива шофьорска книжка. Изглежда, ще бъде обвинена и в значително просрочване на кредити.

— Тя е искала моята самоличност повече от самата мен. Русата перука, моите дрехи...

Мак почувства погледа на Али върху себе си. Погледна я.

— Онази нощ, когато е нарязала роклите ми... Дали...?

— Дали е искала да убие теб? Да, така мисля. И когато френската полиция приключи с нея, идва нашият ред. Ти ще трябва да повдигнеш обвинения срещу нея, знаеш го. Тя е дяволски виновна и не се съмнявам, че ще ѝ се наложи да полежи известно време в затвора — във Франция, както и тук.

Али кимна.

— Радвам се, че всичко приключи.

— Можеш отново да се върнеш към нормалния си живот.

Тя се усмихна.

— Предполагам, че мога.

— Какво ще правиш сега?

— Реших да се върна във Франция. Петра ми пази работното място, а има и една сладка малка къщичка, която искам да купя.

— Няма ли да си самотна?

Тя сви рамене.

— Може би. Не знам. Има човек, с когото се сприятелих...

— Монфор — предположи Мак с усмивка.

Тя отново сви рамене, също с усмивка.

— Може би...

Той не ѝ зададе нито един въпрос за Рон. Реши, че това засяга единствено нея и не е негова работа. Извади от джоба си пръстена с жълтия диамант и ѝ го даде.

— Предполагам, че е твой. Беше на Мариса.

Тя го завъртя няколко пъти между пръстите си, за да може той да отрази слънчевата светлина в множество блещукащи малки призми. После въздъхна и каза.

— Бедната Мариса! Ще го върна на Рон. Той може да го продаде. Ще има нужда от парите при всичките тези адвокати, които се канят да го изядат жив.

Мак кимна, с което искаше да покаже, че решението ѝ е правилно.

Разходиха кучетата по плажа, после Лев дойде да вземе Али и да я върне в Бел Еър.

Тя се облегна на вратата с ръце зад гърба.

— Не знам какво щях да правя без теб — каза тихо.

Дълбокият и проникателен поглед на тюркоазените ѝ очи стигаше сякаш до дъното на душата. Мак почувства нейната привлекателност, забеляза красотата ѝ. И нежността ѝ.

— Ще се справиш — каза той и я целуна по устните.

Отстъпи назад и двамата се погледнаха в очите за последен път.

— Довиждане. — Тя хвана каишката на кучето и отиде до колата.

Нито тя, нито кучето погледнаха назад.

ГЛАВА 66

Али отиде да види Рон в затвора, преди да замине за Франция. Дватамата стояха от двете страни на стъклената преграда, Рон беше облечен в традиционния оранжев анцуг. Тя забеляза колко уморен и тъжен е той.

— Защо го направи, Рон? — запита.

Той поклати глава.

— Защото можех, предполагам. За мен това беше просто игра. Демарко беше този, който го приемаше на сериозно. Достатъчно сериозно, за да убие. — Поклати отново глава. — Бедните момичета.

Погледите им се срещнаха през стъклената преграда, която ги разделяше.

— Изглеждаш прекрасно — каза той. — Като моята стара Али Рей.

— Ще се върна дори още по-назад — каза тя. — Ще поема обратно към Мери Алисън Рейчек. Никакви филми повече. Никакъв Холивуд. Ще обявя къщите за продан.

— И тази в Малибу ли?

Али кимна. Рон като че ли изпита облекчение.

— Запази детските ми влакчета, моля те.

— Ще се върна във Франция.

Той изглеждаше изненадан.

— За колко време?

— Не знам. Възможно е да остана там завинаги.

Погледите им отново се срещнаха през стъклената преграда, търсеха истината, която се беше загубила някъде по трудния път на живота.

— Ще ми пишеш ли? — запита той и Али обеща да го направи.

На следващия ден Али и новото ѝ куче Франки бяха на борда на самолета за Франция.

Петра я посрещна обратно в къщата имение с целувки и чаша чай, а Робер Монфор я приветства с отворени обятия.

По-късно Петра я придружи до офиса на нотариуса в Бержерак и след две седмици Али подписа документите, според които тя беше новият собственик на пет хектара земя и къща с две спални и само една баня, купчина разнебитени фермерски постройки и порутен хамбар. Градината тънеше в бурени, кофата все още стоеше под стряхата, за да събира дъждовната вода, водните кончета продължаваха да танцуват над езерцето. Макар преди да притежаваше скъпи и великолепни къщи, Али никога не беше така горда и доволна от дома си. Едва сега усети трепета на това да си собственик.

Петра я увери, че ѝ е много мъчно, задето тя напуска къщата имение, но се радва, че ще бъдат съседки.

— Свикнах да си край мен, любов — каза и попи сълзите от очите си с розовото копринено шалче, което ѝ беше подръка в този момент. — И не се тревожи за градината — каза, след като я огледа критично със сините си очи. — Ще я приведем във форма за кратко време. Да ти кажа истината, и така ми се струва великолепна. Старата мадам Дуплантис живееше тук, откакто се помним, но като остаря достатъчно, отиде при единствената си дъщеря в Бержерак. Преди две години всъщност. И оттогава тук никой не живее. Къщата се нуждае от ремонт — добави, като забеляза скъсаните тапети и лющещата се боя, старомодната кухня, в която имаше две готварски печки, каменна мивка с изтъркана дъска за сушене на чиниите, маса, покрита с мушама на червени цветя, и два шкафа. Обаче имаше голям килер, в който можеше дори да влезе човек. Петра каза на Али, че ще е много удобен да държи там сиренето и яйцата, както и пресните зеленчуци, защото е достатъчно хладен.

Робер също дойде с приятел архитект, който реши, че ще е добре да се съборят две от вътрешните стени, за да се отвори пространство. Реши и как да осъвремени кухнята и банята. Спомена, че накрая може би Али ще помисли и как да бъде обновен хамбарът. Не се съмняваше, че тя ще има нужда от още стаи. Строителите казаха, че работата по къщата ще продължи два месеца, с което накараха Петра да се засмее на глас.

— На мен ми се струва по-вероятно да са шест — прошепна тя в ухото на Али. — Ще постоиш още малко при мен.

Зад къщата беше старото лозе, което изглеждаше вече уморено. Беше само три хектара, но Робер я увери, че земята е добра и че той

може да разчисти и да засади нови лозови пръчки, което щеше да бъде помощта му за нея.

Али беше очарована. Изведнъж се оказа собственичка на имот и бъдещ производител на вино. А очите на Робер Монфор ѝ казваха неща, които не знаеше дали харесва или не. Или, по-скоро, и двете едновременно.

След няколко седмици Али и Робер си бяха организирали пикник на тревата близо до езерцето. Шумът от чуковете и от рязането на плочките беше спрял поне за този ден и те най-после останаха сами. Робер извади тапата на бутилката вино и напълни чашата ѝ.

— За нас — каза с усмивка.

— За нас, Робер — каза тя, но извърна леко глава, докато изговаряше думите.

— Мери. — Тя се засмя, защото за него си оставаше Мери. Той упорито отказваше да я нарича Али. *„Всъщност, аз не познавам Али Рей, беше ѝ казал веднъж. А само Мери.“*

— Искам да знаеш колко много ми харесва да си тук.

А тя гледаше Франки, който бавно вървеше по брега на езерото и също като Миличък търсеше жаби. А те отскачаха пъргаво изпод носа му и се скриваха, с което го караха да лае бясно от удоволствие.

— Чувствам, че тук е истинският ми дом — каза тя.

— Но пътуваш непрекъснато до Калифорния. Като че ли не можеш да стоиш далеч от стария си дом.

— От Рон, имаш предвид?

— А, да. Съпругът. — Хвана ръката ѝ в своята. — Обещай ми, че ще ми кажеш, когато нещо в това отношение се промени.

— Да. Обещавам.

А в сърцето си вече знаеше какъв ще бъде отговорът.

ГЛАВА 67

Али беше в съда всеки ден от процеса срещу Рон за избягване на данъци. Седеше с високо вдигната глава, безупречно облечена, както винаги, и съвсем сама, ако се изключеха адвокатите.

Мак и Съни я видяха за малко пред съдебната зала. Тя се хвърли към Мак и го прегърна така, сякаш никога нямаше да го пусне.

— Благодаря ти, че дойде. Приятелите не се тълпят около мен. Не и след безчестието на Рон и скандала, макар и да е ясно, че истинският престъпник е Демарко.

Процесът се поднови и те влязоха вътре. Мак съжаляваше, че не може да бъде в съда всеки ден, но предаването му беше подновено и той беше зает до късно в телевизионното студио. Компания ѝ правеха Съни и Шийла.

Перин беше осъден да заплати огромна сума и на една година затвор. Щеше да лежи в новия затвор, известен като „Фермата“, където лежаха предимно чиновници и който беше част от системата на отворените затвори — тоест, режимът беше по-лек, а отношението — по-човешко. Мак не се съмняваше, че като приспаднаха месеците, които Рон беше изкарал в предварителния арест, плюс времето, полагащо му се за добро поведение, той ще излезе много по-скоро от предвидения срок.

След няколко месеца той отново срещна Али. И двамата бяха отишли да видят Рон във „Фермата“. Тя му каза, че лети от Франция на всеки две седмици за свижданията си при Рон.

— Редовно като часовник — добави с усмивка.

Каза му също, че има предложение от добре познат френски режисьор за участие в следващия му филм.

— Филмът е малка продукция, не като произвежданите в Холивуд. И няма да съм в главната роля. Тя ще се изпълнява от млада френска актриса. Очаквам с нетърпение преживяването — каза, с което го изненада. — Все пак аз съм добра — добави и Мак нямаше как да не се съгласи с нея.

— Рон ще излезе след шест месеца. И отново ще бъдем заедно.
Мак повдигна вежди, очевидно изненадан. Али обясни:

— Като всички добри хора, превърнали се за кратко в престъпници и попаднали в затвора, Рон се е разкаян за всичките си грехове и обещава отсега нататък да бъде достоен човек. Каквото и да означава това — добави замислено. — Както и да е, той ще дойде да живее с мен и Франки в малката ми къща с лозето във Франция. Аз все още помагам на Петра в бистрото, а двамата с Рон планираме сами да произвеждаме виното си — добави тя с щастлив смях.

— Али. — Мак беше извънредно сериозен. — Защо?

— Ами... Защото го обичам — отговори Али простиичко. — Винаги съм го обичала. А сега съм сигурна, че и той ме обича.

Тя отново се усмихна щастливо, после се завъртя, за да я огледа.

— Какво мислиш? Добре ли ми стои?

Беше сменила стила си на обличане и сега носеше блузи от лек памучен плат на райета или карета и дънки. Не слагаше грим и според Мак изглеждаше като красивото момиче от малкия град, каквото беше по душа. А големите ѝ тюркоазени очи още можеха да разтопят всяко мъжко сърце.

— Изглеждаш страхотно! — увери я той.

ЕПИЛОГ

Къщите в „Малибу Калъни“ обикновено са празни през зимата, а собствениците им бягат на десет мили навътре в сушата — към поносимия климат на Бевърли Хилс. Обаче Мак обичаше този сезон дори повече от лятото. Обичаше сивото небе и мразовития въздух, усещането за природа и самота, вълните, които стигаха чак до прага на къщата му и сякаш молеха да влязат, а вятърът разтърсваше щорите и разнасяше дима, който излизаше от комина му.

Във въпросната вечер той се чувстваше много уютно в спалнята си с музиката на Бах и огъня в камината, със спуснатите плътно завеси и разбиващите се с огромна сила вълни отвън и с пламъка на свещите, който трепкаше заради вечното въздушно течение. Съни беше облечена в стария му зелен кашмирен пуловер и къси бели чорапи. И нищо друго. Гушеше се в него в леглото и държеше под око Тесоро, на която Пират и Мак, макар и неохотно, бяха дали право на посещения. А тя се разхождаше неспокойно през последния час — напред и назад, напред и назад. Когато не вървеше, дърпаше завесите с малките си лапички и надничаше с тъга навън, с увиснала опашка, с дръпнати назад уши — въобще, беше олицетворение на нещастния изгнаник. А Пират седеше на хълбоците си и наблюдаваше всяко нейно движение с единственото си око. Мак си помисли, че неговото куче е особено търпеливо.

— Имай ми доверие — каза той на Съни. — Познавам Пират. Той просто изчаква. Като всички мъже, той чака подходящия момент за действие.

Като гледаше влюбено своята Съни, той отново се питаше защо жените винаги искат да се омъжат. Нима те двамата не бяха добре и така? Нима това не беше съвършеното щастие? Той никак не беше сигурен, че е готов да стане „баща“ на Тесоро. Освен това, Пират нямаше лесно да приеме постоянното присъствие на женска, която иска да доминира — напротив, щеше да защитава територията си. Също като него самия, Пират беше видял достатъчно трудности в

живота. А Тесоро беше като майка си — дама. И беше по-добре да не го забравят. Пък и две жени в тази малка къща в Малибу? Въздъхна.

Тесоро най-после седна на самия край на леглото, а стойката на тялото ѝ подсказваше, че не е готова да се отмести дори на милиметър. А после над леглото се появи черният нос на Пират, който душеше неспокойно, докато се приближаваше все повече. Пират легна до Тесоро, като нехайно си даде вид, че дори не я е забелязал. Макар Мак да забележа трепване в единственото му око, което подсказваше, че той ще действа, ако се наложи. Дватама със Съни се спогледаха, а след това отново насочиха погледи към кучетата си, легнали едно до друго. Двайсет... трийсет дълги секунди изминаха. Мак и Съни сдържаха дъха си.

Пират погледна Тесоро, после бавно, колебливо, положи грозната си глава на помияр на нейните малки аристократични лапички. Тесоро му хвърли кос поглед, после зарови глава в одеялото, праметна малката си опашка, върна ушите си в нормално положение и затвори очи. И в тази малка къща в Малибу настана върховно спокойствие.

— Е, това е — каза Съни с въздишка на облекчение и се сви уютно под одеялото.

— Какво? — запита Мак и зарови лице в шията ѝ, чийто мирис много обичаше.

— Вече нямаш извинение. Тесоро и Пират са добри приятели. Ще спят заедно на нашето легло и никой никого няма да убие.

— И?

— И нямаш извинение да не се ожениш за мен. — Тя обърна лице към него.

— Може би сватба на плажа — каза Мак, целуна пълните ѝ, сякаш нацупени, устни и притисна тялото ѝ до своето по цялата му дължина, усети всеки удар на сърцето ѝ, всяко туптене на пулса ѝ, всяка пулсация, породена от желание. — Да, сватба на лунна светлина в присъствието само на няколко добри приятели. И кучетата, разбира се.

— Какво! — възкликна тя.

— Съни — прошепна той между целувките.

— Ммммммммммм?

— Омъжи се за мен. — Той беше категоричен.

— Добре — каза тя.

И в следващия миг бяха кълбо от преплетени тела, плачеха и се смееха едновременно. А отвън луната светеше студено и вълните се удряха в брега.

Беше просто една от онези ноци в Малибу.

Издание:

Автор: Елизабет Адлър

Заглавие: Паяжина от лъжи

Преводач: Силвия Вангелова

Година на превод: 2009

Език, от който е преведено: английски (не е указано)

Издание: първо

Издател: ИК Калпазанов

Година на издаване: 2009

Тип: роман

Националност: английска

Редактор: Мая Арсенова

Технически редактор: Никола Христов

Коректор: Никола Христов

ISBN: 13: 978-954-17-0261-1

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/6001>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.